

TÁC GIẢ: VƯỢNG TƯỚC

**ĐÊM
NAY
THÍCH
HỢP
MUỐN
EM**

Edit: Ly Tran

[CAO-H] ĐÊM NAY THÍCH HỢP MUỐN EM by LyTran118

Category: Romance

Genre: caoh, hvan

Language: Tiếng Việt

Status: Completed

Published: 2022-09-23

Updated: 2023-08-22

Packaged: 2023-08-22 21:13:32

Chapters: 86

Words: 90,559

Publisher: www.wattpad.com

Summary: Tác giả: Vừng Tước Tình trạng: Hoàn Thành Edit: Ly Tran Mới nhất: 86 chương. Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại , HE , Tình cảm , H văn , Ngọt sủng , Đô thị tình duyên , Duyên trời tác hợp , 1v1 , Thị giác nữ chủ , Phi song khiết 🌸 Văn án: Giang Ý Miên đã nói qua rất nhiều bạn trai, nhưng không nghĩ tới có một ngày lại thua trên người một con cẩu. Hải vương x xử nam *** Chỉ là câu chuyện nhẹ nhàng giữa một cô nàng lạnh lùng ăn chơi, và anh chàng xử nam hay đỏ mặt, bạn cùng phòng đại học với anh trai cô. Cao H - 1V1BG thịt văn - ngọt văn Truyện được convert bởi 🌸 Vespertine và Chin Chin 🥑

Language: Tiếng Việt

Read Count: 240,928

Chương 1: Động lực xe lửa.

Truyện đăng tải duy nhất tại wattpad Lytran118. Mọi người vào đọc chính chủ, like và cm ủng hộ là mình rất vui và có hứng edit nha!

Giang Ý Miên và bạn cùng phòng đại học của anh trai lên giường.

Tuy đây là loại ẩm thực nam nữ hiện đại, bắn một phát pháo cũng chẳng có gì là quan trọng, cô cũng xem việc này chỉ là chuyện thường tình, rất nhẹ nhàng, nhưng...

"Anh ta là xử nam?"

Anh trai nhìn cô với vẻ mặt kỳ quái: "Là xử nam thì có gì kỳ lạ?"

"Giang Ý Miên, em cho rằng ai cũng giống như em, dựa vào chút nhan sắc nên tùy ý nuôi vài con cá?"

Cô hiểu.

Nhưng... tên đó làm rất tốt, không giống như là lần đầu tiên làm chuyện đó.

Cô không khổng chế được nhớ lại đêm đó, chiếc lưới dịu dàng liếm láp cùng cự vật chọc vào rút ra lực mạnh mẽ.

Xử nam chó gì mà hiệp một kiên trì gần nửa giờ, xử nam ấn cô lên mặt bàn mà FUCK.

Anh trai tất nhiên là không biết chuyện đó: " Nhưng em hỏi cái này làm gì?"

"Thuận miệng thì hỏi chơi chút."

Anh cười nói "Em đừng có để ý tới Yến Thành, cậu ấy không phải là người em có thể chơi bời".

Nói xong còn xoa đầu cô một cái, "Ngoan ngoan học hành cho anh."

Giang Ý Miên tỏ vẻ đoan trang gật đầu đồng ý.

Sau đó không lâu đến khai giảng, đối mặt với mấy chàng trai muôn hình muôn vẻ trong trường học, cô đem phần nhạc đệm này vứt ra sau đầu.

Bởi vì chương trình học cao tam, tháng tám học bù nghỉ hè làm tâm tình thật là phiền chán. Giang Ý Miên chống tay vào má nghe thầy giáo lịch sử đang trôi chảy nói về lịch sử cận đại Trung Quốc, chiếc di động ở trong túi áo đồng phục rung lên. Có người nhắn tin Wechat cho cô.

Tên ghi chú là Đại Cầu.

Oa.

Tim Giang Ý Miên bỗng nhiên đập nhanh một chút, thấp thỏm ấn ngón cái giải mã khoá màn hình, đối phương chỉ nhắn một câu:

"Bao giờ rảnh?"

Cô cắn chặt răng, nhớ tới lúc sáng đã đáp ứng một tên lớp bên cạnh tối nay sẽ tới xem cậu ta chơi bóng rổ...

Gương mặt kia trong ký ức trở nên rõ ràng, tâm tư đang phân vân lập tức kiên định. Lời từ chối định viết ngay lập tức xoá đi rồi nhắn lại:

"Tối nay rảnh".

Lần đầu gặp Yến Thành, là khi nghỉ hè.

Đó là vào một buổi tối có người bạn của anh trai cô tổ chức sinh nhật, Giang Ý Miên ở nhà thấy nhàm chán, cầu xin anh trai mình dẫn cô theo. Nơi tụ tập có cả trai lẫn gái, như là đại hội xem mắt, những người được mời tới chen chúc đầy một bàn.

Yến Thành yên tĩnh ngồi một bên, anh đang nghe anh chàng bên cạnh nói gì đó, tay đưa ly rượu lên nhấp một ngụm. Anh ăn mặc rất đơn giản, nhạt nhẽo so với phong cách thời thượng hiện đại bây giờ, nhưng gương mặt thì không hề tầm thường, không hợp với chốn phong hoa tuyết nguyệt không phải trần gian này. Làn da anh trắng non nớt, mắt một mí, ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ nhưng có chút ngây thơ, nhìn qua chỉ giống như một học sinh cấp ba.

Giang Ý Miên liếc mắt là thấy được anh.

Chưa kịp tới gần thì được anh trai kéo xuống ngồi bên cạnh, anh bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, sau khi nói chuyện một lúc cô biết anh và anh trai mình là bạn cùng phòng, học cùng đại học, tuổi ngang nhau.

Giang Ý Miên đang khui chai rượu thì bị tin này làm cho run tay.

Cô không thích em trai.

Tuổi lớn hơn mình, ừm... ha...gãi đúng chỗ ngứa.

Đang do dự không biết làm thế nào mới có thể bắt chuyện với anh, anh trai liền phát hiện ra cô đang khui chai "Động lực xe lửa"(*)

"Giang Ý Miên, em bao lớn, sao uống cái này?"

"À, đây là em gái mình."

Anh trai cô trì hoãn một lúc mới nhớ đến sự tồn tại của em gái. Bây giờ lời giới thiệu mới đón được ánh mắt của anh.

Giang Ý Miên chớp chớp mắt, đặt chai rượu xuống, chào hỏi.

Yến Thành mỉm cười, cầm ly rượu xoay nửa vòng, Whisky bên trong cũng lắc theo chiều kim đồng hồ. Tầm mắt anh đưa sang bình rượu màu hồng phấn:

"Số độ không cao lắm, em gái nhỏ uống một ít sẽ không say được".

Vì nụ cười của anh mà mặt Giang Ý Miên đã nóng dần lên.

(*)động lực xe lửa là một loại rượu Cocktail.

Edit qua lời tác giả:

Bởi vì phải tóm tắt qua, tôi gỡ mìn một chút cho người đọc đỡ tranh luận.

1. Nữ chủ là học sinh lớp 12, đây là hoàn cảnh giả thiết, đừng có quá lớn thành kiến với học sinh cấp ba, không phải mỗi hs đều vui đầu học tập, chúng ta ko cho nữ chính là học bá hay gì cả, ko cần rối rắm vì hoàn cảnh thế còn yêu đương hay gì đó.

2.Nữ chính có nhiều bạn trai, không phải ai cũng ngủ, cô là người tinh táo.

3. Cô có mối tình đầu, nhưng không lưu luyến. đừng lo lắng.

Lời của Ly:

Ai ngấy thịt thì nên suy nghĩ. Hí hí.

Chương 2: Mua bao

Giang Ý Miên là học sinh ngoại trú.

Kết thúc tiết học buổi chiều xong cô đi thẳng ra cổng trường, vừa ra tới đã thấy ngay bóng dáng của Yến Thành đang đứng cạnh cột điện bên đường.

Thật là đẹp trai.

Đây là một loại đẹp theo kiểu ngoan ngoãn, không có tính công kích nào. Anh đang cúi đầu chơi điện thoại, từ góc độ này chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt của anh.

Ng ngoan như một chú cún con đang chờ đợi chủ nhân.

Giang Ý Miên đi tới bước chân không một tiếng động đi vòng ra đằng sau anh, hai người chiều cao chênh lệch nhiều nên cô phải ngẩng đầu lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau, cô gái với đôi mắt to tròn mang theo lung linh ý cười.

"Chờ lâu chưa?"

Anh ấn tắt màn hình nói, "Không lâu."

Giang Ý Miên cùng anh đi sang con đường nhỏ bên cạnh trường học, không khí mờ ám quanh không tiếng động lan tràn giữa hai người. Cô tưởng rằng Yến Thành sẽ trực tiếp đưa mình đi thuê phòng, kết quả câu đầu tiên anh hỏi:

"Em ăn cơm không?"

Câu thứ hai:

"Muốn ăn gì?"

Trong lòng Giang Ý Miên đang suy nghĩ chuyện đến tối bảy bọ, tùy tiện nói ăn gì cũng được, hai người ăn qua loa cơm chiều, đi thẳng vào vấn đề.

Yến Thành dừng ở cửa hàng tiện lợi mua hộp áo mưa.

Giang Ý Miên nhìn mắt anh, cười nói: "Đừng có mua loại nhỏ, lại như lần trước ấy".

Lần trước mua áo mưa quá nhỏ, anh làm cô mà người anh em phát đau.

Người con trai đang trả tiền tay dừng một chút, âm thanh khàn khàn: "Ừm"

Thật là đáng yêu.

Giang Ý Miên dựa vào cửa phòng nhìn chàng trai mở cửa với lỗ tai đỏ bừng.

Yến Thành vừa bước chân vào phòng, chưa kịp bật đèn lên, cô gái mềm mại đã dán vào, trèo lên người anh từ phía sau.

"Anh trai đi mua hộp bao mà mặt đỏ vậy?"

*

Đây rõ ràng là lần gặp mặt thứ hai, nhưng thân thể họ phù hợp đến không lời nào diễn tả.

Giang Ý Miên bị anh ấn lên mặt tủ ở huyền quan chậm rãi cắm vào, dương vật mạnh mẽ cọ sát vào tiểu huyết, cô cảm nhận được mặt trên cương cứng được bao bọc bởi những đường gân xanh hung hăng chà sát vào vách trong, chọc cho căng chân run rẩy.

Anh thật lớn.

Lớn đến mức cắm vào cũng hơi khó khăn.

Một tắc rồi một tắc thử đẩy vào, ngón tay anh xoa lên âm đế đã sưng to, Giang Ý Miên cúi người hôn anh cùng với những cú thúc làm cô tiết ra thật nhiều nước. Bụng nhỏ căng thẳng, chân không chịu được hơi nhón, khoái cảm như bị điện giật, đầu trống rỗng vài giây. Yến Thành ngẩn người, lên tiếng mang theo âm thanh vui vẻ ý cười:

"Còn chưa vào cắm vào hết đâu".

Giang Ý Miên ánh mắt mê man ướt át nhìn xuống, xác định đúng là dương vật thô to một đoạn vẫn còn ở bên ngoài. Có thể thấy một cảnh sắc tình nó đang cắm vào cửa huyết, đem hoa môi căng tới mức bao gọn lại cự vật.

Anh rút ra một chút lại đẩy vào, lặp đi lặp lại vài lần, moi chảy cả ra nước.

Vừa mới cao trào một lúc nên tiểu huyết thật mất cảm, Giang Ý Miên gãi gãi cửa tử lạnh băng, ánh mắt từ chỗ giao hợp nước dịch đầm đìa chuyển lên trên mặt anh. Anh như không kịp đề phòng với cái nhìn của cô, đồng tử trong mắt anh như rút lại.

Cái gì cơ, mới nhìn thẳng vào anh một cái, anh đã khẩn trương như vậy...a..a

Giang Ý Miên hí mắt lại hôn lên môi anh, kéo bàn tay đang đặt trên eo mình dẫn dắt anh xoa nắn hai đầu vú đầy đặn:

"Anh trai...anh trai..sờ sờ em đi.."

"Sờ em sờ em... Ô..."

Cô sung sướng sẽ kêu, một bên thì kêu a a một bên thì lao vào, cái mộng tự giác cọ anh, tới tới lui lui cọ xát, đem cự vật của anh tiến hoàn toàn vào bên trong cơ thể, chứa đựng không chịu nhả ra.

Yến Thành rên lên một tiếng, nắm lấy nơi thịt mềm trong lòng bàn tay hung hăng xoa bóp, nắm đầu vú của cô nhéo cho căng, dưới thân tăng tốc: "Aaa..aa..a"

Tiếng bành bịch rung động nơi nửa sáng nửa tối ở huyền quan, Giang Ý Miên bị anh làm tới mức nước mắt đã chảy ra hai giọt, bàn tay chống trên bàn đều bị ma sát nóng lên.

Cô quay đầu, cắn vào môi anh, âm thanh yêu kiều:

" Anh trai Fuck em thật là thoải mái..."

*

Chương 3: Khẩu bắn

Anh mắt của Yến Thành không rời khỏi gương mặt cô, nhìn chăm chăm vào mỗi biểu cảm nhỏ trên mặt, nhìn từ lúc lông mi hồng đậm đến ướn ắt.

Khóc cái gì.

Anh đẩy eo, nhấp môi nghĩ ngợi có phải mình nên nhẹ một chút hay không. Nhìn cô bị cắn mà miệng anh khẽ nhếch lên, âm thanh yêu kiều mềm mại xin tha, chàng trai tự giác chậm lại động tác ra vào. Nhưng giây tiếp theo cô liền vặn eo kháng nghị, khóc sụt sụt nói: "ngứa quá, anh trai nhanh lên"

Lật lọng đến đáng yêu.

Anh không hề khách sáo, nắm hai luồng dây da mềm mại, lòng bàn tay hoàn toàn chứa trụ, ấn vào núm vú, cắn cắn thịt sau cổ, cự vật càng thêm thô to cắn vào hợp làm một. Liếm một đường dài trên xương sống sau lưng cô, Giang Ý Miên không nhịn được run rẩy phun trào.

"Ư ư a..."

Đã phạm quy.

Đôi mắt cô đỏ hồng lên án: "Anh sao cứ thích liếm tôi?"

Từ lần đầu tiên đã biết, đây là hành động yêu thích của anh lúc làm.

Như một con cầu.

Ghi chú WeChat cho anh cứ như vậy mà thành.

Yến Thành xoa cặp hông đẩy đà, giảm bớt hoạt động:

"Em không thích?"

Âm thanh tủi thân.

Giang Ý Miên im lặng, nhìn dương vật của anh vẫn còn đang đứng thẳng tắp. Lúc cô cao trào làm cho nó phun ra chút dâm dịch, mặt trên cái miệng nhỏ vẫn đang phun ra, nhưng cái cán lại toàn là dâm thủy của cô.

"Không phải không thích...". Cô xoay người lại, thân mình trượt xuống dưới:

"Chỉ là, bị liếm thì...tôi sẽ trở nên mất cảm"

"Ô.."

Cô chưa nói xong đã há mồm ngậm lấy quy đầu cực lớn, đầu lưỡi đảo qua một vòng khiêu khích mặt trên nếp uốn.

Yến Thành không chịu nổi đưa tay ấn lên trên đầu cô.

Cô gái với đôi mắt ướt át, nhìn rõ ràng non nớt lại thuần lương, nhưng trong miệng lại đang ngậm đồ vật trông thật dâm dăng. Giang Ý Miên nắm lấy cự vật cảm giác nặng thêm, con quái vật của anh lại sưng to thêm vài phần.

Đúng là kích cỡ kinh người, thật là...

Cô chẳng có cách nào khác, đành phải lặng lẽ nỗ lực hơn một chút, nhưng vừa nhếch môi tên này lại hung hăng cắm vào, cây thịt xẹt qua đầu lưỡi thẳng vào yết hầu.

"Ô ô... ôh..."

Giang Ý Miên khó chịu chảy nước mắt, nhưng Yến Thành đang ấn vào, trốn cũng không được, trong miệng tràn đầy hương vị của anh,

càng dán vào gần hơn làm mặt của cô không tránh khỏi dán vào đám lông tóc của anh.

Có thứ gì đang chảy xuống...

Anh không phải muốn bắn đấy chứ?

Suy đoán này làm Giang Ý Miên giãy giụa, cô dùng đầu lưỡi lấy lòng liếm, co rút lại khoang miệng hút vào, đổi lấy làm cho anh thô lỗ thọc vào rút ra. Cô nức nở ra tiếng, chưa ra vài được mấy cái, Yến Thành chống vào miệng cô hung hăng bắn ra...

"Khụ..."

Quá nhiều, không chứa hết được.

Giang Ý Miên đưa tay lên phun ra, màu trắng của tinh dịch dọc theo cánh tay chảy xuống, cô nâng đôi mắt vô tội lên nhìn người vừa bắn ra. Chàng trai ngây ngốc thất thần, không biết làm sao. Nhìn tới ánh mắt của cô, như bị điện giật luống cuống tay chân đi lấy khăn giấy:

"Xin lỗi..."

Chàng trai rũ mắt xin lỗi, lau tay cô thật nhẹ nhàng. Trên mặt mang vẻ xin lỗi rất rõ ràng, vừa mới bắn ra, vành tai anh đỏ ửng một mảng, không biết vì sao mà mặt cũng đỏ.

Rõ ràng là bị cô mút cho bắn, nhìn anh lại giống như bị bắt nạt vì điều đó.

Giang Ý Miên hỏi: "Anh trai, đây là lần đầu tiên được làm?"

Chẳng có một tí kinh nghiệm, biểu hiện chưa từng trải qua.

Nhìn bộ dáng hôm nay...quả nhiên, Yến Thành ấp úng nói: "...ừm"

Cự vật mềm nhũn vẫn lười biếng đặt giữa hai chân, vì ngồi xổm xuống nên tấm lưng dày rộng căng lên rắn chắc.

Thật sự rất ngoan.

Giang Ý Miên nhìn anh lau bên tay ướm át sau đó chuyển sang lau giữa hai chân cô. Bởi vì hai chân đang kẹp lại, Yến Thành can đảm đưa ánh mắt ý bảo cô dặng chân ra một chút, nếu không thì không lau được.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của chàng trai, ý xấu nổi lên.

Cô gái nhỏ cắn môi, như tán tỉnh mở ra hai chân, năm ngón tay đưa xuống dưới, vẽ ra hai mẫu hoa môi vừa bị chà đạp đến đáng thương, lộ ra lỗ nhỏ ướm át đỏ bừng.

Cô nhìn thấy rõ ràng trong ánh mắt của Yến Thành có một ngọn lửa đang cháy lên.

"Hai cái miệng đều bị anh trai fuck hỏng rồi..."

Chương 4: Hộp trái cây

Lúc trở lại ký túc xá, Yến Thành vẫn chưa phục hồi lại tinh thần vì lời nói đùa của cô. Cự vật của anh lại cương lên thật khó chịu.

Nhưng cô nói phải về.

Còn nói lần sau lại tiếp tục.

Yến Thành vừa vào cửa, xông thẳng vào WC, bạn cùng phòng đều bị tốc độ mang theo gió lốc này của anh làm cho sửng sốt.

"Sao lại thế này?" Giang Ý Văn đứng bên ngoài cười anh:

"Đi đâu đó Thành Thành, vừa về đã phi như bay vào WC? "

Hai người bạn cùng phòng khác cũng trêu chọc anh.

Yến Thành đứng dưới vòi hoa sen, bàn tay to nắm lấy dương vật vuốt ve từ trên xuống dưới, trong đầu tất cả là hình ảnh Giang Ý Miên nở từng ngụm tinh dịch của anh ra khỏi miệng..."

Bên ngoài những âm thanh ầm ĩ vẫn đang nháo bên tai.

Anh trai cô vẫn đang ở ngoài cửa, trong này anh nghĩ tới em gái của anh ta tự mình an ủi.

Ngày hôm sau Giang Ý Miên đi học, trên đường đều cảm thấy hai chân run run.

Hôm nay còn có cả tiết thể dục.

Cô đã thay quần áo sang đồ vận động, cùng bạn đi tới sân thể dục, trong tay vổ vổ cái bóng rổ, vổ không cẩn thận nên quả bóng lăn ra ngoài.

Tầm mắt vẫn chưa nhìn thấy được phương hướng, đã có người nhặt lên đưa cho cô.

Là lớp trưởng lớp bên cạnh ngày hôm qua đã bị cô bỏ bom.

Cậu ta nhìn cô cười cười, đưa quả bóng qua.

Giang Ý Miên nói cảm ơn, bảo bạn đi trước, chờ đối phương mở lời. Quả nhiên, chàng trai không nhịn được hỏi:

"Sao hôm qua cậu không đến?"

"Tạm thời có việc."

Cô cố ý nói chuyện luyên láy âm cuối: "Sao cậu không biết mình không tớiiiii?"

Giang Ý Miên nói chuyện đều có thói quen mang theo ý cười, đôi mắt cong cong làm cho người đối diện tim đập nhanh hơn.

Lớp trưởng gái đầu "Mình tìm cậu một lúc lâu..."

"Cậu có thiếu bạn gái tới xem đâu"

Cô lên án.

"Mình tới hay không đâu có quan trọng."

Lớp trưởng luống cuống trong lòng.

Cậu ta biết Giang Ý Miên là người như thế nào, mọi người đều nói cô là loại sói đội lốt cừu, rõ ràng đã thay rất nhiều bạn trai nhưng vẫn không ngừng làm người khác cắn câu.

Nhưng không còn cách nào, cô thật sự rất xinh đẹp, thật hay giả cũng đầy người lao vào.

Lúc này cô gái xinh đẹp lại như tũn hờn ăn dấm, vì bên cạnh cậu ta có quá nhiều nữ sinh, giận không đến xem cậu ta....

Lớp trưởng lập tức liền mềm lòng.

"Không phải..."

Đây là biểu cảm quen thuộc, lấy lòng.

Kiểu mặt này Giang Ý Miên đã gặp qua rất nhiều, lúc đầu thì cô sẽ có cảm giác thành tựu, nhưng gặp nhiều thì chẳng còn thích thú. Hiện tại, nhìn đối phương cam tâm tình nguyện rơi vào bẫy, biết rõ bị câu như con cá vẫn cố tình bày ra bộ dáng cần câu.

Giang Ý Miên cũng có chút hảo cảm với anh ta, nháy mắt liền thu hồi biểu cảm.

*

Vừa mới tan học, WeChat Yến Thành lại nhắn tới.

"Lần sau là bao giờ?"

Đầu ngón tay Giang Ý Miên dừng ở màn hình suy nghĩ một lúc lâu.

Đó chỉ là lời cô nói đùa vào ngày hôm qua, đã thực hiện được, lúc đó tâm tình rất tốt nên thuận miệng nói ra.

Lời đồn bên ngoài không phải là giả, cô xác nhận mình là Hải Vương, đều đùa bốn mấy tên con trai, quật ngã sự nhiệt tình của bọn họ, còn đối với cô thì thái độ với tình yêu chỉ là bình thường.

Đại gia đều không phải như thế này sao?

Chìm nổi vào sự ái muội của những cuộc tình chóng vánh không thể tự kiềm chế.

Cô cũng chỉ là tục nhân.

Trước đây đã kết giao nhiều bạn trai, kỳ hạn không lâu lắm, bọn họ chỉ tồn tại vì cô chỉ muốn tìm niềm vui, bất luận là thân thể hay tinh thần. Một khi sự mới mẻ đã qua đi, sẽ biến thành hộp trái cây đã hết hạn sử dụng.

Nhưng lúc này Giang Ý Miên nhìn màn hình, đánh đi rồi lại xóa, trước sau vẫn hơi do dự không biết nhắn tin trả lời như thế nào.

Làm sao bây giờ.

Khó có người làm cho cô thấy nghiện.

////

Bà nu9 có nét giống tui vậy trời=))*

Hay nhớ like ủng hộ mình cho có động lực nhé. thanks

Chương 5: Cún con của cô

Nhưng cuối cùng Giang Ý Miên vẫn trả lời cho có lệ rồi bỏ qua.

Rốt cuộc trên thế giới này, không thiếu nhất chính là người được chọn.

Nhiều lần chán.

Đạo lý này không ai hiểu hơn được bằng cô.

Ngày đó cô từ chối Yến Thành, nhưng lại đồng ý đi chơi với lớp trưởng.

Nam sinh trung học, vẫn là một độ tuổi ngây ngô và nhiệt huyết, cùng với bạn nữ nào đó mà mình đi thích đi xem một bộ phim, liền cảm thấy có khả năng ở bên nhau. Cậu ta mỗi ngày lại nhắn một cái tin chúc ngủ ngon, đi ngang qua lớp thì để ở bàn học món ăn vặt, tặng rất nhiều đồ vật để trong ngăn bàn, đều rất vụng về.

Không được bao lâu thì Giang Ý Miên lại bắt đầu thấy chán ghét.

Ngày đó bạn tốt hỏi cô, tại sao cậu ta thảnh thơi lâu như vậy nhưng vẫn chưa ở bên nhau?

Cô cười cười, không giải thích.

Chỉ là một ngày nọ ở nhà ăn ngẫu nhiên gặp được, Giang Ý Miên hất cằm, bạn tốt theo phương hướng của cô quay đầu lại nhìn, người đáng thương trong miệng cô ấy là lớp trưởng nay đã thay đổi mục tiêu, bắt đầu theo đuổi nữ sinh khác.

Cho nên bạn nói xem, có cái gì đáng giá đâu.

Những chuyện này làm Giang Ý Miên đều có chút phản cảm, hơn nữa việc học cuối cấp bận rộn, cô khó mà có được khoảng thời gian an nhàn.

Hiện tại nhàn tới mức anh trai bận học đại học cuối tuần về nhà thấy cô đang ở nhà, kinh ngạc hỏi sao không đi ra ngoài hẹn hò.

"Gần đây đang đọc thân." Cô bắt chéo chân trên sofa cắn hạt dưa.

Giang Ý Văn vội vàng đi ra cửa mặc kệ cô, trong miệng không quên nhắc nhở câu muôn thủa:

"Vây là đúng rồi...học tập cho tốt..."

Di động đột nhiên vang lên một tiếng.

Giang Ý Miên nhìn thoáng qua, một nam sinh mà cô không nhớ rõ mặt, không nhớ đã quen như thế nào, anh ta hỏi cô có muốn ra ngoài chơi không.

Tầm mắt cô dừng lại tự hỏi có nên ra khỏi cửa hay không.

Mà cái tên nam sinh này và Yến Thành có nét rất giống nhau.

Lần trước cô nhắn tin báo bận, đem vấn đề đục nước béo cò cùng anh quảng đi, anh không nhắn thêm tin nào nữa.

Chậc.

Lòng tự trọng rất cao

Không khỏi nhớ lại lần đó lúc sau anh hồng đôi mắt, lúc giúp cô lau dọn âm thanh xin lỗi như sắp khóc tới nơi.

Giang Ý Miên đặt lại túi hạt dưa lên trên bàn.

"Anh, anh đi đâu thế?"

"Cho em theo với".

Bên ngoài mặt trời chói chang chiếu xuống, trái ngược hoàn toàn với bên trong tiệm nét tối tăm sương khói lượn lờ.

Giang Ý Miên đẩy cửa ra, đã bị hun sắc một ngụm.

Anh trai nhìn cô cười nhạo nói: "Không thể ngồi đây thì xuống lầu mà chơi đập chuột đất kìa".

Giang Ý Miên lườm anh, đi theo sau tò mò hỏi:

"Anh hẹn ai chơi đấy?"

"Bạn cùng phòng đại học."

Nếu hỏi trực tiếp thì quá rõ ràng.

"Ừm ... đều ở đây?"

"Đều ở đây." Anh trai không hề phát hiện:

"Cuối tuần mọi người đều không có việc gì, không phải nên ra ngoài chơi game à?"

"Ừm"

Giang Ý Văn lại hỏi: "Ngồi khu toàn người hút thuốc có được không?"

"Cái này thì có vấn đề gì?"

Anh không kiên nhẫn, "Người được mùi thuốc với hút thuốc khác nhau à?"

" ... "

Tìm được chỗ ngồi, Giang Ý Văn kéo ghế dựa ra bảo cô ngồi xuống, sau đó mình ngồi vào máy bên cạnh.

Phòng của anh trai cô có bốn người, nhưng hiện tại còn thiếu anh, hai người kia ngồi ở đối diện. Nhìn thấy người tới ngẩng đầu lên chào hỏi, đôi mắt chạm phải Giang Ý Văn sửng sốt.

"Đây là em gái tôi, lần trước sinh nhật A Bắc đã gặp rồi".

"Đúng rồi— —"

"Chào em gái..chào em"

Giang Ý Miên rất quen với cảnh tượng này, vung tay chào bọn họ.

Trò chơi vừa mới mở ra, mấy đại gia cũng chẳng quan tâm tới cô nữa. Cô ngoan ngoãn ngồi xuống bắt đầu tự hỏi bây giờ nên làm gì nhỉ.

Một bên nghĩ, đôi mắt bắt đầu biến chuyển, đang tìm người.

Thật sự đã tới hết sao.

Cún con của cô đâu?

Chương 6: Sốc

Giang Ý Miên không có hứng chơi game, nên tùy tiện chọn một bộ phim bắt đầu xem.

Đang xem được tới một phần năm, cô đang xem tới nhập vào cốt chuyện mà quên mất mục đích chính của mình, bỗng nhiên một cái bóng đen như bóng ma thoáng lướt qua trên đầu.

Ngay sau đó thấy âm thanh của anh trai cô: "Đi đâu lâu vậy?"

Sau đó là giọng trầm thấp của Yến Thành, mang âm thanh từ tính lên tiếng:

"Gọi điện thoại."

"Nhanh lên, vào đi, tôi ăn mấy đao của chúng nó rồi".

Chàng trai không chút để ý lên tiếng.

Mỗi người ngồi đều cách bằng một tấm vách ngăn, hẳn là anh không nhìn thấy cô.

Giang Ý Miên ấn tạm dừng thò đầu ra.

Yến Thành mở ra giao diện ở màn hình chính, trong miệng còn đang ngậm điếu thuốc, như vừa mới chỉ bỏ vào miệng chưa kịp châm lửa. Ánh sáng màn hình màu lam soi vào gương mặt rõ ràng của anh, soi rõ đường cong của ngũ quan, đẹp đến nín thở.

Anh không chú ý, Giang Ý Miên liền vươn tay kéo một góc áo.

Yến Thành đang ấn con chuột tay dừng lại, tầm mắt rời xuống. Liền đối mắt với đôi mắt sáng lấp lánh của cô.

Giang Ý Miên cười lộ ra hai chiếc răng nanh, đuôi mắt cong cong, chào hỏi cùng anh:

"Lại gặp rồi anh trai".

Nhìn gương mặt biểu cảm ngạc nhiên khiếp sợ của anh làm cho cô rất có cảm giác thành tựu.

Đặc biệt nghe được nick name cô gọi, đồng tử không tự giác co lại, ngón tay đặt trên bàn phím lúc ấn lúc buông.

Thật đáng yêu.

Hai cánh môi anh khẽ mở, "Em..."

"Tôi tới tìm anh."

Giang Ý Miên không chờ anh nói xong liền đánh gãy, tay cô đặt trên tấm vách ngăn, nhìn như đầu chú sóc con thò ra từ cây Tùng. Lộ ra móng vuốt, như muốn hái quả Tùng.

"Anh không gọi cho tôi, có phải là không cần tôi nữa?"

Đúng là quá phận.

Yến Thành nhìn gương mặt cô, là cố ý với âm thanh như là bị ủy khuất.

Rõ ràng cô mới là người không trả lời.

Ngày đó trở về, thậm trí đã nhiều đêm anh mộng xuân khi nhớ tới lúc quan hệ với cô.

Mỗi ngày đều xem màn hình điện thoại, khung thoại trống rỗng đều nhắc nhở anh, cô chẳng hề nhớ tới anh một lần.

Nhưng vòng bạn bè vẫn cập nhật liên tục. Hôm nay cùng bạn học ăn khuya sau giờ học,, ngày mai lên lớp cùng mấy bạn nam cùng lớp

chụp hình.

Cô không để ý như vậy, Yến Thành có thể nói gì được đây.

Anh không nói lời nào, Giang Ý Miêng cũng tự biết vấn đề này hơi ngượng, vì thế rất nhanh nói sang chuyện khác.

"Tôi còn tưởng anh không hút thuốc lá".

Rốt cuộc đêm đó ở quán bar, nơi xa hoa truy lạc cũng không thấy anh lấy bật lửa lần nào. Lúc bị cô ôm lấy bắt đi thuê phòng, trên người cũng một hương vị tươi mát mà thoải mái. Vốn dĩ chỉ là tùy tiện hỏi, anh lại như đứa trẻ bị bắt gặp làm chuyện xấu, rút điếu thuốc ra cho vào gạt tàn.

"Thật lãng phí". Cô nhỏ giọng nói.

Yến Thành ho khù khụ." Ít khi hút".

Cô như hiểu như không gật gật đầu.

Đang muốn nói gì đùa bỡn anh một chút, anh trai cô ngồi một bên rống to nổi điên:

"Yến thành, mẹ nó cậu ở đâu? Người đâu?"

Anh ta đang bị đối phương nã đạn.

Giang Ý Miên hỏi:" Các anh đều chơi trò gì vậy?"

"CF, csgo, Lol linh tinh."

"Ừm"

Yến Thành mở trò chơi ra, giao diện đang đăng nhập".

"Anh trai"

Cô gọi.

Chàng trai sừng sốt, từ cổ họng chậm rãi tràn ra một tiếng đáp lại: "...ừm".

Cô gái nhỏ đã luồn từ chỗ ngồi của mình xuống, chớp mắt luồn qua cánh tay anh, từ phía dưới nhô đầu lên. Tay đặt vào giữa hai chân anh.

Cầm cô chỉ cách hông anh vài cm. Không khí dần trở nên sắc tình. Gương mặt cô ngày càng trở nên vô tội nói:

"Chỗ này cách âm không tốt...anh đợi lát nữa kêu nhỏ thôi nha"

Chương 7: Anh trai, bắn vào nơi này

Rốt cuộc cô muốn làm gì.

Mấy chữ này còn chưa kịp nghĩ ở trong đầu, Giang Ý Miên liền thò tay kéo khóa quần của anh ra.

"..."

Yến Thành cảm thấy gương mặt mình nóng bỏng.

Cô duỗi tay đi vào, cách lớp vải quần lót xoa bóp, cự vật đang ngủ yên cảm nhận được khiêu khích trắng trợn như vậy, chậm rãi thức dậy hình dạng của nó.

"Bắt đầu cứng."

Cô ngẩng đầu không tiếng động nói thầm, cánh môi khép mở thông thả, cố ý cho anh đọc hiểu.

Tầm mắt của Yến Thành cơ hồ không rời khỏi gương mặt cô.

Tháng chín ở thành phố A trời đã vào thu, hôm nay bỗng nhiên có gió lạnh, anh mặc một chiếc áo hoodie, nhưng lúc này lưng đã thấm ra một lớp mồ hôi mỏng.

Giang Ý Miên vuốt theo hình trụ của cây gậy, lòng bàn tay ấm áp dán vào làn da mỏng, trên dưới loát động xoa nắn. Làm bộ như không vui trước sự thờ ơ của người con trai, cô vùi mặt dán xuống, nhẹ nhàng cắn một ngụm ở đầu nắm.

Nhưng có điều Giang Ý Miên không biết, chính lúc này bàn tay Yến Thành đặt ở tay vịn của ghế, như muốn bóp nát nó.

"Đừng..."

Cự vật của anh hưng phấn đến muốn nhảy lên, muốn cởi bỏ trói buộc, nghĩ...muốn bị cô ngậm vào khoang miệng ướt át.

Giang Ý Miên kéo chiếc quần lót của anh xuống, quy đầu sưng to lập tức nhô đầu ra, loạng choạng chào hỏi cùng cô. Cô chẳng chút suy nghĩ, vén lên sợi tóc dài lên mang tai, trực tiếp há mồm ra bao bọc lấy đỉnh kia.

Cố tình vào lúc này, anh trai cô cách một chỗ ngồi đánh vào bàn phím:

"ĐM, Yến Thành cậu có khỏe không? sao kém vậy ?"

Chàng trai cả người run rẩy, run tới mức dáng ngồi thay đổi một chút. Nhưng Giang Ý Miên biết, anh không phải là bị dọa sợ.

Là anh sướng.

Yến Thành khẽ nhếch miệng muốn thở dốc, nhưng sợ mọi người nghe thấy, còn có lời nhắc nhở vừa nãy của cô, bộ dáng ản ản muốn kêu mà không dám kêu, phối hợp với phải nuốt nước miếng không ngừng nên hầu kết lẫn lộn. Giống như người ta bị chà đạp tới cao trào nhưng lại không dám xin tha.

Giang Ý Miên một bên quan sát phản ứng của anh, một bên dùng đầu lưỡi đảo quanh côn thịt, đầu lưỡi mềm như bông liếm láp thứ nóng bỏng tới cán, muốn cho nước miếng tuôn ra vì vậy lại co rút hàm.

Cô duỗi tay vào phần vải chưa cởi hết, rờ tới cơ đùi rắn chắc, sờ nữa chính là đám lông róc rùng rậm. Cô gãi gãi vào bắp đùi của Yến Thành, như muốn xác nhận, chọc đến chàng trai kêu lên một tiếng, cảm nhận được bàn tay anh đang đặt trên đầu, nhưng không ấn xuống. Do lần trước anh cảm thấy đã mạo phạm tới cô.

Giang Ý Miên nhìn anh một cái tán thưởng, tay men theo hình dáng dương vật trượt xuống, sờ nắn hai quả trứng no đủ. Cô mở lòng bàn tay bao vây lấy chúng, miệng cũng không rảnh, một bên khẩu giao một bên sờ nắn.

Trò chơi đã bắt đầu rồi, xung quanh đều ồn ào, nhưng Yến Thành không đeo tai nghe, chỉ có thể nghe được âm thanh cô đang liếm mút dương vật anh gần trong gang tấc.

Giống như cô gái nhỏ thèm ăn kẹo mút, mồm lên đỉnh chớp mà liếm láp, đầu lưỡi đảo quanh, rồi vòng qua mặt trên phun ra chất lỏng ở mả mắt. Đầu óc chỉ còn lại xúc cảm ướt át.

Thật sướng...

Sướng tới mức con chuột anh cũng không cầm nổi.

Bọn họ ở vị trí bên trong, ánh đèn mờ mờ cùng tiếng người ồn ào đè xuống, tỷ lệ bị phát hiện cực kỳ nhỏ. Nhưng vì anh trai cô còn đang ngồi bên cạnh, bạn bè anh cũng ở không cách tới một mét.

Cô cứ nhiên trốn ở phía dưới ngậm lấy cự vật của anh.

Cái nhận thức này làm cho Yến Thành cả người đều không thể khống chế được mà hưng phấn hơn.

Đặc biệt là Giang Ý Miên bất động ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt linh động, thanh thuần nhưng không mất đi vẻ yêu mị, độc nhất vô nhị kết cấu thành một khí chất của riêng mình, dùng ánh mắt thuần khiết nhất nhưng lại làm hành động hạ lưu đối với anh...

Cô nói đừng có rên lớn tiếng...

Nhưng anh thật sự không chịu nổi, đặc biệt nhìn tới nửa người dưới của mình bị cô khiêu khích càng trưởng càng lớn, bởi vì cô nuốt không hết nên chảy ra ba vệt nước bọt.

Không được... không thể lại bắn vào miệng cô.

Thật không phải phép.

Chính là Giang Ý Miên lúc này đang bao vây lấy anh, không hề bỏ lỡ mỗi một phản ứng. Cảm nhận được thế muốn bắn rạt rào, cuối cùng cô dùng đầu lưỡi đảo qua cái miệng nhỏ, phun ra.

Yến Thành cho rằng như vẫn là đã kết thúc.

Cô lại vén áo của mình lên tận cổ, lộ ra một khe rãnh sâu hun hút.

Đối mặt với anh nói: " Anh trai, bắn vào nơi này".

Chương 8: Cô chủ nhỏ

Chơi đến đầu óc mụ mị.

Giang Ý Văn tức giận đến ném cả chuột, đưa điều thuốc lá lên miệng, quay đầu muốn tìm Yến Thành khóc lóc kể lể, mới phát hiện hai chỗ ngồi cách vách trống không. Mà nhần lại, đầu óc còn đang mê mang, thì hai người bạn đối diện liền nhô lên hỏi có chơi nữa hay không.

"Chơi chơi chơi".

Con mẹ nó, lần này nhất định phục thù.

*

Yến Thành dẫn cô xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua nước súc miệng. Thật ra ở tiệm nét cũng có bán nước, nhưng trong lòng anh muốn dẫn cô đi nơi khác.

Lúc ra khỏi thang máy mới biết lúc này trời đã tối rồi, ánh đèn rực rỡ mới sáng lên, cảnh phố phường như họa, anh đứng đối diện bức tranh cầu treo được ánh đèn soi ngược xuống sông, một khung cảnh phồn hoa được miêu tả rất chân thật.

"Không cần lạnh"

Mua xong nước, anh cầm chai nước nhiệt độ bình thường, đi tìm người ngồi ở ghế dựa bên ngoài. Giang Ý Miên mếu máo, nhìn rất không có hứng.

"Không mở nước cho tôi sao?"

Cô cúi đầu xuống, nhìn bàn tay hơi đỏ hồng của mình, nhỏ giọng nói: "Lúc hoạt động tay đều đau..."

Yến Thành nghe thấy.

Anh mất tự nhiên ho khụ một tiếng, vặn nắp chai nước, ngồi xổm xuống trước mặt đưa cho cô. Nhìn cô súc miệng sạch sẽ, lại cầm lấy chai nước vặn nắp đóng vào.

"Em..." Anh muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, nhưng nhin không được: "Thường xuyên như vậy sao?..."

Giang Ý Miên không hiểu: "Như thế nào?"

Anh cảm giác được biểu tình có chút biến hóa, đáy lòng hơi hoảng loạn.

"Ở nơi công cộng cùng con trai...như vậy".

Vẫn là vẻ mặt ngại ngùng nói ra những lời thô tục.

Rốt cuộc là anh thuần khiết bao nhiêu.

Nếu không phải vì anh rất cao tới mức ngồi xổm xuống mà cô cũng chưa thể nhìn thẳng vào anh, Giang Ý Miên thật sự sẽ cảm thấy mình đã làm vấy bẩn một thiếu niên cao trung thanh thuần mất.

Cô thở dài.

Yến Thành lập tức cảm thấy khản trương, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Thấy cô im lặng, tâm anh hơi ân ẩn đau. Nhưng duy trì vẻ mặt lễ phép cơ bản hỏi: " Không tiện nói cho tôi?"

Giang Ý Miên nhìn chăm chăm người không có tiền đồ trước mặt, đột nhiên ác ý nổi lên trong lòng, cố ý hỏi lại:

"Anh không phải là xử nam đấy chứ?"

"..."

"Như này không tốt lắm."

Anh trả lời hơi chậm, phản bác, "Nhưng tôi cũng không kém".

Như muốn có chứng cứ chứng minh điều đó, anh bổ sung: "Là chính miệng em nói.."

"Lần đầu tiên chúng ta lên giường, chính miệng em nói".

Cứu vớ.

Cũng mới làm có hai lần mà thôi, vậy mà anh vẫn canh cánh trong lòng.

Giang Ý Miên cảm thấy có ý tứ cực kỳ, thậm trí còn muốn cười.

"VẬY...là tôi nói như thế nào?"

Mặt anh lại đỏ.

Đây rõ ràng là một gương mặt anh tuấn mang vẻ lạnh lùng, tuy rằng nhìn hơi non nớt so với độ tuổi, cũng rất tự phụ, nhưng lại như dùng để viết cảm xúc, cái gì cũng có thể biểu hiện hết trên mặt.

Lúc làm tình cũng vậy, không nói một lời, nhưng khi nghe được cô nói đau sẽ nhăn hai hàng mi lại với vẻ mặt tủi thân, nghe thấy tiếng cô rên rỉ lại sẽ trộm cong môi mà hôn cô.

Vốn dĩ Giang Ý Miên tính sẽ chẳng dây dưa nhiều với anh. Dù sao cũng là bạn của anh trai, lúc nói chia tay sẽ rất phiền.

Nhưng làm sao bây giờ, anh thật sự quá đáng yêu.

Ngay cả ngày thường cô phản cảm nhất là bị nam sinh hỏi nhiều vấn đề, nhưng từ trong miệng anh nói ra, là những câu từ đáng yêu thật sự.

"Cho nên ...chúng ta, có quan hệ gì đâu?"

Lúc anh nói ra những lời này mắt thường cũng có thể thấy được sự thấp thòm, tay duỗi sang hai bên sườn như ôm lấy cô, mặt gân xanh trên cánh tay đều nảy lên, biểu hiện sự bất an.

Giang Ý Miên khom lưng, chống cằm, bốn mắt nhìn nhau với anh.

"Anh cho rằng chúng ta là quan hệ gì?"

Anh lại không nói, nhấp môi trầm mặc.

"Cảm thấy tôi ngủ với anh, cướp đi lần đầu tiên của anh, nên phải có trách nhiệm, là như vậy sao?".

Thật không thể nghĩ tới có một ngày, một cô gái học cao tam sẽ đối mặt với chàng trai đã thành niên nói ra lời tra như vậy. Mặc dù cô hỏi nhưng lời nghe vào tai lại như là đang chất vấn. Yển Thành mày cơ hồ như muốn méo xệch xuống dưới.

Trước mắt bọn họ hòa khí đang không được tốt, không thích hợp gần thêm một bước.

Anh nhớ tới vừa nãy, Giang Ý Miên muốn mình bắn vào ngực cô, anh lắc đầu nói: "Sẽ làm bắn quần áo em".

Cuối cùng chính là anh nhanh tay nhanh mắt rút khăn giấy trong túi ra, sau đó xoa thành một cục ném vào thùng rác.

Giang Ý Miên hí mắt nằm trên đùi anh nói:

"Ngoan lắm, anh trai".

Cực kỳ giống như cô chủ nhỏ đang nựng chú cún con.

Chương 9: Ngựa

Thời điểm lúc Yến Thành trở lại tiệm net vẫn đang mất hồn mất vía.

Giang Ý Văn nhìn anh một cái, không hỏi gì. Nhưng sau khi nhìn thấy chỗ Giang Ý Miên trống không, thuận miệng hỏi: "Cậu thấy em gái tôi đâu không?"

Nhìn thấy đối phương biểu tình sửng sốt, anh ta lại bổ sung: "Chính cô bé ngồi bên cạnh mình lần trước ở quán bar ấy?"

Yến Thành do dự một chút, nói rằng không nhìn thấy. Anh trai cô cũng không hỏi nữa. Bảo anh chạy nhanh tới chơi một ván.

Lúc chơi xong mấy người còn đi ăn khuya, bạn cùng phòng cũng nghĩ tới, sao không thấy em gái của anh ta đi cùng?

Anh tai cô cạch một cái dùng miệng mở nắp chai bia:

"Chương trình học hơi nhiều, chắc về nhà làm bài tập rồi".

Suốt ngày chỉ biết chơi, ba mẹ cũng cố tình chiều cô, lúc nào cũng mặc kệ.

"Cô gái nhỏ lớn lên cũng xinh xắn nhỉ". Bạn cùng phòng thuận miệng nói, không để ý Yến Thành đưa tay đang muốn lấy chai bia khựng lại một chút.

"Cũng chẳng biết lớn lên giống ai nữa".

Giang Ý Văn cầm cốc bia lên hớp một ngụm, nhìn vào người vừa nói chuyện đó:

"Thế nào, cậu thích em gái tôi?"

"Không dám, không dám."

"Không dám là tốt nhất."

Anh trai cô mặt hận rèn sắt không thành thép, "Con nhóc này không biết bắt chước ai, đào hoa lắm, thay bạn trai như thay áo".

Rót đầy ly bia đầy tới trước mặt Yến Thành, chủ quán thét chói tai đưa tới đĩa đồ nướng BBQ nóng hổi, khu chợ đêm ồn ào tiếng cãi cọ nhau vang vọng.

Chính lúc này lời nói của Giang Ý Văn rõ ràng như kim châm, đâm vào trong lòng anh phát đau.

"Ai thích con nhóc, phải chuẩn bị tốt tinh thần sẽ bị đá".

*

Sau thời gian đó, trừ tin nhắn anh hỏi cô đã về tới nhà chưa, cô nói vẫn chưa, Yến Thành cũng không nhắn tin cho cô nữa.

Giang Ý Miên thời gian đầu vẫn còn để ý, nhưng lúc sau liền vứt chuyện này ra sau đầu.

Sinh hoạt của cô rất phong phú, có những khuôn mặt mới không ngừng thêm vào, quên đi mới là chuyện bình thường. Chỉ là hôm nay lúc tan học, nhớ tới cùng bạn học đi mua chú cún nhỏ. Chú cún nhỏ nhắn đáng yêu còn bé tẹo, bộ dáng vẫn chưa lớn, nằm trong lòng ngực của cô chủ có chút kháng cự cho người lạ tới gần. Ánh mắt ướt át trong lòng mắt, âm thanh hừ hừ ô ô từ lỗ mũi, nhìn cô mà gâu gâu hai tiếng.

Cô chìa bàn tay của mình ra, nó liền phe phẩy cái đuôi liếm lòng bàn tay cô.

"Thật là ngoan nhỉ". Bạn cô hỏi.

Giang Ý Miên gật gật đầu.

Nếu con trai mà ngoan như vậy thì tốt rồi.

Chia tay cô bạn xong, cô ngồi lên xe bus trở về nhà. Vừa đi ra khỏi trạm xe, cô móc di động ra gọi điện thoại:

"Alo, anh à".

Cô gọi một cách lấy lòng: "Tuần sau là đại hội thể thao, mẹ không tới, anh tới xem em được không?"

"Em có thi, dẫn bạn cùng phòng đến cổ vũ cho em".

Đầu bên kia Giang Ý Văn hùng hống nói vài câu, hỏi cô khi nào.

Cô nói thời gian, còn tưởng anh sẽ nói thêm gì đó, nhưng lại trực tiếp cúp điện thoại.

"..."

Giang Ý Miên lắc đầu bất đắc dĩ, cất điện thoại vào túi.

Vừa nãy lúc chú cún con liếm vào lòng bàn tay còn mang theo xúc cảm ẩm ướt. Cô hơi đóng mở hai chân, nhớ lại cảm giác khi đầu lưỡi liếm vào.

Thật ngứa.

Lúc Yến Thành liếm cô, so với lúc nãy còn ngứa hơn.

*

Cô chủ động phá lệ tìm anh một lần, nhắn tin hỏi anh đang làm gì.

Giang Ý Miên chọn cách nói bình thường nhất, nhưng cô không biết chính là, vừa nhận được tin nhắn wechat của cô, người con trai đang ngồi trên ghế thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Anh trai cô ngồi ở một bên cười hề hề nói: "Không thì đổi thành ghế tựa đi Thành Thành, nhà chúng ta không phải không có tiền".

Yến Thành đang suy nghĩ nên không nghe thấy, cầm di động đi ra ngoài ban công, gọi điện cho cô.

Giang Ý Miên đang nằm trên giường đắp mặt nạ, anh bỗng nhiên gọi điện tới, không nghĩ nhiều liền nghe máy.

"Alo — —"

Thanh âm của cô kéo dài một chút, mềm mại, mang chút nũng nịu.

"...Alo."

Anh thật sự không biết nói gì, chỉ có thể đặt điện thoại bên tai, câu mở đầu duy nhất. Lúc này bên ngoài ký túc xá lá khô đã bắt đầu úa vàng, gió đêm thổi tới mang theo hơi lạnh, đang giao mùa. Anh chỉ mặc một cái áo thun mỏng, vải dệt dán lên thân mình lộ ra hình dạng cơ bắp rắn chắc, nhưng không cảm thấy lạnh, lúc này chỉ cảm thấy cả người khô nóng lên.

Đợi một lúc cô không nói lời nào, Giang Ý Miên phụt cười ra tiếng.

"Sao gọi điện lại không muốn nói chuyện vậy?"

Cô cong chân ở trên giường, nổi ý xấu xa nhỏ giọng hỏi:

"Không phải gọi là muốn nghe tiếng tôi hít thở chứ?"

Ai. Mỗi ngày bò lên tới đều cảm thấy man thất vọng.

Chương 10: Ngủ ngon bảo bối

"Tôi không có..."

Âm thanh của anh trầm thấp, hô hấp có chút dồn dập, sợ cô hiểu lầm.

Giang Ý Miên thậm trí đang có thể tưởng tượng thấy dáng vẻ vành tai đỏ bừng của anh, da thịt trắng trẻo cất giấu vẻ then thùng quấy phá, như nhìn thấy rõ cả mạch máu.

"Không có thì không có." Cô tốt tính lên tiếng.

Tiếp đó lại là im ắng.

Giang Ý Miên đang kiên nhẫn chờ đợi anh lên tiếng, một tay cầm di động, một tay vuốt ve màn hình đầy hoa, không thúc rục anh.

Nhưng Yển Thành đang cảm thấy khó khăn cực kỳ, anh căn bản không biết phải nói gì. Lúc gọi điện chỉ là có chút hưng phấn thoáng qua trong đầu, muốn nghe thấy giọng nói của cô.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên vài tin trước đó, như là bắt được cộc rơm cứu mạng, anh nói:

"Vừa rồi tôi đang chơi game".

"Thường xuyên chơi game sao?"

Anh do dự một chút, không muốn lừa cô: "Bạn cùng phòng rủ nên cùng nhau chơi".

"Ừm." Giang Ý Miên đáp lại.

Anh nghĩ thầm hình như cô cho cô không thích, vội vàng giải thích: "Ngày thường thì không chơi..."

"Ừm..."

Làm sao bây giờ.

Yến Thành ít khi chơi, ít nhưng cũng có, vì không kiếm chế được.

Bất luận trong việc học tập gặp vấn đề nan giải, hay không tìm được điểm đột phá trong trò chơi, hoặc trong mọi sinh hoạt khác, anh đều sẽ không giống như lúc này, tiếng trái tim đập nhanh như trống, lại có cảm giác hơi quẩn bách.

Có phải cô không thích những chàng trai chơi game hay không?

Anh không dám hỏi.

Vì thế chỉ có thể vòng vèo một hồi rồi hỏi vấn đề anh muốn hỏi nhất.

"Em tìm tôi làm gì.?"

"A." Giang Ý Miên thiếu chút nữa đã quên, "Tôi muốn hỏi anh, thứ năm tuần sau có thể tới hay không..?"

So với tìm gia trưởng hò hét cổ vũ tinh thần, thì cô thật sự muốn lý do quanh mình chính đại làm Yến Thành tới xem cô.

"...Có."

Nắm tay anh cuộn tròn sau đó buông ra, "Muốn gặp mặt sao?"

"Muốn ." Cô trả lời thật nhanh, không nghĩ tới mình nói hơi to, có thể đem tâm người khác cảm thấy mềm mại, còn cố ý hỏi: "Anh không muốn gặp tôi sao?".

"Không có."

Sao lại không muốn gặp.

Yến Thành lại nói:"Muốn gặp."

Giang Ý Miên ở bên kia đầu điện thoại cười tới mặt căng cứng, nhin không được khen anh:

"Anh thật sự rất đáng yêu".

...Đáng yêu?

Cô thích những anh chàng đáng yêu phải không.

Không đợi Yến Thành suy nghĩ cẩn thận, cô ngáp một cái, nói mình đã buồn ngủ rồi.

"Ngủ ngon, bảo bối".

Cô hôn chụt một cái lên màn hình di động, rõ ràng cách một cái màn hình 3D và mạng không dây, Yến Thành lại cảm thấy như được hôn một cái.

Giống như thật sự bị cô hôn tới rồi.

*

Lúc sau Giang Ý Văn nói ở trong phòng. Yến Thành mới biết được hôm đó trường cô tổ chức hội thể thao.

Ngày đó bọn họ cũng chẳng nghĩ ngợi, sáng khoái tự nhiên đáp ứng, lái xe tới cao tam nhớ lại một chút năm tháng thanh xuân.

Cùng tổ chức với đại hội thể thao còn có bữa tiệc, có rất nhiều giáo viên đã về hưu tới tham gia, bảo vệ chẳng cần kiểm tra đã cho vào.

Mấy anh bạn cùng phòng vừa thấy náo nhiệt đã quên mất chính sự, mỗi người một ngả, Yến Thành còn đang nghĩ làm sao tìm được cô , đã nhận được tin nhắn wechat tới:

"Anh ở chỗ nào nha?"

Cô rất thích dùng những từ ngữ đáng yêu, cùng lúc cô nói chuyện ngữ điệu đều giống nhau.

Yến Thành miêu tả sơ qua cảnh vật xung quanh mình, chưa tới năm phút, Giang Ý Miên mặc một bộ đồ thể dục thể thao nhảy nhót xuất hiện đằng sau anh:

"Chờ lâu chưa?"

"...Không lâu."

Anh còn đang căng thẳng, cô đã tự nhiên nắm lấy tay anh dắt đi vào bên trong. Lúc này Yến Thành mới phát hiện, thời tiết đầu thu, cô mặc một bộ áo cộc quần đùi, lộ ra phần chân tay dài mảnh khảnh trắng nõn trong sáng, bị ánh mặt trời chiếu vào phát ra một tầng ánh sáng. Những ngón tay khớp xương rõ ràng nắm lấy cổ tay anh, độ ấm với lạnh, lại làm cho anh nóng hết cả người.

Hầu kết anh lăn lộn, nghe thấy cô nói, " Hôm nay tôi chạy 800 mét đấy."

Giang Ý Miên ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh, phát hiện chàng trai trầm mặc tầm mắt vẫn dừng ở trên người cô.

Hai người đều ngẩn người.

Giang Ý Miên cười ra tiếng, nói, "Anh nhớ phải hô " Cố Lên" đấy"

"Được."

Anh gật đầu đáp ứng một cách nghiêm túc, bộ dáng nghiêm trang cực kỳ giống với gia trưởng..

Cô cười càng tươi hơn.

"Muốn anh ở kiểm kết thúc chờ tôi".

Chương 11: Sờ nắn

Yến Thành chen chúc đi vào kiếm được chỗ ngồi, giữa một lớp nào đó, lúc này đã thừa thớt hơn rất nhiều, chỉ còn vài nữ sinh vẫn có thể chịu đựng nổi cái nắng ngồi với nhau.

Thấy anh ngồi xuống, tất cả đều ngạc nhiên cùng ánh mắt sáng ngời.

Ở lớp nào đây, chưa từng gặp qua.

"Đẹp trai quá a..."

Các cô gái mồm năm miệng mười bàn tán, quan sát từng cử động của anh. Đáng tiếc trai đẹp vừa ngồi xuống thì bắt đầu xem điện thoại, không hề chú ý sang phía các cô gái một lần nào.

Thẳng tới khi loa phát gọi tên Giang Ý Miên ở cao tam, anh mới ngẩng đầu lên.

Mấy nữ sinh vẫn còn đang trộm đánh giá.

Thi chạy 800 mét đã bắt đầu, có nữ sinh cố gắng điều chỉnh nhịp tim, ngồi dịch về phía anh, đang muốn hỏi phương thức liên lạc của trai đẹp, trai đẹp đã đứng lên, đi theo hướng về vạch đích.

Nữ sinh thất thần.

Thật là đáng tiếc ...

*

Giang Ý Miên không nghĩ là mình sẽ mất mặt như vậy, chạy được qua vạch đích nhưng không điều chỉnh tốt trọng tâm, trực tiếp ngã quỵ trên mặt đất. Nhựa đường thô ráp do đường băng đã cũ, ma sát

làm cho đầu gối cô bị thương, máu tràn ra, đất và máu hòa lẫn mờ hồ.

Cô vẫn chưa kịp hoàn hồn, một đôi tay có lực nâng eo cô lên, bế ngang hông cô. Ngược mắt lên đụng phải sắc mặt không được tốt lắm của Yến Thành.

Âm thanh lạnh lẽo: "Phòng y tế ở đâu?"

Lúc ôm cô đi trên đường, chàng trai chưa bao giờ toát ra khí lạnh như thế này.

"Tôi cũng không biết mình sẽ bị ngã...". Cô nhỏ giọng giải thích.

Yến Thành không nói gì.

Thẳng một đường cho tới lúc nhẹ nhàng đặt chân tay cô lên ghế, lúc y sĩ xem vết thương, cũng chưa nói một lời.

Anh nghiêng người muốn mở cửa sổ ra cho thông gió, Giang Ý Miên tưởng rằng anh muốn chạy, duỗi tay tóm lấy góc áo.

Cảm giác được tầm mắt anh hạ xuống, cô tỏ vẻ đáng thương hề hề mà nói: "Tôi sợ đau".

Y sĩ giờ tắm bông dờ khóc dờ cười, "Sợ đau còn không cẩn thận một chút." Bông dính còn phải sát trùng lên mặt vết thương.

Yến Thành nói, "Là tôi không cẩn thận."

Rõ ràng thiếu chút nữa là có thể đỡ được cô.

Là anh sơ sẩy, động tác hơi chậm.

"Aizz, hội thể thao là như vậy mà, mỗi năm cũng không biết có bao nhiêu học sinh hai ngày qua đã ghé qua đây một chuyến". Y sĩ nhân cơ hội hàn huyên.

Giang Ý Miên ngồi lắng lắng nghe, mắt liếc một cái qua đôi môi Yến Thành. Anh trầm mặc không nói gì chỉ có lúc này mới thở ra khí lạnh trầm thấp nhắc nhở y sĩ nhẹ một chút.

Chắc là đang tự trách mình.

Cô chớp chớp mắt. Còn tưởng anh sẽ câu.

Lúc sát trùng tới bước cuối cùng y sĩ còn bị anh nhắc mãi nên thấy phiền, một bên cuốn băng vải một bên chọc cô: "Bạn trai em thật đúng là biết săn sóc nha".

Giang Ý Miên cười hì hì: "Còn không phải sao".

Tiếp theo cũng không có chương trình nào của cô nữa, Yến Thành ôm cô tới tấm màn trắng ngăn cách có giường trống phía sau nghỉ ngơi.

"Đem màn kéo lại."

Yến Thành nghe lời làm theo.

Chờ cho tới khi tấm màn trắng che phủ hoàn toàn góc khuất trong không gian nhỏ hẹp này. Giang Ý Miên tay mắt lanh lẹ liền bắt lấy cổ áo anh, nhân lúc anh chưa chú ý, há miệng hôn lên.

Cô vừa uống nước xong, môi lưỡi vẫn còn lạnh lẽo, dán lên đôi môi nóng bỏng của anh, dây dưa ở bên nhau.

Cô hôn thật sự chậm rãi, chàng trai không kịp phản ứng nên chỉ có thể đè lên người cô, tay vẫn chống xuống giường, chỉ sợ đụng tới miệng vết thương.

Cô không chỉ đánh lén, còn duỗi tay cởi nút áo sơ mi trước ngực anh, sờ dọc theo xương quai xanh trượt xuống đường cong cơ bắp phía dưới, sờ nắn bộ ngực rắn chắc, tìm thấy vân ve đầu vú dựng thẳng đứng.

Hai ngón tay kẹp lại vuốt ve một chút, Giang Ý Miên cảm nhận được rõ ràng anh đang hung hăng nuốt một ngụm nước miếng. Cô dùng đầu lưỡi liếm qua hình dáng môi của anh, sau đó rời khỏi miệng mút và hôn theo cánh môi, cho tới khi nước miếng ướt át, nghe được tiếng khát khao nuốt nước miếng của anh...đầu vú đã cứng lên.

Cô như thực hiện được ý đồ hồ ly của mình:" Sao lại mãi cảm như vậy.."

////

Không nghĩ tới đi, đang sờ vú anh zai à =)))

Chương 12: Phun ra

Yến Thành cảm giác được toàn bộ thân mình đang cứng lại.

Tay cô vẫn đang thác loạn phía bên trong, lưu luyến xung quanh đầu vú, móng tay cái nhẹ nhàng lướt qua đỉnh, xoa bóp lôi kéo.

"Ôh.."

Khi anh phát ra tiếng, Giang Ý Miên nâng cằm hôn lên.

Cuối cùng anh cũng phản ứng lại, nuốt lấy đầu lưỡi của cô đang tiến vào, hung hăng mà cuốn lấy, môi lưỡi thay nhau trao đổi nước bọt. Giang Ý Miên bị hôn liếm tới mức không thở nổi, vươn tay đẩy đẩy anh.

Yến Thành đưa một bàn tay lên bóp lấy cằm cô không cho trốn. Tiếng vang vang ái muội phát ra, anh hôn tới cuồng dã, hận không thể nuốt cô vào trong bụng, hơi mang theo chút tức giận, đè cả người dưới lên, cô hoàn toàn bị đè ở trên giường.

Tay chàng trai bắt đầu tìm kiếm, hướng từ dưới lên trên, từ đường cong ở đầu gối hướng về phía trước, cô mặc quần đùi, không cần tốn sức cũng vẫn vuốt ve được làn da trơn bóng mềm mại.

Anh hơi mở mắt ra trộm đánh giá Giang Ý Miên. Cô mặc bộ đồng phục được nhà trường phát, phối màu thống nhất nên chỉ có màu trắng, càng làm nổi bật làn da cô, vải dệt chất liệu không tốt lắm nên hơi mỏng, mỏng tới nỗi anh nhìn thấy cả hình dáng của đồ lót.

Môi lưỡi vẫn đang giao chiến, cô bị hôn tới hỗn độn ưm ưm không ngừng.

Yến Thành duỗi tay bàn tay sờ soạn đến bắp đùi, tách hai chân cô sang hai bên, ngón tay vuốt ve lớp vải mỏng, hung hăng véo một cái.

"A..."

Cô mở mắt ra phản ứng, lúc này cảnh tượng nơi đây không thích hợp, vì vậy thẹn thùng nắm lấy cổ tay anh: "Anh..."

"Này, đây là phòng y tế..."

Anh cũng chẳng thèm để ý, đôi môi lại áp lên, kéo chiếc quần đùi của cô xuống. Chiếc quần kêu sột xoạt không chỉ kích thích thị giác, còn cả thần kinh.

Anh nhỏ giọng nói: "Kêu bé thì tốt thôi."

Vừa dứt lời duỗi ngón tay.

Giang Ý Miên hít vào không khí, anh cong ngón tay lên, xoa lên miếng vải mỏng, ngón tay cào cào vào trong huyết nhỏ. Nơi đó đã ướt đầm, từ lúc anh bị sờ núm vú, lúc này tiếng trầm khàn phát ra. Lúc anh tiếp xúc bàn tay lưu luyến trên đùi, như có như không cào vào lòng ngứa ngáy, bên trong lại co rút phun ra thêm.

"Cắm vào đi..."

Cô quay đầu đi trốn tránh chiếc hôn ướt át, cắn vào tai anh.

"Cái gì cắm vào...?"

Anh véo rồi vén lớp quần mỏng manh ra, nhão nhão dính dính cảm giác được nó đã ướt át tới mức nào.

"Ngón tay... ngón tay anh trai...."

Cô đã ướt.

Gương mặt đã hồng lên nóng bỏng, áp vào sườn mặt và tai anh. Bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cổ tay anh không buông, chân run rẩy khép lại, kẹp tay anh ở bên trong. Anh chịu không nổi kích thích như vậy, đẩy ra lớp vải mỏng tanh vướng víu, hướng vào bên trong thăm dò. Dĩ nhiên là đã ướt nhẹp, nhẹ nhàng đảo đi đảo lại có thể nghe thấy tiếng nước.

Ồm ọp ồm ọp.

Giang Ý Miên sưng tấy tới mức không chịu được, lông mày cứ nhúu chặt rồi thả lỏng, bàn tay ở phía sau gáy anh, uốn phần eo run rẩy có thể sắp phun ra.

Bắn đầy một tay anh.

Nhưng Yến Thành vẫn không buông tha, nhấc người từ trên giường lên, cẩn thận tránh đi miệng vết thương, cho cô ngồi lên đùi anh. Hung hăng cắm vào khi cô vẫn còn đang cao trào, chất lỏng chảy xuống, Giang Ý Miên ôm chặt lấy anh. Bộ ngực mềm mại cách lớp áo thể dục cọ vào vật áo trước, ôm kiểu này làm cho cô ở cao hơn anh một chút, núm vú theo sự run rẩy không ngừng phập phồng, cứ đình qua đình lại lên mặt anh.

"Ô ô... Thôi..không cần nữa...".

Cô khóc không thành tiếng, nước mắt chảy xuống, lấy lòng cắn cắn lỗ tai anh. Ngón tay anh dài thật dài, cắm ở bên trong sâu thẳm, ấn vào điểm mẫn cảm của cô.

"Anh à..."

Giang Ý Miên lần thứ hai phun ra, dường như hối hận muốn chết, ai ngờ được chơi đùa sờ mó vào núm vú anh, lại biến thành như thế này.

*

Nhân gia tưởng thưởng sách mới bảng sao, ô ô ô ô ô

Chương 13: Chơi trò ân ái

Anh ôm cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, chờ cô bình ổn lại.

Giang Ý Miên khóc thút thít, xung quanh viền mắt đỏ bừng, quần áo thể thao hỗn tạp ở trên đùi, quần dưới mông ướt một mảng.

"Giống như nước tiểu." Anh lẩm bẩm nói thầm.

"Không cần anh mở miệng!"

Cô ít khi tức giận, vẫn là một cô gái nhỏ, da mặt rất mỏng. Lúc thì cầu xin anh đừng dừng lại, lúc này còn cáu giận, thật là phiền.

"Được, được". Anh nhẹ vuốt mặt cô, nhẹ giọng đáp ứng.

Lúc này Giang Ý Miên vẫn còn ngồi trên người anh, động đậy một cái là có thể cảm nhận được cự vật đang cương cứng, gắng gượng để giữa hai chân cô.

Cô hít hít mũi, có chút khó xử nói: "Không mút được".

Cô khóc nên âm thanh anh ách nói.

Yến Thành nghe hơi cảm thấy đau lòng, "Không sao, đợi lát nữa nó sẽ xuống".

Giang Ý Miên không thềm tin anh.

Tuy mới có làm hai lần, nhưng anh cũng có tính dục, cô đã thấy được, bộ dáng ngoan ngoãn của anh so với lúc lên giường hoàn toàn khác nhau.

Cô có chút xấu hổ, trong lòng đang có chút giận, nhưng nhìn tới ánh mắt mềm mại của anh, lại bại trận rồi.

Nhưng cô cũng hiểu rồi, anh chàng này hành động tất cả đều xuất phát từ bản năng, anh cũng không ý thức được mình đã nói hơi nhiều những lời hơi quá. Bộ dáng không cố tình, không để ý chỉ làm người khác thêm buồn bực, cô biết anh không cố ý nói như vậy, nên muốn phát cáu cũng không biết phát như thế nào.

Giang Ý Miên cảm thấy anh không nhìn được, bày ra bộ mặt không tình nguyện sờ anh:

Yến Thành trốn tránh: "Đừng..."

Lúc này là ban ngày, nếu làm cũng không được việc, quan trọng chính là dục vọng bây giờ cũng không thể thỏa mãn. Anh nghĩ tới việc làm tình, nghĩ tới lúc này Giang Ý Miên vừa rồi bị anh cầm ngón tay tới hơi sưng đỏ. Hoàn cảnh không được, miệng vết thương cũng không được, thời gian không cho phép...

Giang Ý Miên không nói lời nào, động tác cũng không ngừng.

Anh đang khó khăn, liền nghe thấy tiếng loạt xoạt kéo màn giường bên cạnh.

Hai người đều ngừng lại.

...Đã quên bên cạnh khả năng sẽ có người.

Yến Thành nhanh mặc quần lại tử tế, giúp cô mặc lại quần lót.

"Đừng loạn"

Anh trấn an hôn hôn cầm cô: "Lần sau lại nói, được không".

Sợ cô giận rồi khó chịu, bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt khế mặt cô, ánh mắt thành khẩn.

Trong lòng bị anh vỗ về tới nôn nao.

Giang Ý Miên hơi hé miệng, nói không nên lời, tùy ý để anh ôm chặt, vùi đầu vào ngực. Hô hấp nóng bỏng ở trên đầu, cảm anh để bên đầu cô hỏi: "Chân còn đau không?"

Ừm...Vẫn hơi đau.

Cô đang muốn nói gì đó thật nghiêm trọng một chút, muốn làm cho anh chàng thấy áy náy thêm, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã bị một lời nói của một chàng trai bên cạnh đánh gãy:

"Giang Ý Miên."

Cậu ta gọi với một giọng có lực, chắc chắn, lúc mở miệng ngữ điệu có chút luyến láy, lại giống như trêu trọc, như trào phúng.

Yến Thành cau mày vén màn lên.

Trong nháy mắt, anh cảm nhận được thân thể cô gái trong lồng ngực cứng đờ.

Thương Ký nhìn hai người đang ôm nhau, nhướn mày:

"Cậu chơi trò ân ái có thể đổi chỗ khác được không?"

Chương 14: Yêu đương đi

Ánh mắt của Giang Ý Miên và cậu ta giao nhau, ánh nhìn không vui vẻ chút nào.

"Liên quan gì tới cậu?"

Anh chàng kia nằm ở trên giường, nửa chân đều bị băng vải cuốn lấy, nhưng vẫn nhìn ra được vài phần không kiên nhẫn và tùy ý.

"Đây là nơi công cộng, hai người tình chàng ý thiếp thật là trêu người". Cậu ta cười như không: "Thông cảm cho người độc thân một tí".

Cậu ta nhấn mạnh chữ độc thân hơn.

Giang Ý Miên cười lạnh một tiếng, chẳng muốn cãi cọ cùng cậu ta, cô kéo kéo ống tay áo của Yến Thành, nói với anh đi thôi.

Thương Ký vẫn ở sau lưng cà lơ phất phơ nói: "Đi thông thả không tiến — —"

Miệng vết thương của Giang Ý Miên nhìn bên ngoài có vẻ nghiêm trọng, nhưng không ảnh hưởng tới xương cốt, nên vẫn có thể đi được.

Yến Thành đi theo phía sau cô, dáng đi khập khiễng, như chẳng cần phải ai giúp đỡ mình đi. Anh nhấp môi, chịu đựng trong lòng không nổi, chủ động tiến lên đỡ lấy tay:

"Là người quen của em à?"

Kỳ thật lúc này hai người nói chuyện, Yến Thành đã có đáp án. Nhưng trong lòng vẫn có chút chờ mong.

Chờ mong Giang Ý Miên có thể muốn giải thích với anh một chút. Nhưng cô gái hoàn toàn không để ý tới ánh mắt chờ đợi của anh, chỉ nói ra lời thẳng thắn cho anh biết.

"Mối tình đầu của tôi."

Trong lòng chính là cảm giác này. Chỉ nghĩ rằng là bạn trai cũ, nhưng vậy còn có thể tệ hơn.

Yến Thành nhớ tới lời của Giang Ý Văn, cô đối bạn trai nhanh như đổi quần áo.

Cho nên...anh cũng chỉ là một phần trong số đó thôi sao.

Một nỗi chua xót tựa như một quả chanh đào bị vắt ra, bỗng nhiên thấy khó chịu chua chát.

Bàn tay đang đỡ lấy tay cô bỗng chốc run rẩy.

Anh nói:" Giang Ý Miên, tôi không muốn làm bạn tình của em"

Anh không biết định nghĩa mối quan hệ của bọn họ như thế nào.

Liên lạc với nhau chỉ vì lăn giường, gặp mặt cũng vì lăn giường, hình như làm cái gì cũng chỉ vì lăn giường.

Trừ bỏ thân thể, hết thảy Giang Ý Miên đều không hiểu biết gì về anh. Mà cô cũng tựa như không có bất luận hiểu biết nào về dự định của anh.

Cô đưa một chiếc khóa, nhưng không cho chìa khóa. Chỉ khi nào cô thấy hứng thú, anh mới được triệu tập. Đây chỉ là quan hệ tình dục, không là bạn chịch thì là cái gì?

Nhưng đáy lòng anh không ngừng cầu mong Giang Ý Miên đừng thừa nhận, không cần thừa nhận. Cô quay đầu lại nháy mắt lạnh lùng như muốn mong muốn của anh vỡ tan.

"Vậy anh muốn là cái gì?"

Anh muốn là cái gì?

Yến Thành muốn gì, đáp án này có lẽ Giang Ý Miên so với anh càng rõ ràng hơn. Cô quá hiểu lòng tự trọng và nỗi đắn đo của người khác. Bắt được nỗi lòng anh với cô mà không dám nói ra, khác gì tra tấn anh. Nhưng rõ ràng anh khởi xướng vấn đề này, nhưng lời nói ra cố ý nói tránh, nhẹ nhàng thoáng qua, mà cô làm người ta không biết phòng thủ như thế nào.

Như móc ra miệng vết thương, nhất thời làm người khác không biết xử lý như thế nào. Anh thật sự buồn, vì sao cô thích thì gọi đến không thích thì thôi.

"Cùng tôi lên giường, vì tôi hợp ý em sao?"

Anh cảm thấy cổ họng đau rát, nuốt vào cũng khó khăn, cho nên âm thanh đều run rẩy.

Vấn đề anh hỏi, sẽ làm cô chán ghét sao?

Chán ghét cũng tốt, so với sự hờ hững của cô còn tốt hơn.

Giang Ý Miên theo thói quen lại trầm mặc.

Nhìn thấy hình ảnh của Thương Ký dần dần rút đi, đứng ở trước mặt cô là một chàng trai khác. Anh cùng cô quan hệ va chạm thể xác. Trước và sau cùng người khác có chút không giống nhau, cô khe khẽ thở dài, nắm bàn tay anh kéo đi, không đành lòng nhìn đôi mắt phiếm hồng của anh.

"Có phải anh không chấp nhận được, không cùng bạn gái trao đi lần đầu tiên?"

Hắn là như vậy, nên lúc nào gặp cũng canh cánh trong lòng.

Phạm vi suy đoán của cô chỉ có ngần ấy.

Yến Thành không nói lời nào, tùy ý để cô dắt tay mình đi, bàn tay cô rất nhỏ và mềm mại, chỉ nắm được nửa bàn tay anh. Tóc mái màu đen buông xuống ngoan ngoãn, dưới ánh nắng màu sắc hiền hòa mềm mại, có thể vì khổ sở, anh rũ mắt, lông mày nhú lại, lông mi cũng thấp hèn theo, môi mỏng mím lại thành một vòng cung.

Nếu bây giờ anh có cái đuôi, lúc này chắc hẳn cũng hạ xuống kéo lê trên mặt đất.

Giang Ý Miên phát hiện ra mình không có cách nào đối với anh.

Cô duỗi tay sờ mặt anh, ngón tay cái vuốt ve bên vành tai, âm thanh mềm mại nhẹ nhàng:

"Vậy thì yêu đương đi, được không?"

Đừng khổ sở

Được không?

*

Khắp chốn mừng vui oa mọi người trong nhà

Chương 15: Dính người

Hoàn cảnh học tập của cao tam rất yên bình, trường lớp tốt, kang trang sạch đẹp, khu dạy học được xây dựng cách xa nhau. Vì vậy khu khóa trên cách khóa dưới một khoảng sân. Lúc đầu Giang Ý Miên cũng buồn vì vấn đề này một chút, nhưng cô cũng chẳng thích thú với mấy em trai non nớt, mấy ngày sau nỗi buồn liền tan biến.

Mỗi tuần một lần, cuộc họp trường kỳ là có cơ hội chạm mặt với khóa dưới. Ngày thường đám bạn gái bên cạnh sẽ tíu ta tíu tít chỉ trò mấy cậu em trai khóa dưới, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Giang Ý Miên dựa vào bên cạnh lan can, một tay chống má, xem đám đông vừa tan học.

"A, cậu xem kìa, em đeo kính đen ấy". Cô bạn giơ tay lên chỉ cho cô thấy: "Đẹp trai quá, có thích không?".

Giang Ý Miên hơi cận thị, nhìn theo nheo nheo mắt lại, thực tế thì cũng không thấy rõ, đáp qua loa ứng phó: "Không có hứng".

Trên đường về lớp học, cô bạn hỏi với vẻ nghi hoặc: "Gần đây cậu sao không có hứng thú với con trai?"

Bình thường mà gặp mấy cậu đẹp trai, cô không như vậy không thèm nhắc kính.

Bằng thời gian chơi với nhau, bạn cô cân nhắc sau đó kết luận: "Cậu lại yêu đương".

Cơ hồ như tự hỏi rồi tự trả lời. Giang Ý Miên hừ một tiếng, không phủ nhận.

"Mình biết rồi."

"Khi nào cậu mà yêu đương thì sẽ thu tay một chút".

Cái gì mà thu tay một chút.

Giang Ý Miên cười đánh cô ấy : "Là yêu thật lòng có được không."

Bạn cô không phản bác.

Giang Ý Miên là hải vương, đó là sự thật. Nhưng lúc cô yêu đương thì sẽ nghiêm túc, đây cũng là sự thật.

Nếu thích anh thì trong mắt cũng chỉ có anh.

Cho dù lúc trước đó từng có nhiều hay ít bạn trai cũ hay mối quan hệ mập mờ, chỉ cần xác định quan hệ yêu đương liền sẽ thu hồi tâm tư. Trời sập cũng không buồn nói chuyện, cá cũng chẳng câu, lực chú ý và sở hữu đều đặt trên người đối phương.

*

Bạn gái bình thường sẽ quan tâm săn sóc, cô cũng có thể làm được, có những chuyện những cô gái khác làm không được, nhưng cô sẽ cố gắng.

Giống như là cô gái tốt. Nhiều lúc sẽ làm người khác sinh ra ảo giác rằng trong lòng cô chỉ có duy nhất một người. Bạn cô nhìn bóng dáng cô gái xoay người đi vào, thờ dài.

Sao lại nói là ảo giác. Vì ở trong lòng Giang Ý Miên, mọi thứ cô làm hết thảy đều như một công thức đã định. Đối với mỗi người đều tốt như nhau. Chỉ xuất phát bởi nhiệm vụ là một người bạn gái. Mà không phải vì yêu người kia.

*

Nhưng chính Giang Ý Miên sẽ cho rằng, Yến Thành chỉ nói ra những lời như vậy, nhưng sau khi xác định quan hệ, ý nghĩ của cô đã hoàn

toàn sai rồi. Ngày trước thì nhắn tin cũng kiệm lời, hiện tại...cuộc sống ăn cái gì, cũng chia sẻ với cô.

Cô buồn cười hỏi:"Sao anh đánh người như vậy?"

Tin nhắn đang nhập vào khung chat thật lâu, Giang Ý Miên kiên nhẫn đợi hai phút, mới chờ được câu hỏi lại ngắn gọn:

"Em không thích sao?"

"Thích chứ". Cô không nghĩ ngại nhắn trả lời.

Không nghĩ tới ở đầu bên kia, Yến Thành vì lời này rớt cuộc tâm trạng hạ xuống. Giang Ý Miên lại nói:" Bạn trai em đánh em như vậy, vui muốn chết".

Nếu cô nói lời này trước mặt anh, chắc chắn lại cười nhạo vành tai đỏ hồng của anh. Yến Thành mất tự nhiên sờ lên vành tai, tai sẽ lành lạnh, cho nên nếu nóng quá thì sờ lên vành tai hạ nhiệt là đúng rồi, nhưng sao vành tai trong tay anh lại nóng thế này?

Tay anh cầm di động nhẹ nhàng vuốt ve màn hình, mặt trên ngay ngắn viết hai chữ bạn trai.

Anh cười cong cong khóe môi.

Giang Ý Văn đang cầm hộp sữa bò đi từ phía sau ngang qua, thấy vẻ mặt anh nhộn nhạo, tắc lưỡi cười hề hề thò đầu lại gần, đè thấp âm thanh nói:

"Nhắn tin wechat với ai thế?"

Yến Thành giật mình sợ hãi, nhưng miệng vẫn bình tĩnh trả lời:" Mẹ tôi" .

Giang Ý Văn thấy sắc mặt bình thường, gật gật đầu, không nghi ngờ gì đi luôn.

"..."

Chờ anh bình ổn lại, lại mở khung chat ra, cô gái chia sẻ một tin tức tốt:

"Dạo này em có thời gian".

Yến Thành nhìn xuyên qua màn hình, đang tưởng tượng cô công công khỏe mắt đánh chữ, còn có âm thanh nhỏ nhẹ nói với anh:

"Có thể gặp nhau rồi, anh trai".

Chương 16: Xé rách

Thứ sáu cuối tuần, buổi sáng hay chiều đều vẫn có tiết học, trong lòng Giang Ý Miên nhảy nhót khó nhịn. Hôm qua ăn cơm xong xuống lầu tản bộ, thuận tiện đi mua một hộp bao.

Có thể vì mối quan hệ này đã tiến triển, cảm giác mới mẻ tràn đầy. Đối phương không phải là đối tượng mập mờ nữa, cũng không thể tùy tiện vứt bỏ.

Mà là một người thuộc về cô, bạn trai.

Đây là một mối quan hệ mà thân phận phát sinh từ vấn đề đạo đức.

Thật vất vả chờ tới lúc chuông tan học reo vang, Giang Ý Miên sắp xếp sách vở lung tung nhét vào trong cặp, vừa kéo khóa vừa chạy xuống dưới lầu.

Chờ mãi mới tới cuối tuần, những năm cuối cấp không dễ dàng, thời gian đặc biệt quý hơn vàng. Hơn nữa lúc này cũng đến giờ tan học, cửa trường học dừng đầy xe của gia đình.

Đồng nghịt toàn đầu người, trời vào thu rồi nên tối sớm, Giang Ý Miên lấy di động ra, nhấn cho Yến Thành. Cô đứng bên cạnh cổng trường, mặt sau là học sinh chen chúc nhau, không chú ý thường đâm vào người cô một cái. Nhưng lúc này Giang ý Miên đang vội vàng nhấn tin, nên suýt ngã, cho tới khi có một đôi tay có lực kéo cô vào bên cạnh chỗ trống. Bỗng dưng có người kéo, có chút bất ngờ không kịp phản ứng, chưa tới một cái chớp mắt, ngẩng mặt lên xem là ai sao lại làm ra hành động như vậy.

Đập vào mắt là khuôn mặt của Thương Ký, cậu ta đẹp trai ngời ngời trước mặt. Trong miệng cậu nhai kẹo cao su, thổi ra nửa cái bong

bóng trong suốt, sau đó bị cắn nát nuốt trở về. Đồng phục không che được sự cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng xa cách.

"Lại là cậu". Ngữ điệu cậu ta trào phúng: "Giang Ý Miên, cậu còn vấn vương tôi à".

"Sao? đổi nghề đứng cống à".

Đồ miệng thối.

Giang Ý Miên trong lòng bức tức, không thềm tính toán với cậu, cũng không nói gì, tắt màn hình quay người đi sang hướng khác.

Thương Ký hứ một tiếng, khống chế cổ tay cô kéo lại.

"Không để ý tới tôi?"

Cô kiên nhẫn, lời nói lạnh lùng:

"Cậu như vậy, thật mất giá".

Ánh mắt Giang Ý Miên bình tĩnh đối diện với ánh mắt của cậu, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt cô không so đo thiếu nửa phần. Thương Ký sửng sốt chớp mắt một cái, tức giận tới hai răng cắn chặt:

"Đúng là hạ giá thật".

Cậu ta cười, nói ra lời không hay: "Giang ý Miên, là cậu đá tôi".

"Tôi nhớ rõ, không cần cậu nhắc".

Cô đáp lại với vẻ mặt hiển nhiên, thẳng thắn lạnh nhạt, mang theo âm điệu phiến chán.

Thái độ phản cảm như vậy làm Thương Ký sửng sốt, cậu ta buông tay ra nắm lại thành quyền, Giang Ý Miên thuận thế rút tay về. Cô quay đầu rời đi.

"Người ở phòng y tế ngày đó". Thương Ký nói ở sau lưng cô:"Là bạn trai mới của cậu?"

Giang Ý Miên nhìn tin nhắn trong WeChat, cũng không thèm quay đầu lại, chỉ lo tiến về phía trước.

Anh nói muốn tới đón cô tan học.

Người đâu rồi....

Tựa như cảm nhận được ánh mắt nào đó, cô ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía.

Đột nhiên trái tim đập hẫng một nhịp, đôi mắt Giang Ý Miên cũng sáng hơn bình thường.

Yến Thành đứng ở giữa hai chiếc xe, nhìn cô, chờ cho chiếc xe hơi quay đầu, anh mới có thể đi sang đường. Sau lưng là những tòa nhà ánh sáng rực rỡ vừa mới lên đèn, màn đêm được ánh trắng chiếu sáng. Anh đứng giữa ánh đèn đường, được bao phủ bởi một tầng nửa sáng nửa tối, gương mặt tinh xảo không vì vậy mà ảm đạm.

Nhìn anh từng bước từng bước một đi tới, ánh mắt ôn hòa mềm mại. Chuyện đầu tiên làm là dắt tay cô, hỏi cô có lạnh không.

Giang Ý Miên trong lòng mềm nhũn, duỗi cánh tay ôm anh, bàn tay nhét vào bàn tay rộng của anh:"Em không lạnh"

"Lúc nghĩ tới anh, liền ấm áp rồi".

*

Chờ thang máy chạy lên lầu, anh chỉ lặng lẽ nắm tay cô, không nói một lời.

Giang Ý Miên đang nghĩ rằng anh khẩn trương then thùng, chờ tới lúc vào cửa, nhất định phải đùa giỡn anh một phen.

Nhưng ý nghĩ này hoàn toàn thất bại.

Vừa ấn mở mật mã, cánh cửa mở ra, người con trai mang theo độ ẩm, cũng vừa lạnh, hôn xuống trên môi cô, đầu lưỡi nóng bỏng tiến vào cuốn lấy, cướp đi hơi thở.

Cô bị hôn đến nóng lên, cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của anh dán bên sườn mặt, đầu lưỡi khua khoắng trong khoang miệng sau đó đến đôi môi, chất lỏng ướt át trao đổi, cô bị bắt nuốt lấy phát ra âm thanh ô ô.

Cái gì mà then thùng...đây chính là bão táp áp ứ.

Trên người Giang Ý Miên còn mặc đồng phục, chiếc áo khoác đã bị cởi ra bên trong cũng chỉ mặc một cái áo ngắn tay, anh đã cởi bỏ từng cúc, từng chiếc cúc áo, lộ ra áo ngực màu đen.

Ở giữa là một khe rãnh sâu, lớp vải áo lót men theo miêu tả bao bọc lấy bộ ngực sinh động.

Anh cúi đầu vùi vào, một tay cách lớp vải mỏng xoa nắn, mái tóc thô cứng quét qua da thịt trước ngực, Giang Ý Miên rên rỉ bảo anh đừng để lại dấu vết.

Chàng trai rầu rĩ lên tiếng, đầu lưỡi liếm lên làn da mềm mại, tiếng thở dốc thô nặng như có trọng lượng.

Đầu ngón tay thăm dò đi vào quét qua đầu vú đã dựng thẳng đứng, anh như phát hiện ra chốt đồng mở ra sắc dục, lòng hiếu kỳ làm anh càng hung hăng cọ sát. Anh hết sờ nắn lại hôn hít liếm láp một lúc lâu, lúc ngẩng đầu lên đôi mắt đều sâu thẳm khát vọng, nói với ngữ điệu đáng thương lại cẩn thận:

"Anh có thể xé rách áo lót của em không?"

Giang Ý Miên dường như bất động trong nháy mắt.

Sao lại có người như thế này, có thể làm ra hành động đầy sắc tình, nhưng đồng thời vẻ mặt cũng thật thuần khiết.

Chương 17: Eo

Lời nói làm người ta mất đồ tim đập, nhưng ánh mắt mang vẻ dò hỏi.

"Anh xé hồng rồi, em mặc cái gì?"

Cô bị anh ôm đè ở trên tường, đôi chân thon dài quấn quanh eo anh, huyết nhỏ đã ứót át, co rút quá phận.

Tay Giang Ý Miên vuốt ve sau cần cổ anh, đôi mắt lấp lánh nước mê ly, lúc nói chuyện hơi thở mềm mại ngọt ngào:

"Anh trai sợ em ra ngoài nhìn chàng trai khác hay sao?"

Ngón tay cô vân vê vành tai đỏ bừng của anh, tinh tế xoa bóp:" Anh bỏ được em không?"

Biết rõ ràng còn cố hỏi.

Yến Thành bị cô quay như chóng chóng, huyết thái dương gân xanh nổi phồng lên. Lúc này anh đang miên man nghĩ ngợi. Giang Ý Miên trực tiếp xốc áo anh từ dưới lên trên, bảo anh hạ đầu để cởi ra.

ừm ... Dáng người rất tốt, chỗ cần có thì có không ít.

Cô đưa lòng bàn tay mềm mại sờ anh, từ xương quai xanh xuống bộ ngực, một đường đi thẳng xuống, đi ngang qua điểm nhỏ màu hồng, nhớ tới cái gì bèn cười ra tiếng, đầu ngón tay nhéo một cái, làm cho anh run lấy bầy, cô cong môi tiếp tục thăm dò.

Thẳng tới bên hông thì dừng. Cô thích nhất là nơi này.

"Eo của anh..." Cô tiến gần lại, bộ ngực đè lên ngực anh, hôn lên khoe môi, cô ý kêu lên:"Thật chắc, em rất thích.."

Một chiếc eo cong cong.

Lúc Fuck cô sẽ vì kích thích mà lộ ra hai đường cong săn chắc, tần xuất ra vào có lực, vừa nhanh vừa mạnh, lúc nào cũng thật tàn nhẫn.

Cô dâm dục như vậy, Yến Thành rốt cuộc không nhịn nổi nữa.

Một tay anh cởi dây quần, một tay khác đang bận việc, vừa kéo quần lót xuống vải dẹt cạ qua quy đầu, Yến Thành thờ hớn hển nuốt nước miếng.

Giang Ý Miên đưa tay bám lấy vai anh, một tay kia cầm ở cái chày găng gượng sưng to, hối thúc:"Cắm vào đi..."

Lỗ nhỏ đã ướt át trần trề, nước nôi dọc theo bắp đùi chảy xuống. Chàng trai vùi đầu vào hõm vai cô, nâng hông để dễ vào, một bên liếm mút đầu vai.

"Chặt quá..."

Âm thanh trầm thấp của anh gần như không thể nghe thấy, sự mềm mại ở vách trong khiến da đầu anh tê dại một hồi. Chàng trai cầm cẳng chân cô, như có một tiếng trống rền vang lên rồi thúc tận tới tận cùng.

"A a... á á..."

Mặt đối mặt, vẫn đang trong thế thọc vào rút ra nhưng có thể dễ dàng quan sát được biểu tình và cảm giác của thân thể đối phương.

Anh đẩy vào rút ra dùng lực mạnh mẽ, cánh tay gân xanh đều nổi lên, bàn tay dày rộng nắm lấy mông cô, thịt mông mềm mại trần qua kẽ tay, nhìn thoáng qua có thể thấy được vết hằn đỏ tươi.

Giang Ý Miên bị làm tới mức hai chân đều run lên, cảm giác chất lỏng của dâm dịch theo bắp đùi chảy xuống ròn ròn, huyết thịt quần lấy cự vật của anh không ngừng ma sát, hơi thở thô nặng của anh phun ở sau vành tai cô.

"Anh trai, anh trai..."

Cô há mồm rên rỉ, "Muốn, ô ô... ..fuck em..."

Như một bàn tay đang mở ra chiếc hộp Pandora, Yến Thanh nghe lời thỉnh cầu dâm dăng của cô, chỉ thấy khí huyết đều cuồn cuộn dâng trào. Thân thể sờ tới đâu đều nóng bỏng tới đó, cô gái nhỏ bị cấm tới mức cả người phiem hồng, trên dưới đông đưa đầu vú sẽ cọ qua ngực anh. Hai người đều rên rỉ thỏa mãn. Tiếng nước ướt đầm rung động ở bên tai, đầu óc Giang Ý Miên đã ong ong, cô vuốt ve đường cong hõm xuống sau lưng anh, gần như mê luyến đem mặt dán vào ngực anh.

"Thật sướng..."

Nhưng không biết tại sao anh cau mày. Giang Ý Miên đưa tay vuốt ve đôi mày đang nhăn lại, Yến Thanh tránh đi, trở mình lật cô lại. Vào từ phía sau nên cô chống vào tường, lúc bị anh cấm vào một cái làm cô đạt được cao trào, thét chói tai phun đầy dịch ra đất, tiết ra dòng nước vẫn đục. Chàng trai không chờ cho cô bình ổn, xoa bóp hai bên vú no đủ, đầu lưỡi liếm lên mạch máu ở cần cổ, mổ thêm vài dấu hôn màu hồng.

"Thích vào từ đằng sau?"

Chương 18: Ngoại lệ

Thật ra cây gậy thịt của anh rất to, tư thế nào cũng có thể làm Giang Ý Miên cảm thấy sung sướng.

Nhưng vào từ phía sau, nguyên cái cây gậy thô to chạm rãnh tiến vào càng chạm tới tận đáy, chọc sâu vào điểm mẫn cảm của cô.

"Thích..." Cô vươn đầu lưỡi liếm quanh vành môi, hành động ám chỉ "Làm em đi..."

Yến Thành cầm tay cô vắt chéo đè lại phía sau lưng, cự vật vẫn đỉnh sâu trong thân thể cô, tiểu huyết nhỏ bao bọc lấy anh, vừa làm vừa đi. "A.."

Vừa đi vừa động nên từng bước một, bên trong dương vật cũng động theo bước chân, vừa đi được hai bước, Giang Ý Miên chịu không nổi mà đẩy anh rồi quỳ xuống, ngẩng đầu lên run rẩy, thân thể tiết nước đầy mặt đất. "Lại đi tè.." anh nhỏ giọng nói, theo ý cô mà ngồi xuống, sờ lên dòng nước cô vừa phun ra từ trong thân thể, còn mang theo độ ẩm.

(Biến thái vl)

Yến Thành bẻ cằm cô quay lại nhìn mình: "Mới như vậy mà đã sướng sao..."

"Sướng..."

"Anh làm rất sướng... ưm..."

Ánh mắt của cô chứa đầy dục vọng, rõ ràng phía dưới kia vẫn đang há mồm run run rẩy rẩy chứa đựng cây gậy thịt, như không thể chứa nổi, cô vịn eo cắn nuốt lấy nó. Chàng trai ưỡn mông một cái, để tùy ý cô cưỡi lên tác oai tác quái.

Nước sôi tràn trào làm ướt cả hai bộ phận sinh dục, cô ngồi lên nên bắp đùi dán vào cơ bụng, mang theo xúc cảm ướt dính. Cô giống như cô nàng dâm dục mãi mãi không biết thỏa mãn, cười trên người anh với trái tim vui sướng, dương vật cương cứng của anh chính là chốt mở, khi đã chạm vào, nước lũ bắt đầu tràn ra.

Huyệt nhỏ phẫn nộ, âm đế sưng to như hai quả nho, cô thật sự chịu không nổi, Yến Thành trước sau vẫn ở điểm giới hạn chưa bắn ra.

Cuối cùng vẫn là Giang Ý Miên co rút bắn ở hông anh một dòng nước sền sệt, lúc này Yến Thành mới thông thả ung dung rút cây gậy của mình ra.

Cô vẫn còn bị khoái cảm cao trào vừa rồi cuốn lấy, liền thấy chàng trai rút ra cây gậy dính đầy nước của mình, anh duỗi tay bao lấy đỉnh, xoa bóp một chút rồi chính mình loát động, mả mắt tiết ra một chút dịch, anh nhắm mắt lại rồi dĩnh eo theo, rên rỉ một tiếng rồi bắn ra.

Trên mặt đất một mảng trắng đục hỗn độn. Giang Ý Miên ngơ ngác nhìn, nói: " Thật lãng phí..."

"Hắn là nên bắn vào trong..." Cô cười cười, cơ thể trần trụi bò tới chui vào lồng ngực anh, hôn lên đôi môi:" Rót vào trong bụng em, có được không?"

Thật ra đây là câu vui đùa, bắn thật thì quá nghiêm trọng rồi, Giang Ý Miên coi đó chỉ như lời nói để trêu chọc, tán tỉnh mà thôi.

Nhưng lại làm cho Yến Thành nhăn hàng mày, tâm trạng không vui hẳn hẳn cơ hồ muốn phá tung mà ra. Anh nhìn miệng cười thỏa mãn có chút hơi chói mắt. Nhưng thân thể này nằm lên người anh quá ấm áp, anh không nỡ đẩy ra. Ngón tay vuốt ve cánh môi sưng đỏ của cô, nổi khổ sở tràn ra, nhẹ nhàng hỏi Giang Ý Miên:

"Những bạn trai cũ của em, em đều sẽ...cho bọn họ..."

Lời nói thả chậm tốc độ, nhiều từ ngữ không dám nói ra, sợ đây là sự thật.

Nhưng nếu thật sự như vậy, anh làm sao bây giờ? Chỉ không ngừng thuyết phục chính mình, đây là chuyện tốt rất bình thường, đối với cô chỉ như là nước và sữa hòa vào với nhau, là như thế này sao?.

Anh đúng là tham lam.

Anh không nghĩ.

Không nghĩ làm Giang Ý Miên cảm thấy anh là một người vừa keo kiệt lại mẫn cảm. Nhưng anh căn bản không chế được chính mình biến thành một người có lòng tham.

Giang Ý Miên ngơ ngác, nhìn vào ánh mắt anh một lúc thấy được sự thâm trầm và trống rỗng.

Làn da YẾN Thành quá trắng, cho nên cảm xúc và tâm tư sẽ viết hết ở trên mặt, anh sẽ không lừa dối được người, cũng sẽ không hiểu được những quy tắc của trò chơi.

Nếu như là người khác, Giang Ý Miên đã nổi nóng, đề nghị chia tay.

Nếu anh nghĩ tôi như thế nào thì kệ anh, nghĩ sao cũng được, tôi không giải thích. Là anh không đủ hiểu con người tôi, nên cũng chẳng có tư cách.

Nhưng anh so với những người khác không giống nhau.

Để ý đã viết rõ hết lên mặt. Nếu không để ý thì sẽ không giao ra con át chủ bài, là tình cảm.

Trong lòng cô có chút hoảng loạn, tâm trạng này làm cho cô thấy bất an và muốn trốn tránh. Giang Ý Miên ôm lấy cổ anh, không muốn thấy biểu tình rách nát trên mặt:

"Em không có.." Cô đang giải thích, nhưng không biết dùng lời nào hoa mỹ hơn cả:

"Anh hãy tin em"

Em không phải người tùy tiện như vậy.

Trong lòng hò hét, nhưng không biết mở miệng như thế nào. Đó là sự kiêu ngạo của cô, cô đã quen bị người khác cho rằng xấu tính còn bạo lực, có thể không buông tay, đã là thành ý tốt nhất của cô rồi.

Đây là cảm giác lần đầu tiên yêu đương mà cô thấy sợ hãi, sợ mất đi.

Yến Thành cũng ôm lấy cô, nói cho cô biết, anh biết.

Giang Ý Miên không hiểu tại sao mình lại khóc, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

"Về sau nếu có chuyện gì em làm anh không vui, nói cho em biết được không?"

Cô lấy hết can đảm đặt tay lên giữ mặt anh, mới phát hiện ra đôi mắt đen nhánh cũng hơi ướt, tơ máu trải rộng trong hốc mắt, không tốt lắm so với cô.

Thân thể bọn họ đều trần trụi, dính lấy thành khăn gấp nhau. Giang Ý Miên hít hít mũi, khóc nức nở không dừng lại.

"Tuy rằng em chưa bao giờ để ý, cũng sẽ không để ý"

"Nhưng anh là ngoại lệ."

Chương 19: Cô gái hư

Yến Thành lái xe tới đây, nhưng vì bọn họ thuê phòng không xa lắm, nên hai người đi bộ.

Lúc này Giang Ý Miên nghiêng đầu, tay chống cằm đánh giá chàng trai đang chăm chú lái xe.

Nhìn rất đàn ông.

Không phải một nam sinh then thừng nhát gan, nếu đứng lên trả lời vấn đề nào đó sẽ xoắn xuýt lại, đối mặt với thầy cô sẽ e dè đỏ mặt. Cũng như xúc động lỗ mống nhiệt huyết của thiếu niên, dùng cái cơ là tuổi trẻ phản nghịch, lấy thanh xuân trả nợ đời.

Mà anh là một chàng trai thành thực, có được khí chất được xã hội mài giũa.

Diện mạo của anh đúng là trời cao ban cho, bề ngoài Yến Thành không còn là chàng trai ngây ngô, khí chất và sự trưởng thành được lắng đọng bởi sự nhu hòa, thái độ đối với tình yêu là chân thành không chừa đường lui.

Một tay anh nắm tay lái, lúc xe chuyển động một đoạn cổ tay nhô lên phác họa khớp xương rõ ràng theo động tác đánh lái nhẹ nhàng, hướng lên là những ngón tay thon dài, mỗi một đốt như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc.

Giang Ý Miên thở dài, thật là vui vẻ, cảm thấy chính mình may mắn rồi.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi.

Tuy mắt Yến Thành đang nhìn thẳng về phía trước, chăm chú lái xe theo tình hình giao thông, nhưng vẫn quan tâm tới biểu tình và động tác của cô.

"Không có gì, chỉ cảm thấy....."

Cô không hề biết xấu hổ:

"Gặp được anh thật may mắn."

Anh không lên tiếng.

Mỗi lần cô nói mấy lời nói ám muội tấn công anh, anh đều trầm mặc, Giang Ý Miên muốn tiến thêm một bước nữa làm gì đó, nhưng chẳng có cách nào đối với anh.

Dừng đèn đỏ.

Vành tai Yến Thành từ từ đỏ lên.

*

Cuối cấp học hành vất vả lắm mới có được ngày cuối tuần, tất nhiên Giang Ý Miên phải dùng vào chuyện yêu đương. Cô đề nghị đi xem phim, Yến Thành có chút bất ngờ. Trong khi anh vẫn còn rối rắm với việc này, Giang Ý Miên đã nói ra tiếng lòng anh:" Anh thật sự cho rằng chúng ta đi xem phim à?"

Anh lão đạo suýt ngã, sau một lúc lâu mới nhắc nhở cô:

" Trong rạp tối nhưng có camera, vẫn chụp được ảnh rõ ràng".

"A? Anh đang suy nghĩ cái gì?" Cô đã thực hiện được ý đồ, đưa bàn tay nhón chân lên véo mặt anh:

"Em chỉ chọn một bộ phim dài, muốn ở bên anh lâu thêm một chút mà thôi".

" ..."

Là anh suy nghĩ nhiều, còn hiểu sai nghĩa.

Nhìn thấy Giang Ý Miên đang đặc ý cười tới xán lạn, Yến Thành giống như bị điện giật, chỉ có thể nhìn đi chỗ khác.

Tim đập thật nhanh.

Cô không nên dùng ánh mắt đùa giỡn như vậy mà nhìn anh.

Cặp mắt cố tình kia linh động đen nhánh, làm cho hồn phách đều rung động. Rõ ràng anh đã rời đi lực chú ý, nhưng vẫn không kiềm chế được liếc mắt một cái, nhưng bị Giang Ý Miên bắt gặp, cô cười càng tươi hơn, không trêu anh nữa:

"Vào đi thôi"

Vừa qua năm mới nên người đi xem phim rất ít. Bọn họ vừa ngồi vào chỗ thì bộ phim cũng bắt đầu chiếu. Giang Ý Miên thật sự không làm ra chuyện khác người, nhưng ăn đậu hũ thì tất nhiên là có.

Không phải thừa dịp lúc hai nhân vật chính nói chuyện sẽ quay sang hôn anh một cái, thì chính là cầm bàn tay, dùng ngón cái vuốt ve mu bàn tay anh.

Tuy mờ ám, nhưng không vượt rào.

"Ái dà, bọn họ hôn nhau kìa!" Cô bỗng nhiên chỉ vào màn hình, trên đó hai nhân vật đang hôn nhau, quay nhanh đầu qua:"Em cũng muốn hôn".

Yến Thành nghiêng đầu sang đụng phải gương mặt cô gái nhỏ được màn hình chiếu sáng, đôi mắt long lanh nhìn mình, còn chưa thấy rõ đã bị cô thò người sang hôn lên môi.

Nụ hôn này với những lần trước đó đều không giống, không mang theo mục đích hay dự vọng, chỉ đơn thuần dán lên môi anh, cùng anh kéo gần khoảng cách.

Một tay Yến Thành đang đặt lên thành ghế, vô thức nắm lại.

Trái tim đập nhanh hơn, trong óc như có pháo hoa nổ tung.

Một chùm rồi lại một chùm, sáng lạn tươi đẹp, thấp sáng toàn bộ trí óc anh.

Màn hôn hít trên phim đã kết thúc, nữ chính không thể tin, bụm miệng khóc nháo lên. Nam chính giải thích, chỉ là hiểu lầm, đừng để trong lòng.

Phim chuyển sang cảnh khác, hình ảnh vẫn chuyển động, nhưng lời kịch và tình tiết đều đã mất đi âm điệu của nó trong không gian đen nhánh, chỉ còn Giang Ý Miên hôn anh là xúc cảm rõ ràng nhất.

Lúc hai người tách ra, Yến Thành nghe thấy cô nói:

"Em hôn không phải là hiểu lầm"

Cô cười ánh mắt cong cong, mắt hạnh như vầng trăng non, chiếc răng nanh đáng yêu, biểu tình đặc ý.

Thình thịch.

Thình thịch.

Anh nghĩ, nếu nói Giang Ý Miên là một cô gái hư, anh nguyện ý yêu cô gái hư này.

Chương 20: Đường lui

Trường đại học của Yến Thành cách trường của Giang Ý Miên không gần cũng không xa, chỉ hơn mười phút lái xe.

Thuận tiện cho hai người thường xuyên gặp mặt.

Đôi khi Yến Thành không có tiết, còn có thể đi ăn trưa cùng cô.

Anh cũng là người trầm lặng, thời gian ra ngoài chẳng bao nhiêu, chỉ hoạt động trong khu vực ký túc xá như nhiều sinh viên khác. Khoảng thời gian này rất hay đi ra ngoài, làm cho mấy anh chàng cùng phòng ngửi thấy mùi gì đó không giống như trước nữa.

"Yêu à?" Bạn cùng phòng anh dựa vào lan can hút thuốc:"Thành Thành của chúng ta thật sự yêu đương sao?"

Mấy chàng trai đều bát nháo, bọn họ bạn học sớm chiều ở chung hai năm, phẩm chất đạo đức cũng hiểu nhau phần nào. Nhớ tới năm đầu nhập học, lúc Yến Thành báo cáo trên bục giảng có thể nói là tuyệt trần, gương mặt cộng với dáng dấp cao ráo, người theo đuổi nối liền đuôi dài không dứt.

Đáng tiếc chàng trai này không muốn yêu đương.

Những cô gái nối đuôi nhau như muốn chồng chất trên mặt đất dưới chân anh, ánh mắt tràn đầy tình ý lóe lên làm cho mắt bọn họ đui mù, nhưng tên này đao thương bất nhập.

Người khác nói anh thật thanh tịnh...nhưng kỳ thật anh và những chàng trai khác không khác nhau lắm, cũng thích Ultraman, thích chơi điện tử, hút thuốc rồi uống rượu.

Bọn họ cũng hỏi qua, anh chỉ trả lời rằng mình sẽ không ở cùng con gái.

Vì thế bọn họ nghĩ - Thượng đế mở ra cho anh một chiếc cửa sổ, nhưng cũng sẽ đóng lại một cánh cửa. Người làm cho anh có một gương mặt đẹp, nhưng không cho có được kỹ năng chơi gái.

Lâu rồi cũng thành thói quen.

Thật là tốt, bọn họ cùng nhau cô đơn.

"Cây vạn tuế cuối cùng cũng nở hoa rồi!" Giang Ý Văn nói, "Thành Thành của chúng ta cuối cùng cũng có mùa xuân!".

Vì để kiểm tra xem mình đoán đúng không, bọn họ chọn một buổi tối ấm áp, không làm gì mà chỉ ở trong phòng, chờ người con trai về muộn mở khóa cửa ra.

Yến Thành không hề đề phòng, vừa vào cửa đã bị bọn họ đang mai phục bắt được.

"...?"

Anh nhìn Giang Ý Văn giữ tay mình, mù mờ khó hiểu.

"Thằng thẩn sẽ được khoan hồng, kháng cự thì đi tong".

Một người bạn cùng phòng cầm dây lưng, vung vung trong tay.

"Cậu..." Bạn cùng phòng chỉ vào anh hỏi: "Có phải đang yêu đương không..?"

Mẹ nó.

Yến Thành theo bản năng nhìn tay Giang Ý Văn đang giữ lấy anh.

Giang Ý Văn đối với ánh mắt này cũng ngốc theo, nhanh bỏ tay khỏi người anh, khiếp sợ nói: "Nhìn cái gì?"

"Bọn họ hỏi cậu có phải yêu rồi không, cậu nhìn tôi làm gì?"

Yến Thành: "Tôi sợ cậu đau lòng."

"..."

Bạn cùng phòng tay ôm đầu: "Cứu với, tôi muốn đi khỏi đây, đây toàn là gay"

Giang Ý Văn càng không hiểu lắm, "Tôi đau lòng cái gì? sao phải đau lòng?"

Bạn cùng phòng nói: "Về sau Thành Thành sẽ không Buff cho cậu, không chuẩn bị tài liệu học, không cùng đánh quái...v..v"

Mẹ nó.

Sao tự dưng trong lòng thấy đau đau.

"Từ từ." Bạn cùng phòng dừng lại một chút gãi gãi cái đầu như ổ gà, rớt cuộc cũng phản ứng lại: "Cho nên như vậy...Thành Thành đang yêu là thật?"

Sáu đôi mắt dán lên người anh.

Yến Thành đối với những ánh mắt như lang như hổ này, từ trong họng phát ra âm thanh thông thả: "Ừm..."

Giang Ý Văn đứng hình.

Hai chân anh ta lụi sớ ngồi thụp xuống trên ghế của mình.

Anh ta mất đi không chỉ là một người bạn cùng phòng, còn có Quái của anh ta.

(* nơi này quái là "Trò chơi đánh quái" Game nào đó)

*

Ngày hôm sau, lúc đi tìm Giang Ý Miên ăn cơm, anh nói tóm tắt qua chuyện này, rồi giương mắt chờ phản ứng của Giang Ý Miên

"Cũng tốt mà". Cô nói: "Nhưng em chưa chuẩn bị tốt, cho bọn họ biết em là bạn gái của anh".

Lúc nói lời này, Giang Ý Miên đón nhận ánh mắt của anh, không trốn tránh dù chỉ một chút, đôi mắt thẳng thắn nói ra sự thật mà mình nghĩ.

Yến Thành không lên tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Chàng trai hôm nay mặc một chiếc áo hoodie, màu xanh đen tôn lên sắc thanh xuân dào dạt, tóc đen mắt đen, ngoan ngoãn cúi đầu gắp xương cá, năm ngón tay trắng nõn thon dài ôm lấy chiếc đũa.

Giang Ý Miên nhìn anh đang chuyên chú cẩn thận lựa xương ra khỏi thịt cá, sau đó gắp thịt cá mềm mại sang một chiếc đĩa khác, không nói một lời đẩy tới trước mặt cô.

Mặc dù anh chưa nói lời nào, cô biết tâm trạng anh đang không tốt.

Nhưng Giang Ý Miên thật sự không muốn phiền phức.

Bởi vì người biết càng nhiều, chia tay sẽ càng phiền, huống chi ở giữa còn có anh trai cô, như thế nào cũng sẽ khó xử.

Cô chính là như vậy, xinh đẹp nhưng ích kỷ.

Bởi vì nếu khoe người yêu trên vòng bạn bè, chia tay sẽ lại xóa đi, nên chưa bao giờ đăng gì. Cũng vì khi chia tay thì không còn quan hệ, nên đơn giản là không muốn công khai.

Cô chỉ muốn đắm chìm trong sự vui sướng của tình yêu, một chút khổ sở cũng không muốn.

"Anh không vui sao?". Giang Ý Miên chỉ muốn nói thẳng. So với việc anh đang ghen trong lòng không nói ra, không bằng cô hỏi thẳng.

"Một chút." Yến Thành cũng thẳng thắn thành khẩn mà nói:

"Anh cũng đoán được em muốn vậy."

Đúng vậy, thẳng thắn.

Anh chưa yêu ai bao giờ, không hiểu những cô gái loanh quanh lòng vòng, nhưng anh có thể khẳng định một điều, Giang Ý Miên không giống như những cô gái khác.

Người khác sẽ muốn làm cách nào để duy trì một đoạn tình cảm, như thế nào mới không chán ghét nhau, không bị vứt bỏ, luôn hi vọng đối phương sẽ ở lại bên cạnh mình.

Vì thế giới trẻ bây giờ luôn muốn lưu lại những kỷ niệm yêu đương trên mạng xã hội, đều lưu lại dấu vết của họ đã từng đi qua, làm hết thảy để giữ được kỷ niệm tình yêu. Chẳng sợ chụp ảnh, cũng dễ dàng xóa bỏ, chẳng sợ lấy lòng hay cố hết sức mình hao phí thời gian vào đó, sau đó cũng có thể thay đổi trong nháy mắt.

Nhưng cô không phải người như vậy.

Cô luôn để đường lui cho chính mình.

Cho người ta thấy được, tới một thời gian nào đó cũng có thể dứt ra và rời đi.

Chương 21: Bị tổn thương

Thời gian nghỉ trưa không nhiều, sau khi ăn cơm xong Yến Thành đưa cô về trường.

Con đường ven biển, những khúc đường cái uốn lượn ngăn cách những tòa kiến trúc cùng thiên nhiên, ánh đèn đường màu trắng nhấp nhô, nhìn về phía xa xa là ngọn hải đăng.

Anh nắm bàn tay mềm mại của Giang Ý Miên, không một miếng thịt thừa, sợ cô bị lạnh, cầm tay bỏ vào túi áo.

"Trước kia anh học Cao Tam ở đâu?"

"Trung học số 1"

Thẩm nào chưa gặp bao giờ.

"Đúng là lợi hại. Cô khích lệ:" Trước em thi vào Trung học số 1 thiếu mấy chục điểm đó".

"Ừm." Anh rũ mắt, hỏi cô , "Muốn thi vào trường đại học nào?"

"Tất nhiên là một trường tốt nhất " Giang Ý Miên chớp chớp mắt, "Anh muốn em thi vào trường nào?"

Yến Thành liếc cô một cái, lại là một câu hỏi khiến người khác không biết nói gì. Tuy rằng biết cô chỉ hỏi đùa, nếu trong lòng đã quyết định hay hướng tới cái gì, Giang Ý Miên sẽ thẳng tiến chứ không lùi, căn bản sẽ không băn khoăn hỏi ý tưởng hay quan tâm lời đề nghị của người khác.

Nhưng cô vẫn hỏi.

Vì vậy trong lòng anh không khống chế được mà cháy lên một ngọn lửa nho nhỏ.

Có phải không, có phải hay không cũng có một chút suy xét có anh trong tương lai của cô?

Phần chờ mong này làm anh cảm thấy hưng phấn, nhưng không dám để lộ. Sợ chỉ là tự mình đa tình, chỉ là cảm hứng nhất thời vô tâm của cô.

Cho nên Yến Thành im lặng

Thời gian còn sớm, tương lai còn dài.

Anh nguyện ý ở lại chờ một chút.

Giang Ý Miên tuy rằng sẽ tìm đề tài, nhưng không phải là người nói nhiều. Yến Thành càng chẳng phải nói. Nhưng lúc này một đường đi, chỉ muốn dắt tay nhau mà không nói lời nào, cứ như vậy ở bên nhau cũng cảm thấy vui vẻ. Gần tới cổng trường thì chuông vào học reo vang, Giang Ý Miên đang định chạy về, đứng bên bờ tường tạm biệt với Yến Thành.

Chưa nói lời nào, thì trên đầu có một cái bóng như bóng ma.

Yến Thành nhú mi, kéo cô lùi lại hai bước.

"Ai? Giang Ý Miên?"

Một nam sinh nhảy từ bờ tường xuống, sau đó là hai người phía trên đang nóng lòng muốn nhảy, có nam có nữ.

"Cậu đang muốn về học?"

Bọn họ chào hỏi Giang Ý Miên có vẻ rất quen thuộc, cô chỉ nâng cằm:

"Đúng rồi, đi cùng không?"

Nam sinh vừa tiếp đất vỗ vỗ tay phủi bụi: "Không, tôi muốn đi đánh bi-a"

"Tan học cậu tới không?" Một người khác hỏi.

Mấy cô cậu này nhìn qua không phải là học sinh tốt, một mặt phản nghịch viết hết lên mặt.

Nhưng bọn họ nói chuyện với Giang Ý Miên tương đối hài hòa. Cô gái duy nhất vẫn luôn chú ý tới Yến Thành. Ánh mắt ý bảo: "Đây là?"

"À." Giang Ý Miên kéo tay anh, khuỷu tay hai người lồng vào nhau: "Anh ấy là bạn trai tôi."

Yến Thành thoáng qua hướng bọn họ gật gật đầu.

Nữ sinh trong lòng thấy bất ngờ, vốn tưởng cùng trường, đang định hỏi sao chưa thấy qua bao giờ. Nhưng thấy phương thức anh chào cùng gương mặt này, có điểm không thích hợp.

Nhưng cũng đúng, Giang Ý Miên chưa bao giờ yêu kém tuổi, tuổi anh chắc hẳn nhiều hơn bọn họ.

"Không phải chứ, cậu không phải không thích em trai sao?" Hai chàng trai không hề phát hiện ra.

Bọn họ không đánh giá trên mặt, những câu đối thoại như đã thành thói quen, thuận miệng hỏi một câu vu vơ, nhưng không đặt ánh mắt trên người Yến Thành.

Giang Ý Miên không nói nhiều với họ, giữa trưa có học sinh về nhà quay lại trường, tiếng bánh xe nghiền lên mặt xi măng phát ra tiếng sột xoạt trên mặt đất.

Muốn vào học.

"Liên lạc sau".

Mấy người phất tay chào rồi quay đi, Yến Thành đứng ở một bên nhìn thấy hết thấy.

Cuối cùng, Giang Ý Miên cũng chưa nói là có muốn đi qua đó hay không.

"Bạn nhậu thôi." Cô lo lắng, ngược mắt lên nhìn anh: "Anh đừng để trong lòng".

Như bị chiếc xe đạp làm bắn hạt cát đá trát vào lòng, anh lẩn lẩn hầu kết hỏi:

"Cái gì không cần để ở trong lòng?"

Có hơi xa lạ.

Đôi khi Yến Thành tưởng tượng, bọn họ rõ ràng đã thân mật, cuộc sống hòa lẫn vào nhau, vì sao vẫn có khoảng cách xa như vậy? Mỗi khi nhìn thấy những mặt khác của Giang ý Miên, anh đều sẽ cảm thấy bất an vô cùng. Hiểu biết càng nhiều, anh cảm thấy mình vẫn không thể hiểu hết về con người cô, cảm giác được sự lạnh nhạt của cô.

Cô cũng không chủ động bày tỏ nội tâm của mình, mỗi bước tới gần đều phải dựa vào suy đoán.

Anh cũng may mắn, nhưng đoán không ra, còn tham lam.

Như rơi vào một chiếc động không đáy, không chỉ muốn mãi mãi, càng muốn lấp đầy trong lòng.

"Ở trước mặt bạn của em thừa nhận tôi là bạn trai của em, không cần phải để ở trong lòng?"

Giang Ý Miên sững sốt một chút, không giải thích.

Cô theo bản năng nói qua loa: "Em chỉ cảm thấy thật là phiền..."

Bị bọn họ biết, cô sẽ bị trêu chọc bắt nháo, dò hỏi các loại vấn đề không liên quan. Rồi lại nhắc tới vài bạn trai cũ không giống anh, đây đưa, phiền không hẳn là phiền.

Cô không muốn những việc không ý nghĩa lãng phí thời gian. Nhưng trong lòng Yến Thành nghe ra lại thành ý khác. Buồn bực từ lúc ăn cơm xong cục nghẹn trong cổ họng cuối cùng cũng xuất ra. Hai người cao thấp có chút chênh lệch, Yến Thành đứng thẳng eo, hai bàn tay đúc vào trong túi áo, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Rõ ràng đã bị tổn thương.

Anh suy nghĩ, đây là lần thứ bao nhiêu rồi.

"Giang Ý Miên." Âm thanh bình đạm, gương mặt hài hòa nhưng vô cảm, ngày thường ánh mắt đen sáng lóng lánh bây giờ vô cùng ảm đạm.

"Nếu em không thích anh thì nói, không phải miễn cưỡng chính mình cùng anh ở bên nhau".

Chương 22: Mưa to

Thời tiết vào buổi chiều bỗng dưng thay đổi, trận mưa to trút xuống cho tới lúc tan học vẫn không dừng. Nhà trường muốn an toàn cho học sinh nên lui lại thời gian tan học, chủ nhiệm lớp ở lại lớp tiếp tục cho vào tiết tự học.

Giang Ý Miên chỉ mặc một chiếc áo khoác trên người, cảm giác ướt át lạnh lẽo dâng lên, mệt mỏi tới mức buồn ngủ nhưng không ngủ được.

Thật ra, đúng là không thể chợp mắt.

Lúc chia tay vào buổi trưa, ánh mắt Yến Thành chăm chú nhìn cô, làm cho trong lòng tâm phiền ý loạn.

Đến nỗi lời anh nói...cô đã nghe qua mấy người bạn trai cũ nói vô số lần.

Thời gian đầu còn có nhiều cảm xúc, cảm thấy áy náy, xem xét lại chính mình có làm gì sai hay không. Nhưng gặp qua tình giả ý nhiều, những cái đó tan thành mảnh nhỏ cất giấu đi sự nhiệt tình, nên thấy chẳng đáng giá một xu.

Cô vẫn luôn nhắc nhở chính mình không cần phải suy nghĩ nhiều.

Đừng tự hỏi những gì giấu trong cảm xúc, đừng nghe những lời ngon tiếng ngọt. Những điều hứa hẹn, ghen, để ý, cái gì đều có thời gian, sẽ có trong một khoảng thời gian nào đó rồi sẽ không còn quan tâm nữa.

Suy cho cùng, anh đặc biệt ở chỗ nào.

Giang Ý Miên nhìn những đám mây đen nhánh bên ngoài, bầu trời âm u, sấm sét ầm ầm xẹt qua, làm cho hai tai ù đi.

Lúc nào cô cũng thích từ bỏ, không nghĩ được việc gì liền sẽ không nghĩ nữa.

Nhưng lúc này, ngoài ý muốn cô lại canh cánh trong lòng.

*

Buổi chiều tan học, Yến Thành mới phát hiện ra bên ngoài trời mây âm u. Lúc xuống lầu gặp Giang Ý Văn đi từ trên lầu trên xuống. Nhìn qua anh ta đang vội vàng, mặt cắm cúi nhìn vào điện thoại.

Yến Thành gọi anh ta lại.

"Tối nay ăn gì?"

Bàn tay anh hết nắm lại rồi mở ra.

"Không biết, tối nay chắc không ăn ở trường". Giang Ý Văn giờ giờ màn hình điện thoại, là giao diện đang nói chuyện phẩm:"Mưa to như vậy, tôi muốn đi đón em gái".

Trường học của cô vị trí tốt nhưng cũng không tốt, ngày mưa là nước biển dâng cao, sóng gió tràn vào vùng đất trũng, hệ thống ống cống có chút vấn đề nên cư dân và học sinh đều gặp tai ương.

Yến Thành nhíu nhíu mày: "Ba mẹ cậu đâu?"

Tuy rằng đều ở chung, nhưng có những chuyện riêng tư vẫn nên giữ khoảng cách. Hình như nhớ không nhầm thì nhà Giang Ý Miên cách trường học của cô không xa. Anh ta đi tới đó thì chắc trời cũng tối rồi.

Giang Ý Văn sừng sốt, cảm thấy cũng không thể không nói, chỉ đáp đơn giản:

"Ba mẹ tôi cùng con bé quan hệ không tốt lắm".

*

Thành phố bị trận mưa to này làm cho hỗn loạn, đặc biệt là tình hình giao thông.

Giang Ý Miên ngồi ở ghế sau, liếc liếc mắt về người phía trước đang lái xe.

Giang Ý Văn thành thạo chống tay lên tay lái, trong miệng hát theo âm điệu tiết tấu của bài hát, mắt nhìn thẳng phía trước, không chú ý tới ánh mắt của cô.

"..."Giang Ý Miên thử hỏi, "Đây không phải là xe trong nhà mới mua chứ?"

"Bạn cùng phòng." Anh trai nhìn cô gét bỏ, "Như thế nào? Anh đây còn phải về nhà lấy xe rồi lại vòng trở lại để đón người?"

"Không phải ý đấy." Cô nói, "Mưa to như thế này, với kỹ thuật lái xe của anh, chút nữa ngập hồng thì làm sao bây giờ?"

Giang Ý Văn ánh mắt càng ghét bỏ, anh vỗ vỗ tay lái nói:

"Rốt cuộc em có hiểu về xe không thế?"

"Không hiểu."

Nhưng cô biết, đây là xe của Yến Thành.

Bởi vì phía trước treo một vật trang trí, cô thấy vướng víu nên buộc nó lên.

"Về sau anh đây cũng sẽ có Cayenne." Anh trai bắt đầu khoác lác:

"Bạn cùng phòng anh vừa giàu còn đẹp trai." mắt liếc cô một cái ghét bỏ, mờ ám nói:

"Muốn van xin anh không? anh đây giới thiệu cho?"

Giang Ý Miên: "Được đấy"

"Tưởng bỏ, kiểu gì cũng chẳng thèm nhìn trúng em."

"..."

Có nhìn trúng hay không thì không biết, nhưng mà đã ngủ rồi.

Phía trước vẫn là dòng xe cộ vất vả chen chúc nhau, mưa đã nhỏ dần, có thể di chuyển với tốc độ nhanh hơn.

Tinh thần và thể xác Giang Ý Miên đều mệt mỏi, ngày mai còn có bài trắc nghiệm nhỏ, muốn anh trai đón tiện thể ngủ trên xe một chút, kết quả lại lên chiếc xe này, mọi thứ đều liên quan tới anh.

Không thể ngủ nổi.

Cô gái một tay chống đầu, híp mắt nhìn màn mưa ngoài cửa sổ đang trút xuống. Đèn xe đi qua vọt vào trong đôi mắt, bức ra vài giọt nước chưa xốt.

Trong lòng như có sợi tơ quấn quanh, rối thành một cục.

Giang Ý Văn còn cố tình lái nhải không thôi ở bên cạnh. Không phải việc học phí thì tình yêu, hỏi bảy hỏi tám, cô khép hờ đôi mắt giả vờ ngủ.

Bên tai vất vả lắm mới yên tĩnh, cô lại cảm thấy có gì đó không thích hợp. Đường về sao lại hơi xa, đi có lâu như vậy đâu?

Thẳng cho tới khi Giang Ý Văn đạp phanh xe lại, cô mở mắt ra giọng nói hơi mơ hồ:

"Chúng ta tới đây làm gì?"

"Đón người". Anh trai móc di động ra chuẩn bị gọi điện.

Giang Ý Miên trong lòng có dự cảm không tốt.

Cô cẩn thận hỏi: "Đón ai?..."

Lời nói chưa ra hết khỏi miệng, cửa xe bên cạnh truyền đến tiếng lạch cạch vang lên.

Chương 23: Bánh kem dâu tây

Gió lạnh theo người anh tiến vào làm Giang Ý Miên co rụt lại. Cô ngẩng đầu lên đối mặt với đôi mắt đen nhánh của người con trai. Anh đã thay một bộ quần áo khác, áo cao cổ màu trắng phối với hoodie màu đen, tóc mái hơi rối loạn, hiện ra vài phần tùy ý đẹp đẽ. Khóe miệng mím thành một đường thẳng, không có biểu tình gì.

Giang Ý Miên không biết sẽ tới đón anh, cho nên hiện tại cô đang ngồi ở giữa, lúc này ngay người tới quên đi chuyển vào bên trong.

"Ngồi dịch vào trong." Thanh âm mang theo vài phần lạnh lẽo.

Cửa đã đóng, ngăn cách ồn ào phía bên ngoài, vài tiếng ô tô bóp còi vang lên, cũng không phá vỡ được không khí đang đông cứng ở phía ghế sau.

Hai người đều im lặng, không nói lời nào.

Anh trai cô ghé mắt qua gương xe:

"Đây là Yến Thành, trước sinh nhật bạn anh em đã gặp qua, có nhớ không?"

"Nhớ rõ." Cô trả lời, ánh mắt liếc vào người anh: "Đẹp trai như vậy, quên sao được".

Nói lời nịnh hót, nhưng âm thanh thì kỳ lạ. Yến Thành quay đầu đối với ánh mắt cố ý của cô, đúng là không có cách nào đối với cô gái này.

Giang Ý Văn cười ha ha "Em nghĩ cũng đừng có nghĩ".

"Em vẫn thích hợp với mấy tên công tử bột choai choai, ăn chơi trong trường thôi".

Ý anh ta là Giang Ý Miên đừng gây tai họa cho người tốt, nhưng Yến Thành nghe vào tai, không thể nghi ngờ gì, đây lại là lời sát muối vào lòng.

"..."

Giang Ý Miên cảm thấy người bên cạnh lại lạnh thêm vài độ, cô mất tự nhiên dơ tay lên vuốt tóc, không dám nói gì thêm.

Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại đến.

*

Xe chạy được một nửa, Giang Ý Văn nghe điện thoại.

Thái độ cực kỳ cung kính, lời nói đoan trang lễ phép, giữa câu chữ cũng đoán ra được có việc gì.

Đúng như dự đoán, tắt điện thoại, anh do dự hỏi:" Thế này, Yến Thành..."

"Ừm?"

"Trường học gọi tới nói có việc, cậu thuận tiện đưa em gái tôi về nhà được không?"

Giang Ý Miên trong lòng lộp bộp nhảy dựng.

Cô nghĩ trong lòng không cần, không cần, mau nói anh không tiện, anh trai đúng là cho cô nhát dao rồi vồ mông rồi đi? cô phải làm sao bây giờ?

Yến Thành gật gật đầu, "Ừm"

"..."

"Được rồi." Xe dừng lại bên lề đường, Giang Ý Văn xuống xe, còn ghé dựa vào cửa sổ cảnh cáo:

"Hiểu chuyện chút cho anh"

Giang Ý Miên: ?

Nhìn bóng hình anh trai càng ngày càng đi xa, tim Giang Ý Miên đập càng lúc càng nhanh. Tay đặt lên đầu gối, sợ hãi rụt rụt lại.

Yến Thành cài chắc dây an toàn, nhìn thoáng qua phía ghế sau.

"Ngồi lên phía trước."

"...em ngồi ở đây được rồi."

Mới vừa giận rồi nhau xong thì lại gặp, cô cũng chưa kịp suy nghĩ kỹ càng bản thân mình và thái độ của anh. Yến Thành không nói gì, tháo dây an toàn ra mở cửa xe.

"Anh đi ra ngoài hút thuốc."

Giang Ý Miên nhỏ giọng nói, vâng.

Rốt cuộc mình đang khẩn trương cái gì, cái gì cũng thấy kỳ quái, mới lạ.

Lâu lắm rồi suy nghĩ của cô không bị quấy rầy bởi lời nói hay hành động của người khác, đã mất đi cảm xúc. Vừa tách khỏi nhau vài giờ ngắn ngủi, cô thậm trí còn không hiểu vì sao Yến Thành lại tức giận. Giang Ý Miên rầu rĩ, tự giác ngồi lên trên ghế phụ.

Không muốn chọc anh thêm.

Yến Thành trở về rất nhanh, trên tay còn cầm theo một chiếc hộp, nhìn thấy cô đã ngồi bên cạnh, ánh mắt tối một chút.

Đóng cửa xe lại rồi đưa chiếc hộp qua, Giang Ý Miên mới thấy rõ được đồ vật bên trong.

Là một chiếc bánh kem dâu tây.

Thịt quả được trang trí hai bên sườn lộ ra một mảng đỏ tươi ở điểm vào chính giữa, những hoa văn xinh đẹp cuốn thành vòng, tuy nhỏ nhắn nhưng đáng yêu.

"Ăn đi"

"Đây là cái gì?"

"Bánh kem"

"Em biết đây là bánh kem". Cô nói "Là anh mua cho em sao?"

Tay đang khởi động thì dừng lại, đánh giá ánh mắt của cô.

Cô gái nhỏ còn mặc đồng phục trên người, mái tóc dài xõa trên vai, con ngươi ướt át trong sáng, khóe miệng có lúm đồng tiền, nhìn trông ngoan ngoãn cực kỳ.

Ánh sáng ấm áp rải ròi của những ngọn đèn chiếu lên trên người cô, dừng ở trong mắt, bốc lên khói lửa.

"Phải không, phải không?"

Đôi tay cô cầm bánh kem bám riết không tha.

"Sao lại mua bánh cho em?"

"Ừm." Anh bại trận trước sự dính người này.

"Bạn trai mua cho em".

Chương 24:Cảm giác an toàn

"AAAAhhh.."

Cô kéo dài âm thanh, đem bánh kem ôm vào ngực vuốt ve:

"Em sẽ giữ nó thật tốt".

Cô quay đầu nhìn anh, ý cười đọng đầy trong ánh mắt.

"Không cần giữ," anh không rời mắt đi được, "Mang về nhà ăn, nếu không sẽ hỏng"

Giang Ý Miên ngoan ngoãn đồng ý.

Anh lại khởi động xe, lúc này đang dừng đèn đỏ còn mười mấy giây mới đi được nên vẫn nhìn cô, phát hiện cô vẫn còn đang nhìn vào chiếc bánh kem.

"Vui vẻ sao?"

"Tất nhiên là vui vẻ"

Cô nói:"Bạn trai mua cho em mà."

Cô cố tình nhấn mạnh hai chữ "Bạn trai".

Chàng trai rời tầm mắt, không thấy cô liếc mình một cái.

Biệt thự nhà Giang Ý Miên xây đơn độc, ngày còn trẻ ba mẹ cô mua chỗ này đều là ruộng đồng, sau đó được phân chia, nên một mình sở hữu một mảnh đất rộng rãi. Xe đã dừng ở gần cổng, ngọn đèn đã ảm đạm. Cô vẫn còn ăn vạ trên xe không chịu xuống, Yến Thành cũng không giục cô. Giang Ý Miên ôm bánh kem, hỏi thẳng:

"Vì sao anh tức giận?"

Không chờ anh mở miệng, cô lại nói, "Em suy nghĩ rồi mà vẫn chưa rõ, vì sao anh tức giận?"

"Là em giới thiệu anh là bạn trai em, anh cảm thấy không tiện, không thích như vậy?"

Yến Thành: "Không phải"

"Không phải sao?" cô buồn rầu mà nhúu mày, lại chỉ có thể đoán, "Hay là anh không thích em qua lại với họ?"

"Nhưng bọn họ cũng chỉ là vài người bạn nhậu." Cô nghiêm túc giải thích nói: "Tốt nghiệp sẽ không còn quan hệ nữa".

"Em muốn anh đừng để ở trong lòng, đừng để ý tới lời nói của họ. Em sợ anh không thích bị người khác đánh giá, sợ họ chỉ chỉ trỏ trỏ anh. Đương nhiên, bọn họ nghĩ thế nào cũng không quan trọng, nhưng em để ý tới suy nghĩ của anh".

Giang Ý Miên đưa một tay để lên má anh, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt giao thoa triền miên.

"Chỉ có suy nghĩ của anh, mới quan trọng đối với em, cưng à!!!"

Anh nhin không nổi nữa, chế trụ cổ tay cô kéo về phía trước, nghiêng đầu hôn lên. Phía sau có ánh đèn xe đi qua chiếu vào, bọn họ ở ánh sáng chói mắt hôn môi, màu đen lại khôi phục, họ vẫn trong bóng đêm ôm nhau.

Trong lòng Yến Thành mềm thành một dòng nước.

Ngoan quá.

Cô giải thích một cách nghiêm túc, sốt ruột, sợ hãi mất đi anh.

Người có cảm tình không phải là muốn có cảm giác an toàn sao.

Mặt Giang Ý Miên lúc nào cũng lạnh lùng trưng ra cho thấy không có vấn đề gì, ý chí độc lập, người khác không dám giao phó tình cảm.

Nhưng hiện tại ở trước mặt anh, ôm chiếc bánh kem anh mua mà vui vẻ cười, bắt lấy tay anh hỏi lý do tại sao lại giận rồi không vui, nói cho anh biết, cô đã để ý bao nhiêu.

Thật là tốt.

Anh cảm nhận được bàn tay vươn tới, sờ lên phía sau gáy. Khoảng cách gần trong gang tấc không chỉ cảm nhận được môi lưỡi cùng nhiệt độ của nhau, thậm trí còn cả tiếng tim đập của đối phương.

Cô làm anh khổ sở.

Vui vẻ cũng là cô.

Yến Thành nghĩ, không ai có thể làm như vậy với anh.

Đã làm anh đau, cũng làm anh vui sướng.

*

Hôn môi lưỡi nhào nhào dính dính, người Giang Ý Miên mềm oặt trên người anh. Bọn họ cũng thay đổi tư thế, trở thành Giang Ý Miên ngồi lên đùi.

Ghế lái cũng chưa điều chỉnh vị trí rộng rãi có thể chứa được hai người, vậy nên ngực dán ngực, cô giống như con gấu koala treo trên người anh, tay cũng chẳng muốn dừng.

Yến Thành hầu kết lặn rồi lại lặn, hai luồng mềm mại cứ như vậy dán ở trên người, cách một lớp lót mỏng manh, cúi đầu là có thể thấy được khe rãnh no đủ.

Giang Ý Miên còn cố tình châm ngòi thổi gió.

Cô duỗi tay sờ lên hình dáng vành tai, mặt trên nhẵn mịn nhìn như trong suốt đã biến thành màu phấn hồng, run rẩy mãi cảm muốn cô dừng nháo.

Cô nói, cô có thể lừa ba mẹ là anh trai dẫn cô đi ăn đêm, cho nên về muộn cũng không sao.

"Thời gian có hạn" Cô dán lên tai anh." Anh à, mau làm em điiii.."

Chương 25: Nhiều nước

Yến Thành tự nhận mình chẳng phải người tốt, thời còn học cao trung cũng phản nghịch, đánh nhau còn trốn học, thành niên thì hút thuốc lá uống rượu không ngừng, con trai tính xấu gì cũng không ít. Chỉ là người có học nên có đạo đức, làm người không nên quá xa đọa, càng không thể đánh mất lương tâm.

Nhà anh có người tin phật, mưa dầm cũng thấm đất, anh cũng dần dần trầm tĩnh hơn.

Cho nên tới tận bây giờ anh cũng không nghĩ tới, có một ngày, anh sẽ cùng một cô gái cao tam chưa thành niên, lại đề cô ở trên xe làm một việc sắc tình như vậy. Thậm trí nội y của cô gái vẫn còn là kiểu đơn giản, màu trắng ren, thiết kế giản dị còn bảo thủ.

Nhưng kích cỡ thì không bảo thủ tí nào, lớp vải dẹt căn bản không trói buộc được vú thịt đầy đà, nơi tối tăm như thế này cũng không che được làn da trắng sáng, bị anh lưu lại những dấu hôn ướt át.

Anh bị ấn cái gáy vùi vào trong khe rãnh làm người ta mặt đỏ tai hồng, vươn đầu lưỡi liếm lên bề mặt đang phập phồng, chóp mũi cọ vào viền ren nội y đã vén lên, đầu vú xẹt qua gương mặt, chọc cho cô gái run rẩy một trận.

Cô lắc mông cọ cọ, rõ ràng đã rất cứng, cách một lớp quần có thể tưởng tượng được hình dạng, cô duỗi tay sờ soạng lưng quần anh, lòng bàn tay xoa xoa không cảm được hết vào cây thịt.

"Ưm a "

Hơi thở của anh của anh nặng hơn, nghĩ muốn bắt lấy tay cô nhưng không được, chỉ có thể mặc cô lắc mông đảo quanh hông mình.

Anh biết, Giang Ý Miên đã ướt.

Quá trình đi vào thông suốt không bị cản trở, nơi thịt mềm mại thân mật cuốn lấy anh, dương vật đưa đẩy tiếng òm ọp mang theo tiếng nước vang lên trong xe, âm thanh được phóng đại trong không gian yên tĩnh. Chỉ có ánh đèn leo lét phía xa xa chiếu tới, họ thấy hình dáng mờ hồ của nhau trong bóng đêm.

Giang Ý Miên rầm rì xoắn mông đem anh thâm nhập ăn càng sâu, cảm nhận được độ cứng bồng bồng phấn chấn, đỉnh vào trong âm đạo, lấy ra càng nhiều mật dịch. Cô run rẩy đưa ngón tay phác họa theo từ giữa chân mày, theo cánh mũi tới đường môi đang mím thẳng của anh.

Nửa thân trên của anh mặc quần áo hỗn độn, phía dưới không có gì, nơi bọn họ giao hợp không ngừng tràn ra dâm dịch, làm ướt cả ghế da. Yến Thành đẩy ra đẩy vào bên tai ướt át nhẹ giọng:

"Kêu bé thôi, cục cưng"

Đây là lần đầu tiên Yến Thành gọi cô như vậy.

Giang Ý Miên bị hô hấp nóng bỏng của anh kích thích làm cả người run lên, âm thanh xuyên qua lỗ tai, thể xác và tinh thần làm cô vui sướng không chịu nổi. Nắm lấy quần áo của anh tiết ra ở trên đùi.

Dương vật vẫn cắm ở trong huyệt nhỏ nhẹ nhàng đưa đẩy. Nước mắt cô chảy đầy mặt, khoái cảm vẫn chưa tan đi, bị anh ôm vào trong ngực vỗ nhẹ trấn an.

"Sao anh gọi em như vậy..."

Anh trông vô tội: "Học em đấy."

Giang Ý Miên luôn thích dùng nick name gọi anh, cô dùng cách thức như vậy để biểu đạt tình cảm, Yến Thành cũng học theo. Giang Ý Miên hít hít mũi, cư nhiên không có cách nào phản bác, đôi tay cô đặt lên hai vai Yến Thành, hai chân gập ở bên hông, cả người hoàn toàn ngồi lên người anh.

Trong cơ thể vẫn còn đang chứa đồ vật thô cứng, anh to lớn, cảm giác trong huyết bị lấp đầy.

"Thật lớn..." Cô hờn dỗi nói.

Trong không gian nhỏ hẹp, những tia sáng như được hội tụ trong ánh mắt, đôi mắt có nước, như bị chà đạp mà hồng hồng.

"Ừm" Anh nuốt một ngụm nước miếng, nhìn thời gian:" Còn nửa giờ nữa là tới mười giờ, chúng ta nhanh một chút..."

"Được... á ah..."

Cô một lần nữa bị xỏ xuyên, tai bị anh liếm, dọc theo xương quai xanh xuống chỗ no đủ, tuy đã nhẹ nhàng nhưng vẫn để lại vết đỏ.

Giang Ý Miên bị anh liếm đến cả người đều đỏ, phía dưới bị cắn đến run rẩy, anh còn đang nói: "Thật nhiều nước."

"Anh không thích sao..."

Cô bị nâng bế lên một chút, cự vật bị kéo ra một ít, nhưng sau đó lại bị anh ấn xuống, lấp đầy.

Môi lưỡi anh lưu luyến quá mỗi một tác lửa lò bên ngoài cơ thể, âm thanh liếm mút rõ ràng đến mức làm người mặt đỏ tai hồng, lòng bàn tay nóng cháy dán ở vòng eo, anh nhẹ nhàng xoa hai bên eo.

"Thích."

Chương 26: Dịu dàng

"Thích nơi nào?"

Cô hoãn lại, nũng nịu giả vờ như hờn rồi. Duỗi tay sờ xuống nơi kết hợp đang ướt đầm:

"Chỗ này?"

Cô cầm lấy bàn tay Yến Thành, đặt lên đầu vú lõa lồ của mình: "Hay vẫn là chỗ này?"

Xúc cảm mềm mại tràn đầy trong lòng bàn tay, anh cảm thấy mặt mình đã nóng lên, Giang Ý Miên lúc này mà phát hiện ra, khẳng định lại cười khách khách trên đùa không thôi.

Anh bị động mà được cô dẫn dắt xoa lên bầu vú, ngón tay khóa bốn phía, niết làm cho xúc cảm càng thêm rõ ràng.

"Anh..."

Rõ ràng là cô đang bị nắm, nhưng thực tế, nhưng thế nào lại có chút dịu dàng? Bàn tay luống cuống hung hăng véo một cái, vết chai mỏng trong lòng bàn tay nghiền qua đầu vú đang dựng thẳng đứng. Giang Ý Miên không hề đề phòng, bị anh đột nhiên nâng hông đỉnh lên kéo dập cả người cô xuống, anh ôm chặt cô vào trong ngực.

Cuối cùng anh cũng đoạt lại quyền chủ động, dương vật nóng bỏng, được bao bọc xung quanh bằng dịch ẩm nóng, sau đó thọc vào rút ra, ma sát với nơi ẩm áp, Giang Ý Miên chỉ cảm thấy trong thân thể ngứa ngáy lên, lưu luyến tận xương cốt, khó nhịn muốn chết....

"Anh trai... anh á á"

Cô kêu lung tung, ngón chân co quắp, rầm rì lại đạt đến cao trào.

Yến Thành liếm vào thịt bên sườn mặt cô, vừa hôn vừa gặm: "Anh đây".

Anh chẳng bao giờ nói mấy lời thô tục, phần lớn đều là thầm thì ní non đáp lại, cố tình mang vẻ sẵn sóc nhu tình, làm Giang Ý Miên đã thấy ngiện.

Rõ ràng phía dưới cắm vào bên trong hại thân mình lụi sơ, nhưng mở miệng ra vẫn có vẻ nghiêm chỉnh.

"Mặt người dạ thú..."

Cô cắn răng mắng ra tiếng, "Yến Thành là đồ mặt người dạ thú."

Cô xoắn móng cắn anh, thấy anh cúi đầu kêu lên một tiếng trầm thấp, dưới hạ thân cơ bắp căng chặt, một dòng, một dòng tinh dịch bắn vào bên trong, cô hừ hừ dễ chịu.

Quá sung sướng, hai mắt Yến Thành nhắm chặt hít sâu vài hơi mới hòa hoãn lại. Tim anh đập rất nhanh, sự áy náy rất nhiều cuốn lấy : "Không mang bao rồi".

Tay anh xoa nắn hai bên hông nhỏ nhắn.

"Thật xin lỗi." Anh như không muốn nhìn vào mắt Giang Ý Miên "... xin lỗi em"

Tuy rằng ngày thường Giang Ý Miên cũng sẽ nói là bắn vào bên trong, nhưng trong lòng cả hai vẫn biết rằng chỉ là lời nói vui đùa. Tuy Yến Thành không hề có nhiều kinh nghiệm, nhưng đã trưởng thành và nhận thức được, biết rõ ràng rằng nếu có thai ngoài ý muốn với một nữ sinh là có bao nhiêu ảnh hưởng cùng tổn thương.

Là anh không tốt, không thể nhịn được.

"Uống thuốc có sao không..."

Anh không nghĩ ra cách nào khác, Giang Ý Miên không nói gì, anh sợ cô nóng giận, lại vội vàng giải thích: "Ý anh là, an toàn..."

Giang Ý Miên vẽ mặt ưu sầu ngã vào trên vai anh, thân thể nhỏ xinh hoàn toàn dựa vào lòng anh:

"Nếu mang thai, phải làm sao bây giờ?"

"Liền kết hôn."

Anh trả lời thật nhanh, không hề do dự.

Giang Ý Miên cũng cười ra tiếng.

Đúng là thẳng thắn và đáng yêu.

"Là kỳ an toàn, yên tâm"

Tay cô véo mặt Yến Thành, "Anh ngoan quá đi."

"Có thể đồng ý với em không, đừng suy nghĩ gì nhiều?"

Cô nói với giọng nũng nịu, kéo tay anh: "Em không hề miễn cưỡng bản thân mình, cùng anh ở bên nhau".

Yến Thành rũ mắt nhìn tay mình được tay cô kéo qua, bên trong mở điều hòa ấm áp, tay có chút nóng lên, lúc nắm tay anh nóng tới tận trong lòng.

"Em rất thích anh, anh à."

Giang Ý Miên chưa bao giờ phải giải thích nhiều với người nào như vậy.

Cho nên, anh hiểu chưa.

Anh là ngoại lệ.

Chương 27: Không may mắn

Giang Ý Miên ở trên xe nững nịu với Yến Thành một hồi, mới lưu luyến đi về.

Cô đứng ở sân nhà mình nhìn xe anh đi xa, hít vài hơi không khí mới đi vào cửa.

Đã khuya, dựa vào việc nghỉ ngơi ngày thường, người trong nhà chắc đã sớm đi ngủ. Giang Ý Miên thay dép lê ở cửa, đi vào huyền quan, mới phát hiện mẹ cô vẫn đang ngồi xem TV.

Nghe thấy âm thanh, ánh mắt bà nhìn qua, hốc mắt còn chứa tơ máu hồng hồng: "Về rồi à".

"Vâng." Giang Ý Miên trong tay cầm theo bánh kem, "Mẹ còn không ngủ?"

"Con vẫn chưa về, mẹ ngủ sao được".

"Con đã về rồi." Quá muộn, bánh kem đành để mai ăn, Giang Ý Miên kéo tủ lạnh ra bỏ vào, sau đó nói với người phía sau: "Mẹ mau đi ngủ đi".

Mẹ Giang không nói gì, chỉ lẳng lặng xem cô dọn tủ để bánh vào vị trí trống, cẩn thận ngắm nghía. Giang Ý Miên không phải người nói nhiều, làm xong mọi việc liền hướng phòng mình đi.

"Có phải con yêu rồi ?" Mẹ Giang từ phía sau hỏi.

Bước chân Giang Ý Miên dừng một chút, quay đầu lại, không trả lời.

Người phụ nữ trên mặt dấu vết mệt mỏi, diện mạo dịu dàng không che giấu được vẻ đẹp của bà, bà cười cười: "Là chàng trai như thế nào, mẹ gặp được không?"

Không giống với những gia đình khác, Ôn Thanh Dung không quản lý cô nhiều, để tùy ý. Cho dù là việc điểm số, chỉ cần Giang Ý Miên vui vẻ làm tốt nguyên tắc là được.

Nếu tưởng tượng tới ngọn nguồn mọi việc, lại khiến cho người ta chán ghét cùng phiền muộn.

Nhìn người phụ nữ có bảy phần giống với vô, cô cắn chặt khớp hàm kiềm chế lại lời nói khó nghe định thốt ra.

"Không." Giang Ý Miên từ chối kiên quyết.

Mẹ Giang tươi cười cương một chút.

Đã thực hiện được cô lại bổ sung thêm: "Chỉ là chơi chơi."

Vừa nói ra lời này cảm thấy tự vả trong lòng, đau đau, cô bấm móng tay vào lòng bàn tay. Cô cũng chẳng có tâm tư phân biệt, nói dối để lừa gạt, nhưng vẫn yêu cầu mình phải bình tĩnh.

*

Ngày hôm sau, sáng sớm lại mưa phùn, có sương mù làm hơi ẩm lan tràn, không khí cũng có mùi uể oải ẩm mốc. Giang Ý Miên ngủ cả buổi sáng, đúng lúc tới tiết của giáo viên chủ nhiệm, đi tới hỏi cô có phải bị ốm hay không, cô thuận lý nói mình không thoải mái, vì vậy thành công bỏ vài tiết học.

Giữa trưa tan học, bạn thân tới tìm cô có muốn ra ngoài kiếm gì ăn không. Đồ ăn trong trường thật chán.

"Nhà ăn dạo này tới cầu còn chẳng buồn ăn."

"Vậy cậu đi mua, thuận tiện mua cho tớ một phần".

Bạn cô mắt tròn trắng, "Cậu đừng có lười tới như vậy, cùng đi, cùng đi."

Loại chuyện trèo tường cao trung Giang Ý Miên làm không ít, nhưng tới cao tam thì hạn chế hơn, tập trung vào việc học nhiều hơn.

Hai người bước đi cẩn thận, vì không muốn bị bắn nước mà bước chân cũng chậm .

"Dạo này chăm chỉ quá, định thi đại học ở đâu?"

Cách đây không lâu, trước đó có người hỏi qua cô vấn đề này. Giang Ý Miên tay cầm trong túi áo không nói lời nào, một người là bạn trai, một người là bạn thân chơi cùng mấy năm, thân phận khác nhau, cô cũng tùy ý một chút.

"Còn chưa biết."

"Sẽ không phải là trường anh trai cậu đang học chứ? tớ nghe nói quân sự Đại Học A huấn luyện khá nghiêm khắc".

Nhớ tới năm đó Giang Ý Văn kết thúc quân sự trở về tới nhà, anh ta mệt nửa sống nửa chết, Giang Ý Miên khóe miệng cong lên, bật cười ra tiếng. Vóc dáng cô không tính là quá cao, chỉ sở hữu ba vòng tương đối xuất sắc, so với chuyện phát dục như nam sinh bên cạnh thì vẫn còn kém một chút. Bạn học của cô cầm ô, che nhiều hơn về phía cô một chút.

"Chắc là không." Cô nói, "Tớ biết rõ năng lực của mình, chỉ vào được một trường đại học bình thường là tốt rồi".

"Cậu lại khiêm tốn, nỗ lực hơn đi, không phải là không được".

Bọn họ đã sớm trở thành bạn bè, cho nên trình độ của Giang Ý Miên cậu ta hiểu hết. Không có gì là cô không làm được, chỉ là có muốn làm hay không. Đã tới khu phố ăn uống, Giang Ý Miên đang xem muốn ăn cái gì.

"Không được." Cô đi về hướng một nhà cơm chiên Dương Châu, giơ hai ngón tay với lão nhị, ý nói hai người: "Tớ không muốn mình vất vả như vậy".

Đây là lời nói thật.

Giang Ý Miên không có kế hoạch gì lớn lao, viết ý muốn học trường đại học bình thường vào báo cáo còn tùy tiện điền đại, làm cho chủ nhiệm lôi ra ngoài làm một tràng tư tưởng giáo dục.

Bạn học thu ô ngồi xuống, lão nhị cầm cái rẻ lau lại lau lau mặt bàn.

"Cậu thật là lười, một mục tiêu cũng chẳng có".

Giang Ý Miên hừ một tiếng coi như trả lời.

Bạn cô thở dài, như lão già trong nhà hận rèn sắt không thành thép: "Tính này là do gia đình ảnh hưởng, nhưng cậu không thể mãi như vậy".

"Tớ như thế nào?"

"Không có cảm giác gì" Bạn cô nói, "Giang Ý Miên, tớ cảm thấy cậu như thiếu thiếu cái gì đó, làm bất cứ chuyện gì đều tùy tâm sở dục, nhưng không có tự tin, có làm được hay không, đều không quan trọng".

"Bởi vì cậu cảm thấy, không có ai chờ mong mình".

Cô vẻ mặt vô cảm, "Ừ ừ, cho nên, cậu ăn cái gì?"

Cô lấy thực đơn đẩy qua, giả vờ không nghe thấy bạn học thở dài, nâng má nhìn nước mưa rót xuống bên ngoài cửa, có vào người đi qua, dẫm chân lầy lội. Những lời này cô nghe quá nhiều, cho nên cũng tê liệt. Bạn cô nói cũng có ý tốt, cô cũng biết vấn đề của chính mình ở đâu. Nhưng là đã khắc vào trong xương tủy, thành thói quen sống, không biết nên sửa như thế nào.

Nêu bạn làm bài theo công thức, tuy rằng có kết quả, không linh hoạt nhưng có tác dụng, có thể đại đa số người dưới tình huống đó sẽ đạt được điểm cao, sao lại vứt bỏ công thức đó?

Không phải không biết bản thân mình không đúng, mà là quay đầu lại quá khó.

"Phải có một người xuất hiện ở trong cuộc sống của cậu, sau đó sẽ thay đổi cái tính này. Làm cậu cảm thấy, à, hóa ra trên thế giới, tình yêu, việc học hành, còn có thể là như thế này."

Giang Ý Miên đảo đĩa cơm rang, nghe được muốn cười: "Rất nhân nhĩ, xem phim tình cảm nhiều đúng không?"

Thấy thái độ mình chẳng sao cả, bạn cô không lên tiếng nữa, đúng là chẳng thú vị. Lại có mấy khách hàng từ ngoài cửa tiến vào, chủ quán hét to hai tiếng, vợ ông chạy ra tiếp đón đưa người ngồi vào bàn. Nghe được tiếng người cười nói, khách quen thuộc bắt chuyện vài câu, nhất thời tiệm cơm nhỏ âm thanh nổi lên bốn phía.

Bạn học đang xem TV cách đó không xa, có trận bóng, ăn một miếng xem hai phút, dấm vào bàn tức giận.

Vì thế âm thanh Giang Ý Miên lẩm bẩm cũng chôn vùi theo những tiếng ồn.

"Tôi không phải một người may mắn"

Tin vào tình cảm, cũng tin tưởng con người.

Nhưng mình không may mắn.

Chương 28: Cô còn quá nhỏ.

Thời điểm tan học, loa trường lại phát những điều cần chú ý, nhắc nhở ngày mai có mưa, các bạn học tốt nhất bảo ba mẹ tới đón.

Giang Ý Miên không có thói quen mang ô, hỏi người có ba mẹ tới đón mượn một chiếc, tính định tự mình đi về. Lúc xuống lầu đụng mặt với mấy người quen nói hẹn gặp lại, rồi khôi phục trạng thái lẻ loi một mình. Nhưng cô cũng không cảm thấy cô đơn.

Trong tai đeo mp3 đang bật bài 《Candlelight》, Giang Ý Miên nhỏ giọng hát theo giai điệu, nhớ bạn trai.

Ngày hôm qua lúc chia tay, anh nói thời gian tới có lẽ bận, tháng này trời lúc nào cũng mưa, không được quên mang ô, nhớ phải mặc hai chiếc áo ấm, đừng có mặc phong phanh mỗi áo khoác chạy loạn khắp nơi.

"Nếu em không về được nhà, anh sẽ đón em sao?"

"Anh sẽ cố gắng" Anh nắm tay cô:

"Nhưng đừng vì vậy mà không bảo vệ tốt bản thân mình".

Giang Ý Miên cười hì hì, chỉ cảm thấy thật đáng yêu. Lúc yêu đương thì dễ dàng mặt đỏ tim đập, lúc nói tới việc khác thì nghiêm túc như gia trưởng. Đúng là tương phản trên con người anh, khiến cô cảm thấy có chút mới mẻ.

Tất nhiên, cô không muốn khiến cho người khác lo lắng cho mình bởi những việc ngu xuẩn, chỉ là Yến Thành quan tâm mù quáng làm cô cảm thấy vui hơn. Anh biết rõ cô cũng chẳng ngốc như vậy, nhưng vẫn sợ cô không nghe lời.

Giang Ý Miên chậm rì rì đi ra hướng cổng trường, Mp3 vừa lúc hết pin, cô đang chuẩn bị lấy khỏi tai, bên cạnh truyền tới tiếng ô tô bóp còi, pim một tiếng, dọa cô giật nảy mình.

Cô quay đầu híp mắt, cửa kính xe cũng vừa lúc hạ xuống.

Yến Thành giọng trách cứ với khuôn mặt không đồng tình: " Đi đường không được nghe nhạc".

Không phải anh nói rất bận sao.

Vậy mà vẫn tới đây.

Giang Ý Miên ngoan ngoãn kéo tai nghe xuống, cười lộ ra hai chiếc má lúm đồng tiền:

"Biết rồi, quản gia Yến"

*

Lên xe, cô vẫn không nhin được trêu chọc tâm tình: "Nhanh vậy đã hết bận rồi?"

Hôm nay anh ăn mặc nghiêm chỉnh, áo sơ mi trắng, bên ngoài áo lông, màu đen tay áo dài tới bàn tay anh tuyết trắng đang đặt lên vô lăng, trên mũi là mắt kính hình tròn lạnh băng, nhìn ra vẻ lạnh lẽo nghiêm túc.

"Vẫn chưa, đợi lát nữa còn ăn bữa cơm cùng giáo sư".

Yến Thành đã học đại học, sang năm nếu không thi lên thạc sĩ thì sẽ tính trực tiếp đi thực tập. Nhưng ý nguyện của anh cũng không có gì cao lắm, muốn suy xét rất nhiều phương diện, hiện tại đơn giản chỉ muốn làm thêm tích cóp một ít kinh nghiệm.

"Vâng."

Nhắc tới mấy chuyện này thì Giang Ý Miên không có nhiều trải nghiệm, nên cũng thức thờ không mở miệng, thế giới của người trưởng thành, không phải đầu óc một đứa cao trung như cô có thể hiểu được.

"Em có muốn đi không?"

Giang Ý Miên tưởng mình nghe nhầm, sợ tới mức rụt vai lại:

"Em đi làm gì?"

"Không cần phải khẩn trương như vậy." Anh bị phản ứng thái quá của cô làm bật cười, khóe miệng cong cong lên cười thành một vòng cung:

"Cũng không phải trường hợp gì đặc biệt, chỉ đơn giản ăn một bữa cơm, cùng mấy người bạn hợp tác gặp mặt một chút".

Anh bổ sung thêm: "Cho nên, có thể mang người nhà theo."

"..."

Lúc anh nói hai chữ người nhà, âm thanh hơi trầm xuống, Giang Ý Miên bị cách nói này làm nóng lên, cảm giác mặt cũng nóng.

"Không tiện đi..." Cô trầm mặc một hồi, do dự nói, "Em đi cũng không biết nói cái gì, chưa tham gia những buổi như vậy, nhớ làm mất mặt anh..." Giang Ý Miên dừng một chút, "Hơn nữa em vẫn còn mặc đồng phục mà."

Yến Thành cũng muốn chỉ hỏi trêu cô, nếu Giang Ý Miên thật sự muốn đi cũng không sao, dù sao cũng chỉ thêm một đôi đứa, nhưng sẽ bị trêu đùa.

Hiện tại thấy dáng vẻ thấp thỏm bất an của cô, Yến Thành bất đắc dĩ lắc đầu. Bộ dáng này Giang Ý Miên đã thấy qua nhiều, nhưng tâm tình anh đang vui vẻ lên.

"Sẽ không mất mặt."

Anh nói: "Vậy trước tiên anh đưa em về nhà, hôm nay vẫn chưa ăn bánh kem?"

"Ngày hôm qua đã kịp ăn đâu, lần sau ăn"

"Được"

Thấy anh bấm bản đồ, đi tới hướng con đường quen thuộc, rốt cuộc Giang Ý Miên mới buông xuống trong lòng.

Cùng bạn trai đi tham gia tiệc tùng gì đó...

Chuyện như vậy chưa từng xuất hiện trong thời gian trước đây cô yêu đương, chưa từng trải qua, Giang Ý Miên sợ mình thể hiện không tốt.

Trước khi cô cùng Yến Thành yêu nhau, đa số thời điểm Giang Ý Miên đều cảm giác được sự tôn trọng lẫn nhau, rất bình đẳng. Nhưng có chuyện này, cô cũng rõ ràng hơn giữa họ cũng có sự chênh lệch.

Hiển nhiên cô còn quá nhỏ, vẫn chưa chuẩn bị tốt để tiến vào thế giới của anh.

Chương 29: Bữa tiệc

Chở Giang Ý Miên về nhà, trước khi xuống xe cô gái nhỏ dính lấy anh lưu luyến không thôi, ôn tồn một lúc bắt đầu nói hươu nói vượn: "Đều tại anh".

"Anh làm sao vậy?."

Anh cầm ngón tay cô đang chỉ vào mình, đưa lên miệng liếm láp.

Cả người Giang Ý Miên run run một chút, toàn thân nổi lên một tầng da gà, âm thanh lúc sau nhỏ hơn: "Anh làm gì thế..."

"Anh học thói xấu, Yến Thành."

"Hửm?" Anh chớp chớp mắt, "Học thói xấu như thế nào, trước kia không phải cũng liếm như vậy sao?"

"..."

Cứu vớ, sao lại có người nói lời nói sắc tình với vẻ mặt điềm tĩnh, làm người nghe cảm thấy xấu hổ như vậy chứ. Giang Ý Miên bị anh liếm lòng bàn tay, trong lòng tê dại ngứa ngáy:

"Tại anh lúc nào cũng dính em, hại em cũng biến thành dính người".

Yến Thành nhìn cô, cô gái nhỏ với hai má ửng hồng, khả năng chính cô cũng không phát hiện ra, còn cố tình nói lời trách móc, nói anh chiều hư cô.

"Như vậy cũng không có gì là không tốt."

Tuy trong lòng anh cũng rõ ràng, hiện tại Giang Ý Miên hiện ý lại như vậy, nhưng cũng chưa phải thật sự nhiệt tình. Quyến luyến, bắt quá vẫn chỉ là thủ đoạn cô hay làm nũng mà thôi.

Anh không có biện pháp khống chế được làm cho chính mình tự mình đa tình.

Như vậy cũng tốt.

Cô đang đi từng bước một, đi về hướng ngày càng thích anh.

Anh cắn cắn đầu ngón tay cô, "Anh sẽ rất vui."

*

Trên đường bị kẹt xe, Yến Thành đẩy cửa vào đã trực tiếp bị phạt ba ly.

Chẳng qua chút nữa còn phải lái xe, cho nên đồ uống không phải là rượu.

"Yến Thành là người ở đâu?"

"Thành phố A."

"Thành phố A sao? người thành phố A có tửu lượng rất tốt."

Anh mỉm cười: "Chắc tôi là ngoại lệ".

Ý tứ đã rõ ràng, hơn nữa giáo sư cũng giải vây, vì vậy người mời rượu cũng ngượng không nói thêm gì.

Bàn ăn rất lớn, nhiều gương mặt khác nhau. Lần hợp tác này có nhiều lĩnh vực, lúc trước giáo sư cũng đã phát danh thiếp và ảnh chụp, nên anh cũng nhớ được vài người, không để tới lúc nhận sai người. Từ lúc anh tiến vào, có một ánh mắt nóng bỏng dán vào người anh, muốn làm cho người khác không để ý cũng khó. Yến Thành nâng ly uống nước liếc mắt qua hướng tới ánh mắt đó, một cô gái xinh đẹp đang nhếch khóe miệng cười cười nhìn anh chăm chăm.

Cách một vành ly pha lê trong suốt, hai tầm mắt không chịu nhượng bộ nhìn nhau. Ai cũng không tránh.

Đối phương cũng không có ý chột dạ, ngược lại còn muốn bắt chuyện:

"Đã sớm nghe nói giáo sư Trần có một học sinh yêu quý, hôm nay cũng tới đây?"

Yến Thành ngồi ở bên cạnh giáo sư, trên bàn đã qua ba tuần rượu, người sáng suốt cũng biết được thân phận của anh, còn cô ý hỏi như vậy? Nhìn ánh mắt lóe sáng, Yến Thành càng khẳng định ý nghĩ của mình. Anh cũng không ngại, chờ giáo sư giới thiệu đơn giản xong, đứng lên, hướng chiếc ly về phía cô ta, uống một nửa.

"Kính rượu cũng không phải là kính như vậy, đàn em."

Cô ta cười lên khanh khách, nhìn như là muốn uống rượu thật. Ánh mắt dừng trên người anh lưu luyến ái muội, khi uống rượu phô ra đường cong của cần cổ ưu nhã, tựa như một con thiên nga cao quý.

"Như vậy mới được."

"Xin lỗi," anh khiêm tốn nhận lỗi, "Tôi thật sự không uống rượu."

"Nói tiếp, tiểu Đồng cũng tốt nghiệp đại học A nhỉ?". Người bên cạnh cô ta đột nhiên nhớ ra "Yến Thành đúng là đàn em rồi."

Yến Thành ngoan ngoãn đồng ý, "Chào đàn chị"

"Đúng vậy." Đồng Nhu ngồi xuống, "Vẫn là cùng trường."

Trong mắt cô ta bị men say dâng lên một tầng sương mù, nhìn về phía anh ánh mắt tựa như dây leo quấn quanh.

Ngồi trên bàn tiệc đều đã là người từng trải, đã lăn lộn nhiều năm trong xã hội, đối với chuyện nam nữ cũng rõ ràng như gương. Một là

nữ nhân thành thực sắp sửa hợp tác, một người là nam sinh viên nửa bước chân sắp ra ngoài xã hội lẫn lộn.

Mọi người đều biết rõ trong lòng mà cười cười, tùy ý chiếc dây leo điên cuồng sinh trưởng.

*

Bữa tiệc diễn ra hồi lâu tới tận nửa đêm thì tan, giáo sư Trần cùng Yến Thành đi theo phía sau đoàn người, nhìn phía trước một đám người trung niên đi cùng Đồng Nhu, giáo sư thấy vậy có ý tứ nói với anh: "Em đợi chút nữa, đưa cô ấy về."

"Đừng để xảy ra chuyện." Trần giáo sư nói ngắn gọn, vỗ vỗ bờ vai anh.

Yến Thành đồng ý.

Chờ một đám người phía trước lên xe rời đi, giáo sư cũng đi theo phía trước, chỉ còn anh và Đồng Nhu đứng tại chỗ.

Cô ta mặc một chiếc váy sườn xám, nửa thân trên thêu hoa, được thêu thủ công nên có thể nhìn ra giá trị xa xỉ của nó, trên tay đeo chiếc nhẫn Harry Winston lại càng tăng thêm sức mạnh.

"Vậy làm phiền em đưa tôi về."

Yến Thành không có thói quen xịt nước hoa, cũng không quen dùng hương khác, cho nên lúc mua xe đều bảo người ta bỏ đi mùi vị khó ngửi, cũng thường xuyên đưa xe đi bảo dưỡng. Lúc này đột nhiên trong xe tràn ngập mùi nước hoa hồng, làm trong lòng anh sinh ra cảm giác phiền chán.

Đồng Nhu không tìm đề tài chủ động nói chuyện, chỉ cúi đầu xem tin tức sau đó nhìn về phía trước trầm mặc.

Yến Thành tăng tốc, không lâu lắm đưa cô ta về nhà.

Cayenne đã dừng, cô ta không có động tác khác, Yến Thành liền tắt hơi ấm, lẳng lặng chờ đợi.

Người trưởng thành trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, Đồng Nhu có ám chỉ gì đối với anh như viết rõ ở trên mặt. Nhưng tuổi của cô ta và anh, cũng sẽ không nói ra mấy lời như: "Muốn đi lên ngồi một lúc không?", hạ giá nói linh tinh.

Phụ nữ với đôi mắt sáng láng nhìn anh, chậm rãi nói:

"Trần giáo sư có nói cho cậu, trước kia tôi là học sinh của thầy không?"

"Đàn chị thành tích tốt, tất nhiên giáo sư luôn nhắc tên trên miệng".

"Phải không."

Cô ta như suy tư cái gì nói, "Xe cậu, thật không tồi."

Tuổi trẻ mà đã có tài như vậy, không thể thiếu được sự nâng đỡ của gia đình, nhỏ như vậy mà anh đã có tài chính như thế này, giai cấp gì cũng có thể nhìn ra.

Trên mặt Yến Thành không có nhiều biểu tình: "Cảm ơn."

Tầm mắt cô đi xuống, dừng ở trên đùi quần anh.

Trong xe tràn ngập mùi thơm của phụ nữ quện lẫn hương vị nhạt nhẽo, móng tay của cô lóe sáng dưới ánh đèn, môi đỏ hơi hé, đang định nói gì đó, di động của Yến Thành vang lên.

Di động đặt ở trên giá để hướng dẫn đường đi, cho nên đặt trước mặt. Không có tên người gọi, chỉ là có ba icon tình yêu. Yến Thành duỗi tay lấy điện thoại. Đồng Nhu cũng vừa lúc nhìn thấy.

"Bạn gái?"

"Người tôi thích."

"Không nhận sao?"

"Đợi lát nữa."

Chờ bao lâu, chắc chờ cô ta rời đi.

Cô ta cười, cái gì cũng không làm. Chỉ đẩy cửa xe xuống, nói với anh:" Vậy... chúc chúng ta, hợp tác vui vẻ".

Chương 30: Kỳ nghỉ

Chờ Đồng Nhu biến mất trong tầm mắt, Yến Thành mở khóa màn hình, gọi lại cho Giang Ý Miên. Cô gái nhỏ không ngủ được, rầm rì quần lầy anh muốn anh kể chuyện cho mình nghe.

"Kể cho em"

Thái độ và lời nói đều hợp tình hợp lý, dường như biết mình bị chiều hư nên cũng không kiêu ngạo gì.

"Vẫn đang ở ngoài." Anh chuẩn bị quay đầu xe, một tay cầm điện thoại:

"Muốn nghe cái gì?"

"Bây giờ đã muộn" Cô hô nhỏ, "Về ký túc xá sao?"

"Về nhà ngủ."

"...Ừm."

Giang Ý Miên nằm ở trên giường, nhìn trần nhà trắng xóa, "Em tưởng anh đã sớm xong việc rồi".

Giọng nói có chút ảo não: "Nếu không đã không gọi điện thoại cho anh."

"Không liên quan." Anh nhẹ giọng nói, "Em gọi lúc nào cũng nghe, không phải là gánh nặng".

"Đây là nghĩa vụ của bạn trai"

Giang Ý Miên cười.

Cô ngoan ngoãn giải thích, thật sự không phải muốn nghe kể chuyện, mà nhớ anh.

Rõ ràng vừa chia tay có vài giờ, mà cứ ngỡ như đã qua mấy mùa thu.

Yến Thành bị mấy lời khoa trương của cô chọc cười. Trên đường không có nhiều xe lắm, âm thanh bên đầu kia điện thoại vẫn nghịch ngợm thao thao bất tuyệt cùng anh nói chuyện, bóng đêm đen nhánh yên tĩnh cũng không làm anh cảm thấy cô đơn.

Chờ xe rẽ vào con đường nhỏ, anh phát hiện bên kia đã không còn tiếng nói. Lấy di động ra phát hiện vẫn đang kết nối, hẳn là người đã ngủ rồi.

Anh ngồi ở ghế điều khiển, giống như lần trước cô đã từng ngồi đây, nhẹ nhàng hôn lên màn hình một cái:

"Ngủ ngon, bảo bối."

Bóng đêm im ắng, ánh trăng chiếu sáng ngời. Biết rõ người bên kia đã đi vào mộng đẹp, không thấy được hành động ấu trĩ này của mình.

Nhưng đây chính là tình yêu của anh.

Chẳng sợ đối phương không cảm nhận được, cũng vẫn muốn làm. Hành động này cũng không sợ phạm, chỉ vì anh động tâm mà thôi.

*

Thời gian lại trôi qua một tuần, cuối tháng chín không khí lạnh kéo tới, sắp tới ngày nghỉ quốc khánh, tất nhiên học sinh cao tam thì không thể vui vẻ nghỉ ngơi ngày này được.

Anh trai gọi cho cô hỏi: "Nghỉ mấy ngày?"

Giang Ý Miên uể oải nói: "Ba ngày."

"Vây cũng đủ nghỉ ngơi rồi."

Trước ngày nghỉ mấy hôm Giang Trí trở về Giang Gia. Ông là dân buôn bán, lúc nào cũng chạy ở bên ngoài. Giang Ý Miên ngày thường rất ít khi ăn cơm ở nhà, lúc nào có thể giải quyết được bữa tối đều ăn ở ngoài chứ không muốn trở về đối mặt với mẹ. Nhưng Giang Trí đã trở lại, cô không có cách nào trốn khỏi phải ở nhà.

"Công ty ba có tổ chức một chương trình du lịch, đi suối nước nóng, có muốn đi không?"

Khuôn mặt trung niên của ông nho nhã, trên sống mũi có gọng kính vàng, gương mặt thành thực này cũng nhìn ra tuổi trẻ anh tuấn bao nhiêu, khi mở miệng ngữ khí cũng ôn nhu, nhưng Giang Ý Miên không cảm thấy có nửa điểm hiền từ.

"Con không đi, con có việc."

Vì vậy vấn đề này bị gác lại, lúc Giang Trí đang nghe điện thoại, sau đó không tiếp tục vấn đề này.

Giang Ý Miên nhìn qua người đàn bà ngồi bên cạnh, từ lúc ngồi vào bàn trừ bỏ ăn cơm và gấp thức ăn thì cũng chưa nói chuyện với mẹ Giang. Cô thỉnh thoảng hỏi câu:

"Sao ba không hỏi mẹ xem có muốn đi không?"

Giang Trí vẫn đang cùng người ta nói chuyện điện thoại, vì câu hỏi này đang tươi cười thì cứng lại, sau một cái chớp mắt thì khôi phục lại bình thường.

Mẹ Giang nhìn cô một cái, biểu tình không đồng tình.

"Thời điểm ba con gọi điện thoại đừng quấy rầy".

Giang Ý Miên cười lạnh một tiếng, khép miệng.

Thăng cho tới lúc cô rời bàn ăn, Giang Trí cũng không trả lời vấn đề này.

*

Yến Thành bảo rất bận, đúng là bận thật. Có đôi khi Giang Ý Miên và anh trai ăn cơm, cũng có thể gặp được bạn của anh, nhưng không gặp được người mà cô muốn gặp. Cô không thể trực tiếp hỏi, với tính cách của Giang Ý Văn, không nỡ được mùi gì mới lạ.

Chỉ có nói nhăng nói quạ rồi trộm hỏi hai câu.

Ví dụ như một ngày nào đó trở về ăn cơm cùng Giang Trí.

Giang Ý Miên canh cửa đợi đại thiếu gia trở về, vừa vào cửa liền ba hoa:

"Học đại học mà nhàn như thế à, anh không nghĩ tốt nghiệp thì đi gặm xương chứ?"

Giang Ý Văn đưa tay đẩy cái trán của cô ra: "Miệng dùng để ăn cơm, không phải dùng đánh rắm".

"...Ha ha." Giang Ý Miên xoa xoa trán của mình, bắt đầu diễn kịch: "Bạn cùng phòng anh mỗi ngày vội tới không thấy người, trực tiếp ra ngoài lẩn lộn, chờ miệng ăn núi lở".

"Xuy." Anh ta không thèm để ý: "Anh đây tăng ca xong việc sớm vì muốn kỳ nghỉ quốc khánh được thành thoi, trực tiếp về nhà chơi với em, thế nào, vĩ đại đúng không?"

Ngốc nghếch.

Giang Ý Miên thấy tin mình muốn nghe thì vui vẻ cực kỳ, không muốn trêu anh nữa: "Vĩ đại, mai sẽ trao anh cờ thưởng, treo trong phòng khách, chờ tới tết cho mấy cô mấy bà nhìn xem".

~

An cơm xong, Giang Ý Miên về phòng khóa trái cửa, gọi điện thoại cho bạn trai.

Đầu kia chuông một hồi lâu mới có người nghe, Yến Thành hình như vẫn đang ở bên ngoài, âm thanh mỗi một có tiếng gió và hơi ồn ào.

"Có ăn cơm chiều không đấy?"

Vừa nghe điện chưa bao giờ anh hỏi cô có chuyện gì, đều hỏi xem có ăn cơm không. Giống như sợ cô gái nhỏ không chăm sóc tốt bản thân mình.

"Đã ăn từ sớm rồi, anh vẫn chưa hết bận sao? "

"Bây giờ xong rồi."

"Vâng". Anh sẽ không nhiều lời nói về công việc của mình, Giang Ý Miên cũng không hỏi.

"Anh à, nghỉ quốc khánh mấy ngày."

"Cũng chưa biết, chắc vừa nghỉ vừa làm".

Anh đứng trước máy bán nước tự động, đang mở nắp lon cà phê hòa tan, nhớ tới hai ngày trước mẹ Yến gọi điện, muốn anh để ra hai ngày nghỉ lễ, đi ra ngoài chơi cùng người nhà.

Đầu kia Giang Ý Miên buồn bã tủi thân thở ngắn than dài , sao ai ai cũng vội vàng làm việc như vậy?

"Nhưng tiếp em thời gian thì vẫn có"

Anh nhẹ giọng nói:

"Dẫn em đi ra ngoài chơi, được không?"

Chương 31: Nước đường

Tính Giang Ý Văn là người hiếu động, chuyện đi du lịch cực kỳ thích thú. Cho nên khi nghe thấy Giang Ý Miên nói sẽ dùng ba ngày nghỉ quốc khánh cùng bạn học đi ra ngoài chơi, anh ta hưng phấn cực kỳ: "Đi đâu chơi? Có thiếu người dẫn đường không, ghi tên cho anh?"

Giang Ý Miên bị anh ta phiền hai ngày, chết cũng không buông, sau đó anh trai thấy không cảm thấy thú vị nữa, tự tìm trò vui khác.

Ngày xuất phát cô không dám bảo Yến Thành tới nhà đón, tự mình đi tới điểm hẹn nơi anh đang đỗ xe. Mẹ Giang ở cửa tiễn cô, mặt lo lắng như mây đen bao phủ, luôn dặn mãi phải chú ý an toàn. Giang Ý Miên đông cứng vâng dạ vài tiếng, cô bảo mẹ vào nhà nhanh đi, đừng để bị cảm. Bà thân thể yếu đuối, từ lúc sinh ra cô thì bệnh tật liên miên.

Nghĩ tới đây, cuối cùng cô cũng có chút không đành lòng, nhìn bà quan tâm mình ở trong mắt, chào một câu.

Âm thanh nhỏ nhẹ, bà khoác lại áo khoác, cười nhạt nói: "Chơi vui vẻ, về sớm chút".

Taxi rời đi để lại làn khói xe, bà nhìn theo xe tới đoạn rẽ ngoài đại lộ, ho khan hai tiếng mới trở vào nhà.

*

Nghĩ tới kỳ nghỉ này Giang Ý Miên không có bao nhiêu ngày, Yến Thành tính không cần dẫn cô đi quá xa. Giờ đã cuối thu, đúng lúc thành phố bên cạnh lá thu đang rụng, có làng thông đang vào mùa du lịch, người người đến đây rất đông, nhờ quan hệ anh đặt trước, dẫn cô gái nhỏ đi chơi xem náo nhiệt.

Chỗ ở giá không thấp, kéo tấm màn ra, cây xanh trải dài ngoài cửa sổ, cách đó không xa có hồ nước đang bốc hơi, mặt trời sắp lặn, còn có tiếng chim hót.

"Giờ hơi muộn, ngày mai dẫn em ra ngoài chơi một chút". Yến Thành đã xếp xong hành lý.

"Sắp xếp rồi anh dẫn em ra ngoài ăn cơm".

Giang Ý Miên rất ít khi đi đâu, hồi sơ trung đi cùng ba mẹ đi ra đảo chơi. Nhiều năm đã qua, tới bây giờ mới lần nữa đi xa, còn đi cùng bạn trai, trải nghiệm mới mẻ làm cô rất hưng phấn.

"Được."

Dưới tầng đầy đủ mọi thứ, đây là giờ ăn cơm nên biển người tấp nập. Giang Ý Miên nhăn mặt, ngược nhìn về phía Yến Thành, tất nhiên anh cũng đang bắt đắ dĩ, vẫn ung dung dắt tay cô đi: "Đi thôi, dẫn em đi ăn cái khác".

Bởi vì đây là núi, con đường vẫn đang sửa nên hơi nhỏ, ô tô khó có thể đi vào, cho nên cách đó không xa có rất nhiều xe máy cho thuê. Yến Thành quét mã thanh toán, đưa cho Giang Ý Miên chiếc mũ bảo hiểm, mình cũng đeo lên. Xe bắt đầu chạy, lúc chạng vạng phong cảnh tươi mát, hương hoa cỏ cây tự nhiên lan tràn, cùng chút khói bếp hòa lẫn vào nhau. Cách không xa vài đám mây lười biếng đang trôi thong thả.

Giang Ý Miên mặc váy ngắn, bị gió thổi tung bay, cũng may cô mặc quần an toàn nên cũng không sợ lộ.

Yến Thành ngồi phía trước, bả vai dày rộng rắn chắc như núi, ngăn cản gió tạt vào người cô. Cô gái ngồi ở phía sau, đôi tay từ từ ôm lấy vòng eo gầy gò nhưng rắn chắc, bàn tay đan lại phía trước. Anh có ý xấu nổi lên, tăng tốc một chút làm phía sau kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó cảm giác được vòng ôm bên hông xiết chặt.

Anh làm vài lần, Giang Ý Miên không nhin nổi nữa hô tên anh:"Yến Thành".

Chàng trai khế cười, đã biết vì sao mà cô nổi giận.

Làng du lịch này đang bị khai phá, nhưng vẫn còn có một vài cửa hàng của dân kinh doanh tự do. Màn đêm buông xuống. Những ngôi sao nhỏ bắt đầu nhô lên. Cửa hàng ăn uống đã đầy ắp người, nhưng cũng may vẫn còn chỗ trống.

Hai người chọn tiệm lẩu, chủ quán rất nhiệt tình. Giang Ý Miên nhìn cửa hàng và đồ đặc đỏ thắm, thì thầm cùng Yến Thành:"Chủ quán chắc chắn là người Trùng Khánh".

Suy đoán này được Giang Ý Miên tập chung ở bên trong nồi lẩu, lúc ăn sặc vài ngụm nước miếng, đã chứng minh được điều này.

"Ăn từ từ."

Yến Thành nhìn cô vừa ho khan vừa lè lưỡi, bị cay tới mức cả người đều đỏ, môi hơi sưng lên, một mảnh môi đều mơ hồ hiện lên phấn nộn, ánh mắt anh thâm trầm tối sầm một chút.

"Thật sự...thật cay."

Chủ quán đi qua thấy bộ dạng này của cô, bị chọc cười ha ha, từ quầy bưng lại một cốc nước mơ chua, nói tặng bọn họ.

Yến Thành nói cảm ơn, đưa cho Giang Ý Miên hạ hỏa. Cô uống ừng ực hết một cốc to, mới cảm thấy đầu lưỡi không tê nữa. Chưa được bao lâu, cô lại thò đũa vào chảo gấp miếng cá thảo đỏ hồng trong nồi. Yến Thành đưa cô một bát nước trong:"Nhúng vào rồi ăn" .

Lúc dùng bữa, anh không ăn của mình, còn chăm sóc Giang ý Miên, cô duỗi tay anh cũng duỗi tay, sợ tay áo rơi vào nồi dính dầu mỡ. Giang Ý Miên tạm dừng chiếc đũa, ánh mắt nhìn tới đâu, Yến

Thành đều ngằm hiểu lấy đồ thả vào trong nôi. Lúc sợ cô bị sặc, Yến Thành cũng để ý tới cốc của cô còn nước hay không.

Người đi người đến, bởi vì dung mạo xuất sắc của anh đã hấp dẫn hai cô gái bàn khác, hai người nhin không được cảm thán thành tiếng:

"Anh ấy đối với bạn gái cũng thật tốt quá..."

"Nếu tớ có người cẩn thận tỉ mỉ đối với mình như vậy, đúng là sẽ cảm động tới khóc mất".

"Thật hy vọng trước khi xuống mồi gặp được người đàn ông như vậy..." .

Hai bàn chỉ cách nhau một lối đi nhỏ, âm thanh tuy nhỏ, nhưng vẫn lọt vào tai rõ ràng.

Giang Ý Miên đang ăn thì dừng tay một chút, phát hiện mình cũng không để ý tới những chi tiết đó, cô chỉ lo ăn, hết thảy trở thành điều đương nhiên. Yến Thành liếc cô một cái, có thể đoán được điều cô đang nghĩ:"Em ăn của em".

Cô là người rất khách sáo, ở chung một thời gian, Yến Thành cũng hiểu. Lúc xem phim hay đi ăn đều phải tốn tiền, sau khi đưa cô về nhà cô đều chuyển khoản một nửa hoặc hết, làm cho anh tức giận rất nhiều lần.

Không muốn thua thiệt, không muốn ai phải liên lụy, không cảm thấy người khác là chiếc bánh có nhân.

Đó chính là Giang Ý Miên.

Người khác có thể yêu cầu bạn trai ba bốn giờ sáng đi ra ngoài mua cháo, chạy tám con phố đón người do uống say, dành thời gian đưa bạn đi mua thú bông vì bạn nhắc mãi. Nhưng cô thì không.

"Anh là bạn trai em". ở giữa là nồi lẩu bốc hơi nghi ngút làm mặt anh mông lung mờ ảo, cặp mắt đen nhánh được bao phủ một tầng nước thâm tình ôn nhu, cách một làn khói trắng, nhìn chăm chú vào cô nói từng câu chữ: "Em có tư cách yêu cầu anh". Lúc anh nói lời này gương mặt có chút say hồng, cũng không biết do lẩu cay, hay vẫn là do tính cách hay xấu hổ của anh.

Rõ ràng đang ngượng ngùng, nhưng anh nhìn cô chưa từng rời mắt.

Giang Ý Miên cảm giác trong lòng như khối bông, nơi mềm mại yếu ớt bị thứ gì đó đụng phải.

Lục chạm rất nhẹ, làm lõm vào một chỗ.

Sau đó thật chậm rãi, nước đường ngọt ngào chậm rãi rót vào.

Chương 32: Anh cưới giúp em đi.

Ăn lẩu xong bọn họ lái xe trở về, hai bên đường rất nhiều đom đóm bay cao bay thấp hòa cùng với đèn đường, Giang Ý Miên mở to mắt ngắm trời sao và đom đóm dọc hai bên đường, lúc về tới khách sạn cô ngáp một cái, có hơi mệt.

"Nhìn dáng vẻ này là đã ăn no rồi."

Yến Thành ôm cô đi vào thang máy:

"Nhưng mà vẫn chưa tắm, em có muốn đi tắm suối nước nóng không? "

Nhắc tới hai chữ suối nước nóng, mắt Giang Ý Miên sáng như sao: "Muốn muốn!"

Trước đó Yến Thành đã nói với cô là có suối nước nóng, nên cô cũng chuẩn bị vài bộ quần áo mang theo, dạng quần áo gì, Giang Ý Miên cong môi cười đầy ẩn ý, nhìn phía trước là toilet thay đồ cho nam giới, bỗng nhiên mở miệng: "Anh à..."

"Ừm?"

"Suối nước nóng là nam riêng nữ riêng à?"

Cô rất hiểu cách nói thẳng thừng mà không kiêng dè gì, làm cho người khác mặt đỏ tai hồng.

"Chắc vậy" Yến Thành trả lời kiểu ba phải như là không chắc chắn.

"A?" Giang Ý Miên ra vẻ thất vọng, "Vậy mà em tưởng được tắm cùng anh."

Anh không tiếp chiêu trò này, cô vẫn không ngừng cố gắng.

"Em muốn loại mà... chỉ có hai người chúng ta".

Trước mặt họ là một chàng trai vừa mới bước vào cửa, nghe thấy câu này chân bước hụt một cái, tí thì ngã, Giang Ý Miên không nhin nổi, cười to.

Nơi bọn họ định đến chính là phòng tình nhân, do nghĩ cô còn là trẻ vị thành niên, cần sự an toàn nên anh đã chọn. Lúc hai người chuẩn bị xong, người dẫn đường đã đưa họ tới phòng tình nhân có suối nước nóng.

Giang Ý Miên bước theo người phục vụ dẫm lên đá cuội mà đi, một bên cười cả người rung lên. Trái lại người phía sau, sắc mặt đen tối, ánh mắt sâu thẳm, làm người khác không đoán được đang suy nghĩ gì.

Lúc người phục vụ kéo lại tấm màn, trong lòng anh ta nhin không được thờ dài, trai tài gái sắc, nhưng có vẻ tình cảm không tốt lắm.

Bị trở thành hai người tình cảm không tốt lắm, tách ra thay quần áo, lúc này đang đứng ở bên cạnh ao nhỏ. Giang Ý Miên hất cằm trợn mắt nói: "Anh xuống trước, thử nước nóng giúp em..."

"..."

Anh là đàn ông, tất nhiên là chẳng có gì phải ngượng. Chiếc áo tắm dài bị cởi ra đứt khoát, phác họa đường cong đẹp đẽ và rõ ràng, từng khối cơ bụng rắn chắc theo động tác của anh dần biến mất trong nước, che giấu một cơ thể có lực, Giang Ý Miên ở bên cạnh nhìn động tác này có chút nóng lên.

"Nóng sao?"

"...Ừm."

Đừng nói là nóng, không bằng thân thể anh ngày càng nóng lên.

Cô gái nhỏ tính cách còn trẻ con, chưa trở mã nhưng lại có khuôn mặt phong thái trưởng thành, một đôi mắt hạnh ướt át, trong nhất mắt dâng lên sóng nước mờ mịt. Thân mình choàng chiếc áo tắm màu trắng, che không được da thịt trắng nõn cùng xương quai xanh duyên dáng. Lúc này còn ngồi xổm xuống, hai chân ép vào trước ngực, núi đồi bị đè ép phác họa từng đường cong đầy đặn. Lúc Yến Thành dọn quần áo của cô vào tủ, đã nhìn thấy đồ cô mang theo.

Biết được đi tắm suối nước nóng cô sẽ mặc cái gì, lúc đó anh cầm tấm vải mỏng manh, tay hơi run run. Biết được là một chuyện, nhìn cô mặc lại là một chuyện khác.

"Phải làm sao bây giờ?" Cô ra vẻ nhăn nhăn mũi: "Em sợ nóng."

Tâm tình của Yến Thành đang rất thấp thỏm, nhưng nội tâm đấu tranh cũng chỉ trong chớp mắt, căng da đầu nói: "Thật sự vẫn tốt mà".

Giang Ý Miên nheo mắt nhìn tới, duỗi tay nắm một vốc nước, vẩy lên trên người anh. Cô cũng không có ý định lạt mềm buộc chặt, cố tình nói mấy câu tán tỉnh nữa, muốn đi xuống. Chỉ là lúc thấy thấy bộ dạng khấn trương của Yến Thành, tính xấu lại nổi lên.

Cô đổi lại dáng ngồi, duỗi đôi chân trần trụi trắng nõn vào nước, thân thể vẫn chống bên cạnh ao:

"Anh cời giúp em đi".

////

Huhu mình mất fb, mất cả wattpad, may mà lấy lại được.

Chương 33: Mắc câu

Anh sống hơn hai mươi năm, gặp qua rất nhiều sự việc và con người, nhưng không giống như giờ phút này, cảm giác tim đập như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Chàng trai với tóc mái ướt rối loạn vì dính phải vài giọt nước bị cô hắt vào, nước chảy xuống theo sợi tóc mái toán loạn, dọc theo chiếc mũi cao thẳng trượt xuống dưới ngực, hầu hết anh lẫn lộn, chỉ cảm thấy khô khốc khó nhin.

Giang Ý Miên thấy thái dương của anh nổi đầy gân xanh, có thể đoán được anh đang thấp thỏm. Rõ ràng tất cả kế hoạch do anh xấp sếp, cả quá trình nước chảy mây trôi, đã làm rất tốt, người trưởng thành sấm rền gió cuốn, con người anh bộc lộ rõ ràng, nhưng vừa tính đến sự việc này, anh lại ngoan hiền cảm thấy thẹn thùng như một đứa trẻ. Đây là sự tương phản, làm cô muốn ngừng trêu trọc nhưng không được.

Giang Ý Miên tươi cười vui vẻ, lấy cái chân đã bị ngâm hơi ửng đỏ đưa lên, hướng nơi Yến Thành đang đi tới, lúc sắp bắt được vạt áo cô, một chân dẫm lên ngực anh.

Thời điểm này, khả năng cô cũng không biết.

Hành động như vậy thật quyến rũ, làn da trắng bóc cùng quần áo nửa kín nửa hở, bị làn nước ấm áp trong ao hun nóng chân tay và cơ thể, đây chính là một liều xuân dược.

Yến Thành đã cảm giác được, mình đang cương lên.

Anh nuốt nuốt nước miếng, duỗi tay cầm lấy cổ chân cô. Bàn chân thon thả có thể nắm trong lòng bàn tay, nhỏ nhắn đáng yêu, sức lực không lớn đập lên trên ngực anh.

"Bảo bối..."

Anh đã học thói quen của cô, lấy lòng. Hy vọng cô phát lòng từ bi, hãy buông tha trêu chọc dày vò đốt lửa trong lòng đàn ông.

"Ơi."

Giang Ý Miên không để ý đáp lại.

Yến Thành đang cầm cổ chân cô, không lấy ra, chỉ là một động tác nhỏ, nhưng cô làm với vẻ nghiêm túc, dùng đầu ngón chân lướt mà óng ánh, dẫm lên núm vú màu nâu của anh mà đi.

"Ô."

Người đàn ông bị chạm vào điểm mẫn cảm liền kêu lên, âm thanh trầm thấp sắc tình, người nghe cảm thấy lỗ tai run rẩy.

Giang Ý Miên nhướn mày lên: "Quyến rũ em?"

"...Không có."

Cực vật của anh đang ngâm mình dưới ao, cách tắm vài quần lót, như muốn nứt vỡ.

"Không có sao?" Cô không thuận theo mà buông tha, ngón chân không ngừng ấn xuống vân ve điểm này, nghe anh nói ẩn nhẫn trầm khàn thở dốc.

"Không đúng sự thật, vậy sao anh kêu tới dễ nghe như vậy?"

"Không đúng sự thật, vì cái gì, anh trai kêu nhìn qua gương như vậy?"

Cô nói mỗi một chữ cơ hồ là dẫm lên sự thẹn thùng trong lòng của Yến Thành, anh và Giang Ý Miên không giống nhau, da mặt mỏng như tờ giấy. Có đôi khi Giang Ý Miên chơi tới vui vẻ, lúc nói lời thô tục và hạ lưu, anh đều nhú mày và dùng môi chặn miệng cô.

Không phải cảm thấy điều đó là thấp kém, chỉ là anh không chịu nổi.

Sức lực nắm cổ chân cô của Yến Thành ngày càng lớn, như muốn bóp nát xương cốt của cô. Giang Ý Miên hơi bị đau, nhưng động tác dưới chân vẫn không muốn buông tha cho người trước mặt:

"Có phải anh không thích bị em làm càn như vậy?"

Chàng trai không nói lời nào, mặt mày nhiễm một tầng hơi nước, ngăn không được sắc dục đang cuộn cuộn.

"Thích bị em đối với anh thô bạo?". Lòng bàn chân cọ qua cơ ngực, vuốt ve thân thể trần trụi, giống như trong thời cổ đại, công chúa dâm loạn đang nuôi một chàng nam sủng: "Hay vẫn là thích..."

Giang Ý Miên rời chân xuống, ngón chân căng ra, dẫm lên đồ vật anh giấu dưới nước, côn thịt đã dựng thẳng đứng:

"Làm em sao...."

Những câu hỏi ngày càng chậm lại phía sau ra một kết quả cuối cùng, bình tĩnh như tuyên bố một mệnh lệnh.

Yến Thành chỉ cảm thấy hơi nóng cuộn cuộn trong cơ thể, như sóng gió kích động cuốn lên bờ bãi, cọ rửa sự khắc chế và lý trí của anh. Anh bất chấp cái gì rụt rè, kéo cô ôm xuống nước, xoắn đi tấm áo tắm dài vẫn luôn che đậy cảnh xuân trên người cô.

Giang Ý Miên thấy rõ ràng đồng tử đang co chặt nơi đáy mắt, chiếc cằm căng thẳng cùng đường cong cơ bắp, anh mím môi thành một đường thẳng cùng gân xanh trên thái dương, thể hiện rõ mình đang thật sự hưng phấn.

Cô gái nhỏ trước mắt bị ôm vào trong ngực, được khóa bởi khuỷu tay, tấm sa mỏng trên người uyển chuyển bị nước len vào căng lên, ướt át dán sát vào người, phác họa đường cong của nhũ thịt no đủ cùng huyết cốt giữa hai chân. Hơi nước mông lung, hun cả người cô

màu hồng phấn, ánh mắt vô tội nâng lên, đối lập với bộ quần áo đậm đẫm muốn làm người ta si mê không dứt. Ham muốn chinh phục trong lòng lại dâng cao nhưng chưa kịp cao hứng đã bị người nào đó thô bạo chế trụ cằm, xoay lại hôn môi, cái lưỡi xâm nhập, không cho thở dốc, bá chiếm dây dưa không dứt.

"Giang Ý Miên..." Âm thanh nhẹ nhàng vang lên, sau đó như nghiêng răng nghiêng lợi:

"Rõ ràng là em quyến rũ anh".

Cô gái cười, âm thanh thanh thúy như chiếc chuông bạc.

Cô cầm lấy một tay khác của Yến Thành, đặt lên điểm xung to của mình, kích cỡ từ trước tới nay luôn cao ngạo, đặc biệt là khi ở trước mặt anh.

Chỉ kéo một cái nhẹ nhàng, khe hở của thịt như tràn ra khỏi lòng bàn tay, trơn trượt đầy tràn, làn da nhẵn nhụi tới không tưởng.

"Chính là quyến rũ anh đấy".

Trong mắt cô sáng ngời, chân thành thẳng thắn cùng thành khẩn gặp nhau.

Cho anh xem đó, Yến Thành.

Anh biết rõ là đang quyến rũ mình, không thì tại sao vẫn cam tâm tình nguyện mà mắc câu?

Chương 34: Cứng hay không cứng

Lòng bàn chân mềm mại dẫm lên quy đầu đã cực đại không ngừng đảo quanh, cô càng thêm to gan, dùng bàn chân kéo quần lót xuống, Giang Ý Miên có thể cảm nhận được sự nóng bỏng và dịch nhầy chảy ra từ lỗ nhỏ.

Nửa người trên của cô dán lên, cầm tay của anh đặt lên ngực mình, lớp ren trắng mỏng manh không có tác dụng gì, càng tăng thêm cảm giác như có như không, chẳng có gì ngăn cách, cô đã ướt, núm vú cũng theo đó cứng lên, vòng lên một độ cong nhưng bị ngực anh ép vào cho bằng trở lại.

Yến Thành xoa nắn hai khối đầy đà của cô, con người chứa đầy khuôn mặt thanh tú. Rõ ràng gương mặt này vẫn còn ngây ngô non nớt, vì sao thân thể lại dâm đãng như vậy...làm anh mê muội.

Dưới thân đã cứng tới phát đau, Yến Thành cảm thấy nó càng ngày càng phình to, trướng lên. Mỗi ngón chân di qua cán rồi trượt lên đầu, khiến cho anh rung mình một cái. Giang Ý Miên như có một con rắn nước bò lên người mình, môi lưỡi anh dừng ở giữa mào, thái dương, sườn mặt, nách và tai, bị hơi thở khô nóng của anh phản kích.

Con người ôn hòa cuối cùng cũng không kiềm chế được, hướng hồ cô quyến rũ như vậy.

Yến Thành giữ cổ chân ngăn lại động tác đang náo loạn, nâng mông bế cả người cô đi ra giữa ao nước nóng, làn nước róc rách cọ qua thân thể bọn họ, Giang Ý Miên thoải mái ưm một tiếng, không đợi cho âm thanh mềm mại kia hạ xuống, bỗng dưng đột nhiên cất cao lên.

"A — —"

Anh và nước ấm cùng cắm vào trong.

"Cứng hay không cứng?"

"...Quá to"

Anh khẽ mỗ mỗ lên khoe môi cô, hôn giọt nước đang đọng trên mắt, duỗi tay sờ nơi đang giao hợp ướt nhẹp cùng nước nóng, day day hơi trêu chọc vạch vào cửa huyết.

"A a...đừng mà..."

Một chút nước ấm chảy vào bên trong âm đạo, nóng tới Giang Ý Miên cả người bủn rủn, chút nữa không nhịn được.

"Làm sao dưới nước không nuốt vào được?" Anh hỏi vẻ nghiêm túc, đầu lưỡi liếm lên hơi nước dính lên cổ cô.

"Bình thường không phải lúc cắm vào sướng lắm sao?".

Như muốn phản bác lại lời dối trá của cô, chàng trai với vẻ mặt giả vờ như đang tức giận, âm thanh thâm trầm, phần hông kích thích, eo co rút lại, chọc vào nơi mật cốc đang ướt át nước cùng dâm thủy.

Tiếng nước bì bõm giao thoa, vang lên âm thanh dâm đãng, với hơi thở hỗn loạn của cô gái nhỏ lấy lòng xin tha.

Nhưng anh đang đỏ mắt, căn bản nghe thấy cũng như không hiểu, hàm răng cắn tằm vài dẹt trong suốt dán lên người cô chỉ thấy thêm quyến rũ, da thịt tuyết trắng được giấu bên dưới, bị anh cắn từng miếng để lại dấu vết đo đỏ.

Dưới thân Giang Ý Miên cảm thấy tê dại vô cùng, anh tiến quân thần tốc không thương tiếc, thận trọng dập nhanh. Bờ môi vuốt ve trước ngực, khoái cảm cùng cao trào cọ rửa dây thần kinh, mười ngón tay giấu ở dưới nước đã đỏ lên vì nắm chặt.

"O ô... thật sướng..."

Cô bị Yến Thành ôm vào trong ngực, hai chiếc vú hình dáng xinh xinh và dâm đãng, nảy lên trong lồng ngực anh thật sinh động. Anh vùi đầu vào đó nhưng ở dưới vẫn oánh bành bạch, đôi môi hút liếm, xoa bóp chặt lõi kéo đầu vú lên. Thân thể cô gái run rẩy, bàn chân quăn bên hông cọ cọ mấy cái, tiểu huyết co rút, chảy ra tinh dịch cùng dâm thủy hòa vào trong nước. Yến Thành cắn chặt răng hàm, khóe miệng mang theo ý cười, nói ra một lời không đứng đắn:

"Bảo bối, em làm cho nước chỗ này bắn rồi".

"Ô..."

Đều là do ai hả!

Như là nghe được tiếng oán trách trong lòng cô, Yến Thành cắn cắn vành tai, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn vừa qua, mang theo tiếng nói mất khống chế nghiêng răng nghiêng lợi:

"Em mặc thế này, anh không thể tỏ vẻ như không có gì".

Giọng nói vừa biến mất trong lỗ tai, anh giật giật hạ thân, lại cương lên.

Chương 35: Ủ chín

Tấm bình phong ngăn trở tất cả tầm mắt và phong cảnh bên trong, nhưng không ngăn được hơi nóng cùng tiếng nước lạch bạch.

Bên trong suối nước nóng, hai thân hình trần trụi dây dưa ở bên nhau, làn da màu lúa mạch của người con trai khác hẳn với làn da trắng lóa lờ của cô gái, nửa thân trên còn treo tấm vải mỏng manh, dính vào da thịt, tạo ra một sự quyến rũ mơ hồ.

"A a... ưm..."

Giang Ý Miên vểnh chiếc mông trắng nõn, bị anh thúc vào đỉnh tới bụng nhỏ hơi đau, dương vật lại phình to hơn, lấp đầy đê ép cửa huyết, mỗi khi đâm vào có thể mang tới một trận kích thích cùng khoái cảm. Phần thân lộ ra ở trong nước bị nhuộm thành một màu hồng xinh đẹp, nhìn như một khối ngọc hảo hạng, chỉ là mặt trên có những dấu vết đỏ, vừa chói mắt lại ám muội.

Hai vú theo nhịp đập của Yến Thành chọc vào rút ra bị xóc nảy tung tung, sau đó bị bàn tay nóng bỏng tiếp được, xoa bóp thô bạo. Phía dưới huyết động bị đâm tới mở rộng, hoa môi sưng đỏ lên, vẫn đang cắn nuốt cái cán thô to.

"Có phải chọc vào quá sâu rồi không ?"

Hình như câu hỏi pha thêm sự giả dối, từ trong miệng anh nói ra giống như một câu hỏi rất thành thật.

Hoàn cảnh là lộ thiên, anh chà đạp thân thể cô, tất cả đều làm cho thể xác và tinh thần của Giang Ý Miên đạt tới đỉnh cao, cảm giác sợ bị người khác phát hiện cùng cảm xúc thỏa mãn đan xen đánh úp tới, cô bị chọc tới hai môi run rẩy, chỉ có thể rên rỉ, không nói được một

lời. Yến Thành nhìn đôi mắt thất thần của cô, bộ dạng tràn ngập dục vọng, ánh mắt anh nóng lên.

"Nhìn dáng vẻ này thì đúng rồi."

Bị đâm cho sưng.

Anh rũ mắt nhìn tới nơi hai người đang giao hợp, nơi đỏ bừng như quả đào chín, muốn cắn vào một cái, nhin không được càng chảy nước miếng.

Càng phấn nộn, càng muốn cho người khác tưởng rằng quả đào đã được ủ chín.

Yến Thành chỉ cảm thấy mấy năm nay ở trong nhà cùng trưởng bối báỉ Phật, niệm kinh từ khi còn nhỏ, tất cả chỉ là uống phỉ, những tính tình ngông cuồng của thiếu niên đều đã thu liễm lại không ít, nhưng chuyện này không chịu được một cơn gió thổi, bẻ gãy, khoái cảm đã nghiền nát, làm anh hoàn toàn bị phá hủy.

Nếu yêu là như thế này, tính tình này bị hủy diệt, anh cũng nhận.

Anh chỉ nghĩ tới hung hăng chiếm hữu Giang Ý Miên.

Âm thanh của cô mềm mại câu người, nhất thời gọi tên anh, nhất thời lại gọi anh trai, lúc làm tình những từ ngữ bình thường không nói đều nói một hồi, hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả.

Yến Thành nhắm mắt lại, cảm nhận được huyết thịt co rút lại, bị dòng nước ấm bao vây, cô vừa nóng lại vừa mềm, cậu lấy anh tiến vào. Cô gái nhỏ không để ý mà cong mông đón lấy anh, miệng không ngừng vừa khóc suốt mướt nói: "Không được...bị đâm hỏng mất".

"Ăn xong đi"

Ngữ khí không được xía vào chuyện tốt làm Giang Ý Miên run lên một chút, hít vào một hớp khí:"Thật mạnh..."

Cực vật dữ tợn thô to xẹt qua bắp đùi cô, mang ra dịch nhầy dính dính, đùi bị anh nâng dậy, tiếp tục thọc vào bên trong huyết. Biết chính mình tàn nhẫn, lưỡi mềm mại lưu luyến trên da thịt, nhẹ nhàng liếm láp, dùng đầu lưỡi đảo quanh khiêu khích lấy lòng cô.

Trận đánh kết thúc bằng việc khá hài hước là Giang Ý Miên không chịu được mà hắt xì một cái, sau đó qua loa cho xong, tất nhiên, nửa đêm cô đã sốt cao.

Cô gái nhỏ được bọc chăn ôm lấy, chờ bác sĩ trong khách sạn tới xem.

Người nọ lúc trước quá mức bao nhiêu, lúc này xoắn xuýt lấy khăn nóng lau mặt cho cô.

"Anh thật xấu."

Đầu óc cô bị nhiệt hun nóng có chút không tỉnh táo, cả người đau nhức, chân nâng lên một chút cũng thấy không có lực, hiện tại, tầm mắt cũng mơ hồ, nhìn thấy Yến Thành mang theo khuôn mặt áy náy cùng bất an, lời nói không dễ nghe mơ hồ cũng muốn nói ra. Anh lúc nào cũng khoan dung nhẫn nại, tính tình này thì nói gì đi nữa cũng như muối bỏ biển. Yến Thành nắm bàn tay nóng bỏng của cô, sờ tới sờ lui: "Anh là người xấu". Thậm chí phạm tội muốn nghi phạm sẽ có quá trình phản kháng giãy giụa, nhưng đáng tiếc anh cứ như vậy dứt khoát nhận tội, làm người ta chỉ muốn tha thứ.

Giang Ý Miên hừ hừ hai tiếng, nói muốn đi ngủ.

Nhưng tay vẫn không rút về, để tùy ý anh hôn xong mu bàn tay, sau đó lại liếm hôn vào lòng bàn tay. Ngoan ngoãn như một chú cún đã làm gì sai.

Chỗ nào cũng thấy khó chịu, cơn buồn ngủ đánh úp lại, nhưng tinh thần thì cảm thấy có chút vui vẻ, Giang Ý Miên mơ màng không sâu, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng bác sĩ đang dặn dò.

Ví như là, tinh lực tràn đầy thì phải tiết chế, đặc biệt thời tiết như bây giờ, cảm mạo phát sốt cũng không tốt lắm.

"Bạn gái bị bệnh, không phải khổ sở là vì cậu sao?"

Giang Ý Miên nghe vậy cũng thấy không có gì, chỉ là Yến Thành chợt dạ, biểu tình trên mặt không thay đổi, nhưng thật sự thì sau tai đã đỏ lên một mảng. Tiễn bác sĩ ra khỏi cửa, anh trở về đầu giường, nhìn Giang Ý Miên vừa nhắm vừa mở to mắt, như một bông hoa héo rũ.

"Có muốn ăn chút gì không?"

"Không muốn."

"Uống tí cháo đi, lúc chiều em có ăn mấy đâu."

"Em nói không muốn ăn."

Người bị bệnh nên tính tình hơi nóng nảy, Giang Ý Miên trở tay dùng gối đầu che mặt mình, bộ dáng không muốn nói chuyện.

Yến Thành không có cách nào đối với cô, chỉ có thể kéo chiếc gối che mặt cô xuống, sợ cô buồn chán. Sau đó quay đầu vào bếp, nguyên liệu chỉ nấu được cháo ngao. Loanh quanh chăm sóc xong một hồi, ăn cháo xong đã ra mồ hôi, anh thay quần áo khác cho cô, nhìn phong cảnh tốt đẹp trước mắt, rốt cuộc cũng thấy mình vô tâm vô tình.

"Anh thật không biết kiềm chế." Giang Ý Miên đã ăn no bụng, khôi phục chút sức lực, bắt đầu vấn tội:

"Cũng chỉ là một cái áo tắm, anh cứ như vậy như vậy, em sao còn dám mặc nữa."

A, còn có lần sau.

Vậy là tốt rồi.

Yến Thành: "Nếu mặc vài lần nữa, sự kích thích hạ thấp được tính khó nhẹn của anh thì tốt rồi."

"..."

Chương 36: Ngoại tình

Cũng may sức Giang Ý Miên dẻo dai, hơn nữa đã ăn được bát cháo, mồ hôi cũng đã thoát ra, ngày hôm sau đo nhiệt độ đã không còn sốt. Quần áo cô mang theo hầu như đều lộ vai và chân, vốn dĩ muốn đi du lịch sẽ trang điểm đẹp một chút, cùng anh bạn trai đẹp trai yêu đương, kết quả không nghĩ tới lại bị sốt.

Yến Thành muốn cùng cô ở tại khách sạn nghỉ ngơi, nhưng không lay chuyển được, đành phải dùng áo khoác của mình bọc người cô kín mít. Mấy ngày nghỉ quốc khánh bạn thân không thấy cô đâu, hỏi mới biết cô cùng bạn trai đi du lịch, lúc này đang nháo nhào hỏi thăm tình hình. Giang Ý Miên tiện tay chụp một tấm ảnh phong cảnh vừa đi qua, còn chụp ảnh tự sướng hai người.

"Có bạn trai đẹp trai như vậy."

"Ha ha ha ha ha!"

"Sao cậu tìm được bảo bối đó ở đâu vậy, anh ấy có anh trai hay em trai không?"

Giang Ý Miên cũng nói đùa "Có một cậu em trai năm tuổi, đang ở nhà trẻ đấy".

Bạn thân: "Tớ có thể chờ hai mươi năm."

"..."

Đầu kia còn đang lải nhải không ngừng, Giang Ý Miên cũng đã tắt điện thoại cất vào trong túi.

Hôm nay bọn họ muốn đi hái dâu tây.

Mùa này vẫn cách mùa dâu một thời gian nữa, quả vẫn còn chưa chín hẳn. Nhưng ai tới đây cũng có phải ăn quả dâu, chỉ muốn tham quan mà thôi.

Lúc trở về Giang Ý Miên thấy nhà ăn vẫn kín người, nhưng nhìn tâm tình cô đang rất tốt, dù có đông đúc hay mệt mỏi cũng không sao. Yến Thành cũng tùy theo ý cô vui vẻ.

Chờ tới lúc đến đại sảnh khách sạn, thời gian đã gần mười giờ. Lúc này màn đêm đã yên tĩnh lại, vẫn còn khá nhiều người, bốn phía cũng hơi ồn ào một chút.

Lúc Yến Thanh đang kéo cô đi, bên cạnh có người nói: "Thật là thảm, vợ cả chạy tới khách sạn bắt tiểu tam kia".

Giang Ý Miên đưa mắt, liền thấy hai người phụ nữ quần áo xộc xệch, biểu tình trên mặt rất xấu, một người đàn ông tuy vẻ mặt buồn bã nhưng quần áo vẫn rất tốt, đối mặt với tình huống mình bị bắt gian cũng không tỏ vẻ hoảng hốt. Tốn vài giây, đại khái cô đã hình dung được cuộc ẩu đả. Đơn giản là chồng đi công tác, mang theo tiểu tam đi cùng vui vẻ hạnh phúc, vợ ở nhà phải làm việc nhà chăm lo cho con cái. Đây là chuyện bình thường của xã hội, trong phim thần tượng cũng có.

Lúc tiếng thang máy vang lên, Yến Thanh nhìn người bên cạnh qua ánh sáng phản quang trên cửa thang máy, Giang Ý Miên cười cười không rõ ý tứ, âm thanh mê hoặc nói: "Cười cái gì?"

"Nhớ lại một số việc".

Cô tự nhiên khoác tay lên cánh tay anh, dán người vào người anh. Như muốn kể chuyện xưa, về một người nào đó chẳng liên quan, không hề giữ ý:

"Ngày trước em cũng có bạn trai cũ, ngoại tình, bị em bắt được".

"Anh đoán được không? cậu ta và người đàn ông kia giống nhau, mặt đều không chột dạ hay hoảng hốt, không thấy sự việc này nghiêm trọng, còn nói với em một câu mà hiện tại nhớ rất rõ".

Giang Ý Miên nhướn mày, ý cười trào phúng, nhìn không hề có cảm xúc:

"Cậu ta nói, là đàn ông trong xã hội, ai rồi cũng sẽ phạm sai lầm".

Cô vừa nói xong, cửa thang máy mở ra. Yến Thành một tay mở cửa phòng, một bên hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó em cùng cậu ta chia tay, xóa hết những trạng thái yêu đương, xóa sạch mối quan hệ, trả lại tiền hoa, quà cho cậu ta, thanh toán xong tất cả".

"Vậy em có đau lòng không?"

"Đau lòng?" Giang Ý Miên đi vào cửa trước, bước chân hơi dừng lại:

"Từ trước tới nay em sẽ không vì người không đáng mà đau lòng".

"Cậu ta không thể chung thủy đối với em, nếu không bị bắt tại trận thì sớm muộn cũng bị em đá. Từ ngày đó cũng không nhớ được người này, lúc đó cũng không muốn ai ở trước mặt em nhắc tới tên, hay trách móc cậu ta".

Rõ ràng đang mặc áo khoác của anh, người nhỏ nhắn như vậy, nhưng lời nói ra cứng rắn lạnh nhạt, giống như một khối bàn thạch khi bị gió thổi vào sẽ tạo ra vô số lỗ thủng.

"Bởi vì em biết, làm một người khó chịu nhất, không phải là trách móc, mà là quên đi".

Yến Thành ít khi không trả lời lại lúc cô nói gì đó, nhưng thời điểm này, vậy mà anh không nói nên lời.

Giang Y Miên mở tủ lạnh cho dâu tây mới hái vào, quay ra phát hiện anh vẫn đứng ở ngưỡng cửa, cô nghĩ lời nói của mình làm anh cảm thấy nguy cơ, vội vàng đi tới tươi cười kéo anh vào phòng.

"Anh yên tâm, bảo bối à. Chỉ cần anh không phạm vào điểm mấu chốt của em, làm ra chuyện ghê tởm nào đó, em sẽ không đề nghị chia tay".

Cô nhón chân hôn lên má anh, nhưng vì chiều cao chênh lệch chỉ hôn tới cằm, mắt tràn đầy lưu luyến.

"Đừng lo lắng".

Chương 37: Kỹ xảo làm nũng

Chớp mắt ba ngày nghỉ đã qua, Giang Ý Miên bấu môi xấp xếp hành lý. Sợ không kịp thời gian buổi chiều phải trở về.

Yến Thành vỗ vỗ vào đầu cô: "Nếu em thích lần sau lại tới."

Giang Ý Miên chỉ chỉ vào cửa sổ sát đất, gần từng chữ:

"Lần sau em muốn làm ở chỗ này".

"..."

Thời gian trở về thành phố bóng đêm đã bao phủ, Yến Thành sợ một mình cô về nhà không an toàn, nên dừng xe trước cửa nhà.

Hai người đang chuẩn bị một nụ hôn chia tay, môi vừa mới để sát vào, cửa xe bị gõ vài cái, sợ tới mức cùng nhau rụt trở về.

Cửa kính xe hạ xuống, mặt Giang Ý Văn gần trong gang tấc.

Trong tay anh kẹp điều thuốc, hiển nhiên vừa đi ra ngoài vứt rác, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, còn tưởng mình nhìn nhầm, vòng ra sau nhìn biển số xe, mới xác định là xe của Yến Thành.

Đang định chào hỏi, liền nhìn thấy Giang Ý Miên ngồi ghế phụ.

?

"Sao hai người lại đi cùng nhau?"

Mặt Yến Thành không đổi sắc: "Đi công tác về, gặp ở ga tàu cao tốc".

Ga tàu cao tốc tới nhà bọn họ, hai hướng có thể nói là một đông một tây.

Anh chàng cũng thật có tâm.

Nhưng Giang Ý Văn cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ nhìn thời gian, nhắc nhở Giang Ý Miên ham chơi sao không về vào ban ngày, muốn cô xuống xe mau. Thấy cô gái nhỏ uể oải kéo hành lý đi vào cửa, anh mới quay lại nói lời cảm ơn.

"Nợ cậu một ân tình rồi"

"Không có gì"

Hầu kết Yến Thành lẩn lộn, mới đem câu:"Sớm muộn gì cũng là người một nhà" nửa câu này anh đã nuốt xuống bụng không nói ra.

"Tôi cũng không khách sáo, lần sau mời cậu ăn cơm". Anh rít hơi thuốc:"Đúng rồi, hạng mục của cậu và giáo sư Trần sao rồi?"

"Vẫn vậy, rất thuận lợi".

"Vậy thì tốt."

Bạn bè thường quan tâm tới công việc của nhau, cũng có tình. Giang Ý Văn hút xong điếu thuốc, ném xuống chân nghiền nghiền:"Tôi đi vào đây, con bé này về muộn, khéo còn chưa ăn cơm".

Yến Thành "Ừm" một tiếng, trong lòng nghĩ, cô đã ăn rồi, trừ cơm còn thêm một hộp trái cây, ba cái bánh bao, cùng một ly trà sữa.

Nhìn Giang Ý Văn vội vàng đi vào lấy đồ ăn cho em gái, một bên Yến Thành quay đầu, một bên thấp nển cho Giang Ý Miên.

*

Ngày hôm sau Giang Ý Miên đi học vẫn còn chưa tiêu hóa hết đồ ăn trong bụng. Lại còn gặp ngay ngày thầy toán tâm tình không tốt, nếu là ngày thường bài tập về nhà không làm còn nhắm mở mắt cho qua, hai phần ba người đã nộp bài, còn đâu đem mấy con cá lợt lợt bắt lấy.

Giang Ý Miên tỉnh ngủ mới biết mọi người đã nộp bài xong, còn mình cô.

Thật là nóng.

Bạn cùng bàn trùu mển nhìn cô vổ vổ: "Tiểu Miên à, đừng cảm hứng gió lạnh đi".

Giang Ý Miên dường như anh dừng hi sinh gật gật đầu, lúc ra khỏi phòng học còn không quên quay đầu lại làm lễ với các bạn học:

"Các huynh đệ, tôi đi". Phía sau lăn ra bàn cười, cô căng da đầu đi tới phòng thầy giáo, lại phát hiện thầy không ở đây.

Vừa thở ra một hơi, quay đầu liền gặp vài nam sinh ban khác.

Mấy người đi đầu như nhau, thấy Thương Ký đi giữa đầu tóc hỗn loạn, như lạc trong bầy gà. Gương mặt trước sau như một đều xấu xa, mang theo điểm vừa mới rời giường không kiên nhẫn, đôi mắt híp lại, không cần nghĩ cũng biết là trạng thái không tốt.

Cậu ta như đi vào cõi thần tiên, nghe được phía trước kêu lên một tiếng, mới ngẩng đầu nâng mắt. Giang Ý Miên cùng cậu ta bốn mắt nhìn nhau.

Cậu sừng sốt vài giây, khoe miệng hơi cong lên, đang chuẩn bị chào bạn gái cũ một câu, đã bị thầy giáo toán ở phía sau nện một quyển sách lên vai.

"Đứng hết ở cửa làm gì? Giang Ý Miên, em cũng đứng làm gì? Muốn chạy đúng không, em lại đây, giải thích vì sao nghỉ quốc khánh mấy ngày mà một đề cũng không làm?"

Không có gì bất ngờ, ban bọn Thương Ký cũng là do thầy toán chủ nhiệm.

"Thầy à, em không cố ý đâu, là do bị sốt ạ."

Cô gái với âm thanh nho nhỏ, mang theo vài phần nịnh nọt lấy lòng.

Thương Ký không cần quay đầu nhìn cũng đoán ra được biểu tình lúc này của Giang Ý Miên, ánh mắt linh động long lanh, ý cười mềm mại, dùng âm thanh vô tội cùng thầy giáo xin sự khoan hồng, muốn ngoan hiền có bao nhiêu ngoan hiền.

Kỹ xảo làm nũng đã quen được dùng.

Trong thời gian bọn họ còn yêu đương, cậu đã thấy không biết bao nhiêu lần.

Chương 38: Biển

"Thương Ký!"

Âm thanh chủ nhiệm tức muốn học máu đem sự chú ý của cậu kéo trở lại.

"Tôi còn đang dạy bảo đấy, cậu nhìn đi đâu vậy? rốt cuộc còn không lo tiền đồ của mình đi?"

"Còn các cậu nữa, đã không nộp bài tập, còn trốn học đi chơi game, giờ học thì nói chuyện, còn có muốn thi đại học hay không?"

"Aizz thầy Đường à, cách học cũng phải dạy sao?" Trong đám bạn có nam sinh cợt nhả nói: "Chơi trò chơi, cùng bạn học nói chuyện, cũng là một dạng học tập mà".

"Ha ha ha ha."

Chủ nhiệm thấy vẫn là cái dạng không dạy dỗ nổi của bọn họ, chỉ có thể đầu đầu phạt bọn họ đứng bên ngoài hành lang nghe giảng cho tới khi tan học.

"Thương Ký, cậu ở lại"

Nghe được tên người, Giang Ý Miên hơi hơi nghiêng mắt.

Chàng trai đang chuẩn bị cất bước đi theo, vẫn chưa hạ chân xuống đất liền xoay vòng trở lại, bên miệng còn tươi cười cà lơ phất phơ, đối trá khoe mẽ:

"Đến đây".

Cậu ta từ trước vẫn là như vậy, vẻ mặt làm sao cũng không biến chuyển.

Làm sai còn bị thầy giáo bắt được, đáng vẻ vẫn cột nhả, da mặt lúc nào cũng dày, không sợ ai mắng cũng không sợ bị phạt, muốn làm gì thì làm.

Trong xương cốt phóng khoáng tùy ý, Giang Ý Miên theo còn chẳng kịp.

"Giang Ý Miên, lại nhìn đi đâu?"

Câu nói quen thuộc lại dừng ở chỗ tai hai người, ánh mắt thầy giáo tò mò đánh giá, lại thấy khuôn mặt nữ sinh lớn lên với nét xinh đẹp xuất chúng, thờ dài.

"Bọn nhỏ này, thật không thấy năm cuối cấp để vào mắt".

"Cũng không biết làm sao, suốt ngày làm cho người ta lo lắng, chỉ làm chuyện xấu." Thầy toán trách cứ mắt nhìn Giang Ý Miên: "Tôi đây xương cốt già yếu, các em còn lăn lộn tôi?"

"Báo cáo thầy ——" Giang Ý Miên cảm nhận được tầm mắt nóng rực, không quay đầu lại, âm thanh son sắt thề thốt: "Chiều nay tan học, nhất định em đem bài tập để trên bàn thầy ạ".

Rốt cuộc cô cũng còn nhỏ, mới mười mấy tuổi, cũng sẽ mắc lỗi. Thầy giáo xua xua tay, không thể nói gì bảo cô lăn nhanh đi.

"Đấy em xem" Thầy Đường càng hận rèn sắt không thành thép, "Tôi nói gì, người ta đều nghe lời, biết sai thì sửa, thế còn em?"

"Thương Ký à, bố mẹ em cho em đến trường học, cho em một khởi đầu tốt, mình còn không nỗ lực, đều đem thiên phú của mình vứt đi?".

Lúc trước hóa học của cậu thành tích rất tốt, nếu bồi dưỡng nhất định kết quả tốt, nhưng không hiểu sao một ngày nào đó bắt đầu sa đọa. Thầy giáo nhìn trong mắt, đau trong lòng.

"Đây là thời điểm mấu chốt, em không điều chỉnh trạng thái cho tốt, khả năng đều không được như ý nguyện".

Giang Ý Miên trở lại lớp học cần cù chăm chỉ làm bài tập toán, rốt cuộc tới lúc tan học nộp được trên bàn thầy giáo. Cũng may thầy toán không ở văn phòng, nếu không lại tưới một bát canh gà.

Đáy lòng cô thờ dài một hơi, đang chuẩn bị quay về, vừa quay đầu lại, liền đối mắt với người lúc sáng.

Tầm mắt Thương Ký xẹt qua trên bàn, sau đó đi lướt qua cô, đến vị trí chủ nhiệm lớp cậu, đặt bài thi xuống, dùng sách chặn lên.

Giang Ý Miên liếc mắt, là một đề tổng hợp, nói như vậy đề này dùng để bồi dưỡng học sinh mũi nhọn, không phải là lớp thường. Cô không có thói quen xen vào việc của người khác, chỉ dừng vài giây rồi nhấc bước định đi tiếp.

"Giang Ý Miên."

Phía sau có người gọi.

"Cậu định thi vào đâu?"

Vài lần gặp nhau trước đó đều bất đồng, lời nói cũng không giấu được dao kiếm. Giờ đây ngữ khí cậu lãnh đạm, như đang nói chuyện với bạn bè bình thường.

"Không liên quan đến cậu."

Giang Ý Miên quay đầu lại, khoanh tay trước ngực dựa vào khung cửa.

Lúc này đã là hoàng hôn, học sinh cũng đã tan trường, các thầy cô giáo còn mở họp nên trong văn phòng chẳng còn ai.

Cô đứng không xa không gần, ngược mắt nói chuyện với cậu.

Cặp mắt kia từng tràn đầy hình bóng cậu, vẫn như cũ sáng trong lòng lấy, nhưng vẫn như không nhìn ra được cảm tình. Thương Ký lẩn lẩn hầu kết, một trận đau đớn từ đáy lòng lan lên, cả người có cảm giác lạnh lẽo.

Cậu nhớ tới bạn của cô đã từng nói:

"Cậu ấy, lúc thích một người, trong mắt cũng chỉ có người kia. Thích người đó, liền nhìn người khác cũng không thêm".

Lúc đó cậu không cho là đúng, vì cậu có lòng tin.

Bởi vì tin vào chính mình, cảm thấy có thể giữ cô lại bên người, cũng tin vào tình cảm của cô, không phải trả vờ là có tình. Hiện tại xem ra tất cả đều là giấc mơ, lúc hai người diễn xong một đoạn tình cậu mới là người tan nát cõi lòng.

"Tôi tính thi địa học B." Cậu như nói với chính mình "Tôi muốn ra biển."

Giang Ý Miên trầm mặc.

Đại học B ở thành phố B, cách đây trăm cây số. Nơi đó có đường biển lãng mạn nhất cả nước, có thuyền của vô số quốc gia từ các nơi khác đến, có những khu rừng rậm trải dài, ngày trước bọn họ đã có ước định tới đó học đại học. Kỷ niệm đã qua rất xa, cô nhớ tới ngày đó bọn họ còn ở bên nhau, ngồi cùng nam sinh lúc đó nhìn các anh chị lớp trên làm lễ tốt nghiệp, sau lưng là nam sinh nhiệt huyết bùng bùng, kêu ngạo nóng bỏng. Cậu hôn một cái lên môi cô, nói cho cô, muốn cùng mình vĩnh viễn ở bên nhau. Đáng tiếc thời niên thiếu tình thâm, cuối cùng vẫn không lại với hiện thực.

"Đó là chuyện của cậu." Cô nhàn nhạt nói.

"Ai có chí nấy, nếu đã đi xa, không cần phải quay đầu lại."

Từ trước tới nay cô đều thẳng thắn, nói trắng ra suy nghĩ trong lòng, cũng không hề ngụy trang.

Cậu lạnh mặt gật đầu: "Đúng vậy."

Cô xoay người rời đi, lời nói cũng như con người quyết đoán của cô.

Tự nhiên cũng không để ý người phía sau, bàn tay rũ xuống run rẩy nắm thành quyền, trong miệng lẩm bẩm tự nói: "Nhưng cậu thật sự nghiêm túc thích tôi quá 60 giây không?".

*

Giang Ý Miên đi ra khỏi cổng trường liền gửi vị trí cho Yến Thành. Từ ngày anh tiếp nhận công việc, thời gian gặp nhau của cả hai ngày càng ít. Tuy rằng kỳ nghỉ mới kết thúc không lâu, nhưng Giang Ý Miên có chút nhớ anh.

Lúc chiều bạn học hỏi cô, muốn tối cùng đi chơi không, hẹn nhau bên cạnh cổng trường.

Giàng Ý Miên vẫy tay từ chối, nói mình có việc.

Bạn học cười đến vẻ mặt ái muội, trêu chọc nói:

"Cậu lúc này đúng thật là rơi vào bể tình rồi".

Một người bạn khác ở một bên thu thập sách vở, nghe được lời này cười nhạo một tiếng:

"Cậu ấy lần nào yêu đường mà không ngã vào bể tình? làm sao mà chết đuối được?"

Giang Ý Miên cười cười, chào bọn họ rồi rời đi.

Mắt thấy bản đồ khoảng cách chiếc xe con ngày càng gần điểm đến, trong lòng cô như vừa uống một cốc nước đường, lúc này thoát ra một hương vị ngọt ngào.

Cô không biết vì cái gì.

Vì cái gì còn không nhìn thấy người khác, chỉ là đứng ở trên đường chờ anh, sự vui vẻ đều đã tràn ra tới?

Chương 39: Em muốn ngồi cùng anh Thành.

Truyện được edit duy nhất tại wattpad: Lytran118. Mọi người vào đọc ấn like ủng hộ editor!

Đầu tháng mười, việc học tập ở trường căng thẳng, Yến Thành chạy qua chạy lại giữa phòng làm việc và trường học, quá sức mệt mỏi. Muốn cân bằng giữa công việc và yêu đương cũng khó khăn, anh tưởng Giang Ý Miên sẽ trách móc, nhưng không nghĩ tới sẽ có lúc cô chủ động.

Nhớ tới ngày trước, trước khi họ yêu nhau, có lúc cô xuất hiện rồi mất tích, trải qua cảm giác lo được lo mất, Yến Thành không khỏi cảm khái, hai chữ "Thuộc về" là hai từ thật tốt đẹp biết bao.

Bởi vì hiện tại cô đã thuộc về anh, cho nên mới để ý tới anh.

Nếu có một ngày, không thuộc về nữa thì sao?

Ngày đó ở khách sạn gặp được vụ ngoại tình, qua lời kể quả Giang Ý Miên, không phải Yến Thành không lo lắng, không phiền não về việc mình làm ra việc gì đó rồi bị vứt bỏ, mà là định nghĩa cùng thái độ của cô.

"Yến Thành, Yến Thành?"

Giáo sư Trần hai ngày nay đều gặp gỡ làm việc với đội thiết kế bên kia, hôm nay khó lắm mới có thời gian rảnh, ông nghĩ sẽ cùng Yến Thành nói chuyện về tiến độ của hạng mục, không nghĩ được học sinh ưu tú này, biểu tình nghiêm túc nhưng tâm tư đã bay tạt đi đâu.

"Khó thấy được lúc em thất thần". Thầy Trần cũng không trách, thờ dài trong lòng, cũng xác định đã làm chậm lại thời gian tan tằm của anh.

"Có hẹn phải không?VẬY em mau đi đi, đừng có quay đầu lại trách thầy làm chậm trễ việc hẹn hò của em".

Yến Thành cũng không ngại ngùng, nói lời xin lỗi, chào thầy rồi chuẩn bị đi về.

Thấy anh ra khỏi văn phòng, giáo sư Trần một tay rót trà bỗng ngừng lại một chút. Hình như vừa rồi học trò của ông cũng không phủ nhận.

"Anh đã xong việc chưa?."

"Em ở ngoài văn phòng của anh, chút nữa ra là có thể thấy em".

"Tối nay ăn gì? Vừa nãy em nhìn bên cạnh có quán bánh kem, tiếc là chưa khai trương".

"Nhưng em thật sự rất muốn ăn, một chút đồ ngọt".

Khoảng cách anh nhìn đến điện thoại mới nửa giờ, bên kia điện thoại đã không ngừng bị oanh tạc bởi tin nhắn, màn hình bị cô bá chiếm. Yến Thành nhớ tới lúc trước cô nói, anh đã dạy hư mình, cô cũng đã trở nên dính người.

Nếu tội danh này là do anh, anh nguyện ý nhận lỗi về mình. Anh duỗi tay ấn thang máy, tính tắt màn hình điện thoại, nhưng một dãy số khác gọi tới.

Là Giang Ý Văn.

...

Giang Ý Miên cúi đầu, vừa nhắn tin nhắn cuối cùng, bất ngờ cổ áo bị túm từ phía sau, giật mình, sợ tới mức hít một hơi khí lạnh.

"Sao em lại ở đây?"

Cô ngẩng đầu lên đối mắt với anh trai mình.

Đi cùng anh trai cô còn có mấy nam sinh khác, trước đó đã gặp qua, không quen nhưng cũng có ấn tượng.

Bọn họ cười cười chào cô: "Chào em gái nhỏ"

"Chào các anh ạ.." Giang Ý Miên chợt dạ vầy vầy tay, thanh âm yếu ớt như muỗi kêu.

"Em đừng nói là đi tản bộ tới đây đấy nhé".

Giọng Giang Ý Văn không tốt lắm, liếc mắt tới cặp sách đeo phía sau vai: "Trường học và nhà của chúng ta cách nơi này cũng xa vạn dặm đấy".

"..."

Não Giang Ý Miên đã chuyển động, nghĩ muốn tìm một lý do nào đó để thoái thác, nhưng chớp mắt nửa ngày cũng nghen không ra một lý do nào đáng tin cậy để nói. Ánh mắt anh trai giống như mũi nhọn muốn đâm thủng cả người cô.

"Giang Ý Văn ——"

Âm thanh quen thuộc vang lên phía sau lưng.

Nếu là ngày thường, Giang Ý Miên nhìn thấy anh sẽ vui vẻ nháy nhót, nhưng hiện tại, cô chỉ mong Yến Thành đột nhiên bị gọi trở về tầng ca. Yến Thành từ cửa đi ra, hai ba bước xuống bậc thang. Bóng dáng cao lớn của Giang Ý Văn đang bao phủ lấy người như bị gia trưởng trách móc vì bị thi rớt là Giang Ý Miên.

Ánh mắt cô gái nhỏ đen nhánh nhìn tới anh run rẩy một chút, sóng nước trong mắt đóng đưa, giống như ánh trăng rằm ven hồ, đáng thương động lòng người.

Âm thanh anh nhẹ nhàng nói: "Đây là làm sao vậy?"

Anh trai cô giọng hơi nâng cao: "Con bé này tan học không về nhà ôn bài, chạy tới tận đây không biết làm gì".

Giang Ý Miên nghĩ thầm, ba mẹ đều mặc kệ mình tối đi đâu chơi, ông anh này như thế nào cũng phải để ý.

Giang Ý Văn liếc nhìn qua cô cũng biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì, vươn tay ra búng lên trán:

"Đừng tưởng trong bụng tính toán cái gì, anh là anh trai em, có nghĩa vụ phải quản, xem thế nào mà giải thích đi".

Nhìn tới mồ hôi đang chảy đầy trên trán cô, tim Yến Thành đập hẫng một nhịp.

"Làm gì có người cả ngày đều học, thả lỏng một chút thì đã làm sao"

"Cao tam không phải như thế à? năm đó học hành ôn tập cả ngày cả đêm".

Bạn bè bên cạnh bắt đầu khuyên nhủ: "Cậu là anh trai đúng là không thú vị, sao lại so đo với cả em gái"

"Tôi đây chỉ muốn tốt cho nó thôi".

"Còn nữa, cái gì mà bạn thân, cậu có biết ngay từ đầu quen tôi còn tưởng ba cậu là thầy giáo cơ đấy".

"?"

"Vì sao"

"Bằng không chỉ số thông minh như cậu, sao có thể vào đại học A?"

"Ha ha ha ha ha ha ha."

Một đám người cười nói, lôi lôi kéo kéo, Yến Thành trộm nhìn cô với ánh mắt như trấn an.

Giang Ý Miên buồn bã ủy khuất, nhưng xem ra đã được ánh mắt tình yêu an ủi.

"Đi thôi em gái, chúng ta cùng đi ăn cơm."

Giang Ý Miên nhìn về phía Giang Ý Văn, xem ý kiến của anh. Giống như đã chịu đủ chuyện bị anh trai bắt nạt.

Giang Ý Văn không muốn mắng nữa, nhẫn nhịn, "Lại đây đi, ăn cơm xong đưa em về".

Giang Ý Miên hít hà cái mũi, âm thanh như bị bắt nạt, đi lùi lại sau cùng với Yến Thành, đợi lúc mọi người không ai để ý, cô trộm kéo góc áo anh. Người nọ cảm nhận được, vươn tay nắm lấy tay cô, hai người gian díu đan tay vào nhau.

Cô nói:" Em muốn ngồi cùng anh Thành".

Giang Ý Văn: ?

Chương 40: Thành nhãi con

Mấy người họ chơi thân ở trường. Tuy rằng lên đại học đều đã trưởng thành, có công việc, sự nghiệp riêng của mình, cũng không ảnh hưởng tới việc cùng nhau qua lại thân thiết.

"Thời gian này bọn tôi làm một dự án khoa học kỹ thuật, đã giành được giải nhì". Có người tay vừa mở rượu vừa nói: "Nên muốn chúc mừng một chút, hơn nữa cũng lâu lắm rồi mới gặp được Thành nhãi con, cùng đến đây chờ cậu tan tầm".

Giang Ý Miên đang nhận bát đĩa sạch từ tay Yến Thành, nghe được từ "Thành nhãi con" cô hơi run rẩy một chút.

"Con trai các anh đều gọi nick name của nhau như cute vậy sao?..."

Anh đỡ tay cô, da thịt chạm vào nhau, thần kinh Giang Ý Miên lập tức căng thẳng, khẩn trương liếc nhìn anh trai cô một cái.

Chỗ ngồi của Giang Ý Văn cách một người bạn cùng phòng của anh. Đối diện có người đang nói chuyện, anh trai ngậm điếu thuốc khoe miệng cười cười, căn bản cũng không để ý tới phía này.

Giang Ý Miên thở dài một hơi.

Yến Thành thấy dáng vẻ cô đứng ngồi không yên, cười một tiếng: "Bạn thân thiết sẽ gọi thân mật như vậy".

Giang Ý Miên gật gật đầu, "Giống như em gọi anh là bảo bối, đúng không?"

Chàng trai không đáp, tay dưới bàn nhẹ véo tay cô.

Giang Ý Miên bất ngờ bị véo, giật mình kêu, "A" một tiếng.

Người ngồi bên cạnh quan tâm cô: "Làm sao vậy, em gái?"

Giang Ý Miên cười ha ha, mặt không đổi sắc nói: "Bị tĩnh điện".

Cô nói muốn ngồi cạnh Yến Thành, chẳng qua chỉ vì khúc nhạc đệm phát sinh lúc đó mà thôi.

Còn bây giờ thật sự đã ngồi cùng nhau, cô cũng ngại dấn người, nếu vậy anh trai sẽ phát hiện ra gì đó, sẽ gây ra một hồi náo động. Anh trai cô cũng là người tính khí thất thường, dễ nổi nóng, vì vậy cô cũng không muốn làm ra chuyện xấu gì.

Yến Thành làm việc riêng, vẫn duy trì khoảng cách thích hợp với cô.

Cho tới lúc đồ ăn được dọn lên. Giang Ý Miên cũng không chủ động nói chuyện gì nữa, đều nghe bọn họ nói.

"Giải thưởng này thật ra có giá trị rất cao". Có người thở dài: "Đáng tiếc là không thể đoạt giải nhất, nếu không đã mở một bữa ra trò".

Giải thưởng càng cao, tiền thưởng càng nhiều, hồ sơ cũng càng trở nên đẹp đẽ. Bọn họ là những người trẻ tuổi ngày ngày cắm đầu vào phòng thí nghiệm một thời gian dài ở trường, hiện tại đã có kết quả, tuy rằng không tồi nhưng cũng có điểm không dễ chịu.

"Giải nhì cũng không tồi." Giang Ý Văn hút một ngụm thuốc lá nói: "Năm nay có đối thủ từ cao trung tham gia NAQT, đại thần vật lý, chúng ta cũng không thể win nổi".

"Bất quá lần này đã đoạt giải, không biết phía trường sẽ khen ngợi như thế nào".

"Có thể khen như thế nào? trao cờ thưởng, viết bài văn thông báo dán lên, xong việc".

"Ngày trước có đội đoạt giải ba, nghe nói giáo sư còn nhắm mắt mở mắt cho qua một môn chính quy".

"Oa, vậy thì cũng sướng còn g?" .

Người bạn nọ sửng sốt:" Mẹ kiếp, điểm cao nhưng năng lực kém, đây muốn cao cả hai, hiểu không?"

"A đúng đúng đúng."

"Điểm vi phân và tích phân cao phải hai năm hahaha".

Giang Ý Miên ngoan ngoãn ăn đồ ăn, rồi đưa nước lên uống một ngụm, lát sau cảm giác đã no căng. Mắt cô xoay chuyển, tò mò liếc trộm Yến Thành.

"Bọn họ đạt giải thưởng gì?"

Âm thanh cô nói hơi nhỏ, Yến Thành chỉ có thể nghiêng đầu qua trả lời:"Một cuộc thi khoa học kỹ thuật, giải toàn quốc".

Cố gái nhỏ cái hiểu cái không "A" một tiếng, rồi lại hỏi: "Rất lợi hại sao?"

Nếu nói kiến thức quá chuyên nghiệp chắc cô cũng không hiểu, yến Thành nghĩ ngợi, vươn mấy ngón tay:"Bọn họ đạt giải được bấy nhiêu tiền thưởng".

Giang Ý Miên há miệng ngây ngốc.

"Anh trai của em cũng có phần chứ?"

"...?"

Anh cười, "Sao cậu ta lại không có phần, em nghĩ vì sao hôm nay lại tới đây ăn cơm?"

Giang Ý Miên cảm giác nhận thức của mình phải thay đổi thôi.

Ánh mắt cô dịch sang người Giang Ý Văn, nhìn anh trai mình rồi đánh giá từ đầu tới đuôi. Vất vả lắm mới tiếp nhận được, ngày

thường ở nhà, ngủ tới trưa ba sào, tỉnh dậy thì chơi điện tử, cứ nhiên lại có một mặt sự thật này.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Cô nhìn bộ mặt đáng ghét mà mình đã nhìn tới phiên chán mười mấy năm, tự dưng lại thấy đẹp hơn.

Có lẽ là ánh mắt này quá nóng rực, tay anh trai cô đang nhả khói ngừng một chút, thông rong nhìn sang.

Giang Ý Văn sống hai mươi mấy năm, biết rõ em gái mình từ trong bụng mẹ đã như thế nào, nhưng cũng không hiểu được biểu tình này của cô, chưa gặp lần nào.

Hai mí mắt anh giật giật.

"...nhìn cái gì?"

Vốn đã quá quen thuộc với cách thức nói chuyện với nhau, chẳng sợ Giang Ý Miên sẽ nói một câu tiếp theo "Trên mặt anh có phân", nếu vậy anh cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nhưng cố tình, ánh mắt Giang Ý Miên sùng bái, tràn ngập ánh sáng, nhìn anh, nói một câu:

"Anh trai, đúng là soái ca"

Giang Ý Văn: ?????

Chương 41: Tôi không tiếp nhận từ bạn bè thành em rể.

Ăn cơm xong nhóm người cảm thấy nhàm chán, tính đi tiệm nét chơi game, đã lâu họ không chơi cùng nhau.

"Gần đây tôi luyện chơi Ezreal, anh đây sẽ dạy cho cậu ngược chúng nó một trận".

Người nọ đang bị khoác vai vè mặt ghét bỏ:"Chẳng ra gì, anh hùng mà tôi thích đã nã chết rồi, đúng là cùi bắp".

"Lăn đi."

Giang Ý Văn nói: "Các cậu đi trước đi, tôi gọi xe cho con bé về đã".

Mọi người đều chú ý về phía này, da đầu Giang Ý Miên tê dại. Nếu không phải sẽ hỏi chuyện cho ra nhẽ, chắc chắn Giang Ý Văn đã vút cô lại chỗ này, đưa hai trăm để cô gọi xe tự về.

"Được, tới giao lộ phía trước, chờ cậu".

Giang Ý Văn vẫy tay hôn gió.

Giang Ý Miên chút nữa thì nôn ra cơm vừa ăn xong.

Anh biểu tình không tốt: "Làm sao? Sợ bị đánh?"

Mấy người thừa thốt cười ra tiếng.

Giang Ý Văn đang muốn nói gặp lại sau, móc di động ra đặt xe, Yến Thành đột nhiên nói:"Tôi không đi".

"A?"

"Thành nhãi con, thành nhãi con, cậu không phải sợ ba chứ?"

"Gần đây tăng ca liên tục, nếu đi cả đêm thì mẹ tôi chém".

Bạn bè còn vội vàng thi đua, anh đã không báo danh, đi theo giáo sư bàn chuyện công việc, thời gian không sắp xếp được, không muốn chạy đi chạy lại nên dạo này đã về nhà ở. Tình huống nhà Yến Thành ra sao mọi người đều biết, vì vậy cũng không nhiều lời.

"Được rồi, lần tới đi."

Một đám người đi rồi, còn họ ở lại ven đường gọi xe. Giang Ý Văn ngẩng đầu lên mới phát hiện bên cạnh nhiều thêm hai người. Trừ Yến Thành ra còn một anh bạn cùng phòng khác, chính là người ngồi ở bên cạnh Giang Ý Miên lúc ăn cơm. Anh ta rít điếu thuốc, thấy ánh mắt nghi hoặc của Giang Ý Văn, giải thích:"Uống nhiều quá, hóng gió hút thuốc, tỉnh đã".

"Ừm."

Không biết làm sao, con đường này xe cộ qua lại rất ít, gọi xe bằng phần mềm cũng không ai nhận đơn. Tính Giang Ý Văn nôn nóng, mắt đã không còn kiên nhẫn.

"Để tôi đưa em ấy về" Yến Thành nói: "Tôi không uống rượu, thuận tiện lái xe."

"Làm sao thế được, nhà tôi cũng xa chỗ này".

"Cậu đưa tài xế cũng không ít tiền". Anh nói" Hôm nay ăn cơm tôi còn không phải chi, coi như có đi có lại".

Giang Ý Văn trầm mặc vài giây, răng liếm hàm sau, nhìn em gái đang rụt rè đứng ở bên.

Được.

Còn biết sai rồi.

Biết không thể từ chối nữa, anh cũng lười hỏi. Xua xua tay:"Vậy cậu đưa nó về đi".

"Đi thôi."

Giang Ý Miên trông giống như chú gấu bông ngoan ngoan, đứng ra hai bước cúi đầu: "VẬY em về trước".

Anh trai cô không kiên nhẫn: "Nhanh đi, thấy mày anh cũng đau hết cả mắt".

Cô quay ra anh bạn cùng phòng kia vẫy vẫy tay:

"Chào anh, hẹn gặp lại nhé".

Nhìn thân hình một cao một thấp đi xa, anh bạn cùng phòng ý vị không rõ ràng cười một tiếng.

"Đáng yêu ghê, cô gái vẫn còn nhỏ"

"Đấy là bởi vì không phải em gái của cậu". Giang Ý Văn nóng nảy, hít mây nhả khói: "Nếu lớn lên ở nhà cậu, cậu sẽ biết vì sao nhọc lòng".

Bạn cùng phòng hỏi: "Em ấy có bạn trai không?"

"Cậu mà cũng sẽ hỏi à."

Giang Ý Văn nghiêng răng, "Bạn trai con bé so với anh em nhà cậu khéo nhiều hơn đấy".

"..."

"Tôi nói là, hiện tại có không?"

"Tôi đâu biết, không phải mỗi ngày đều xoay quanh nó".

Nhưng lạ, xác thật gần đây không thấy Giang Ý Miên nói chuyện yêu đương gì. Ngày càng lớn, em gái lớn hơn cũng ngại chia sẻ cùng anh trai. Giang Ý Văn bực bội gãi đầu:

"Tôi cũng không quản".

Bạn cùng phòng nói, cô và Yến Thành đi cùng nhau có cảm giác rất xứng đôi.

"Dừng, tôi không tiếp nhận được chuyện bạn bè biến thành em rể."

"Vậy còn để người ta đưa về?"

"Đây không phải cậu ấy nói sao, làm người nên có đi có lại, tôi cũng không ngại từ chối".

Giang Ý Văn cảm thấy mình làm chuyện này khá tốt, bạn bè thân quen ở chung cũng nên như vậy, không nợ nần gì nhau, anh em tốt.

"Huống hồ, tôi cũng không cảm thấy con bé có thể bắt được cậu ấy".

"..."

Bạn cùng phòng hút xong một điếu thuốc, nhỏ giọng mắng, đồ ngốc.

Chương 42: Bánh kem

Giang Ý Miên ngồi một lúc, mới phát hiện Yến Thành không bấm hướng dẫn đường đi trên bản đồ.

"Không phải nói muốn ăn ngọt sao?" Anh nhìn thời gian:

"Hiện tại chắc vẫn còn tiệm bánh kem mở cửa".

Đó là lúc chờ đợi anh đã thuận tiện gửi tin nhắn như vậy, không nghĩ đã ăn uống rượu vào ba tuần, mà anh vẫn còn nhớ đến. Giang Ý Miên không nói chuyện, ngón tay đặt trên đai an toàn, đầu ngón tay gõ nhịp theo tiếng đàn dương cầm đang bắt đầu vang lên.

Cửa sổ xe đang hé mở, gió mát chậm rãi lùa vào, không đến mức quá lạnh, càng làm người ta thêm thanh tỉnh. Cảnh đêm bên ngoài nhanh chóng xẹt qua, tiết tấu âm thanh vang lên, đèn đường và kiến trúc phố xá lui lại phía sau.

Giang Ý Miên không tự giác mà hát theo vài câu, bỗng dưng phát hiện một vấn đề.

"Sao mấy bài này quen tai thế?"

Mỗi một bài cô đều đã nghe qua.

"Bởi vì mấy bài này vòng bạn bè của em, và em đều chia sẻ" Yến Thành nghiêm túc lái xe, đôi mắt nhìn thẳng phía trước:

"Anh lưu lại, làm thành một list".

"A."

Miệng Giang Ý Miên khẽ nhếch, trái tim không chịu nổi đập thành thịch, hơn nữa ngày càng nhanh hơn.

Yến Thành thấy cô không nói, liếc một cái, vừa lúc nhìn phía bên kia đường có một tiệm bánh ngọt, vẫn còn sáng đèn.

Anh sang đường đỗ xe, vỗ vỗ đầu cô, đem suy nghĩ đang đình trệ kéo trở về.

"Xuống xe, đi vào xem còn bánh mà em muốn ăn không".

Lúc đẩy cửa vào, thái độ chủ quán còn đang ngoài ý muốn, nhìn tới một đôi tuấn nam mỹ nữ thì mắt sáng rực lên, không nghĩ muện thế này còn có người đến mua bánh.

Bánh có sẵn đã hết, thừa lại cùng đã xử lý, cô nói ngại quá xin lỗi.

Cô gái nhỏ biểu tình ánh mắt xụp xuống, tuy không quá rõ ràng, nhưng chàng trai bên cạnh đã nhận ra, duỗi tay sờ sờ đầu cô. Ngẩng đầu nhìn về phía chủ tiệm, hỏi, không còn dư lại chiếc nào sao? giống như bánh quy, hay đồ ngọt linh tinh.

Trong lòng chủ tiệm đã được tưới một trận gió lớn ngọt ngào, có chàng trai nào vừa đẹp trai còn ôn nhu như thế này sao?

Cô lắc lắc đầu: "Đã không còn, chúng tôi đã làm trong dự tính, không thừa. Nhưng tôi đang chuẩn bị nguyên liệu cho ngày mai, nếu anh không ngại giá cả cùng thời gian chờ đợi, tôi có thể làm một cái".

Còn không đợi Yến Thành lên tiếng, Giang Ý Miên liền lắc đầu, "Không cần ạ, cảm ơn."

"Em không muốn ăn, hay sợ phiền?" Anh hỏi.

"Sợ phiền. Không phải mai anh muốn về trường sao? dậy muện sẽ không kịp?"

"Em không cần suy nghĩ việc đó." Yến Thành kéo cô ngồi xuống, quay đầu nói: "Phiền cô làm cho chúng tôi một cái, không cần quá lớn, giống như bình thường là được".

Chủ tiệm gật gật đầu, hỏi qua khẩu vị, xoay người vào sau bếp.

"Anh thật là hư." Giang Ý Miên ghé vào trên bàn, mặt vùi vào trong khuỷu tay, "Đến lúc đi học ngủ gật, hay đi làm phân tâm, có phải trách em làm ảnh hưởng tới anh".

Trên bàn có trà Ô Long nóng, anh rót hai cốc.

"Anh không nghĩ như vậy" anh đưa cốc trà nóng qua: "Đây là quyết định của anh."

Hơi nóng hương đào ngọt ngào của trà Ô long bay lên lượn lờ trong không khí, Giang Ý Miên uống một ngụm, xuyên qua lớp sương mù, nhìn gương mặt mờ mờ lung lung của Yến Thành trở nên ôn nhu.

"Là anh muốn Miên Miên nửa đêm ăn bánh kem cùng, nếu muốn trách thì trách anh".

"..."

Giang Ý Miên chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, ấp úng nói: "...sao bỗng nhiên gọi em như vậy".

"Lúc trước nghe anh em gọi điện thoại cho người nhà, lúc nhắc tới em, gọi như vậy".

Anh suy tư một lúc: "Không thể gọi như vậy sao?"

"..."

Chỉ thấy một cảm giác mê mẩn bay lên.

"Tùy anh"

Cô chỉ trả lời cho có lệ, vui đầu uống trà.

Chủ tiệm làm rất nhanh, nửa giờ sau, một chiếc bánh kem nho nhỏ đơn giản đã được bung lên. Cô dùng tạp dề xoa xoa tay: "Thật ngại

quá, thời gian hơi vội, khả năng nhiều chi tiết làm không được tốt".

Giang Ý Miên xua xua tay, ăn ngon là được.

Chủ tiệm đem đưa bánh kem tới rồi về sau quầy thu ngân ngồi. Giang Ý Miên cầm chiếc đĩa nhỏ quét mặt bơ ăn, ăn được một nửa, ánh mắt nâng lên.

"Anh không ăn sao?"

Yến Thành lắc đầu, "Anh không thích ăn ngọt lắm."

Mặt Giang Ý Miên hơi ỉu xiu :

"A, nói vậy vẫn là em phiền anh chậm trễ thời gian ngủ, thật tội nghiệp cho anh, hơn nửa đêm đều tốn tiền và thời gian tìm cửa hàng bánh".

Chàng trai không nhin nổi nữa, cười ra tiếng. Đúng là không thể giải thích nổi với cô, chỉ có thể theo thôi. Vì thế anh cũng cầm đĩa, nhấp nhấp từng miếng nhỏ.

Sợ ngày mai chậm trễ công việc, tốc độ Giang Ý Miên ăn rất nhanh, không lâu sau đã giải quyết hết.

Bọn họ đứng lên đi ra ngoài, chào chủ tiệm một câu. Giang Ý Miên còn khen và quét wechat của chủ tiệm, nói lần sau lại đến.

Lúc đi ra ngoài, tuy rằng cô gái đi ở phía trước, nhưng chàng trai là người đuổi tay đẩy cửa.

Chủ tiệm còn có thể nghe tiếng hai người nói chuyện.

Cô gái nhỏ giọng nói: "Kỳ thật không phải em cũng muốn ăn lắm...anh xem đã muộn thế này, thật phiền..."

"Ngày mai anh đến sớm một chút, sẽ không phiền toái, được không?"

Cửa tiệm bị buông ra, theo quán tính khiến cho nó lay động, lục lạc trang trí rung động lạch cạch.

Chủ tiệm chống má nhìn họ đi xa, trong lòng cảm thán.

Quả nhiên bất luận là xuân hạ thu đông, đều là mùa của tình yêu.

////

Huhu ngọt chết tôi, edit mà cũng không chịu nổi.

Chương 43: Được quý trọng

Thời điểm Yến Thành về đến nhà đã hơn mười một giờ, nhìn qua tin nhắn trên điện thoại. Thấy có tin nhắn mới, anh không click mở, cho xe vào nhà để xe, tới cửa nhà thấy trong phòng khách còn sáng, trong lòng lộp bộp.

Đẩy cửa ra, chỉ có thể thấy tivi đang phát âm thanh nhỏ của trận bóng, anh thở dài một hơi.

"Ba."

Người đàn ông ngồi trên sofa đang ôm chú mèo nhỏ, nghe thấy âm thanh, một người một mèo thong thả xoay đầu.

"Đã về rồi?"

"Meo."

Yến Thành nhìn người ngồi trên ghế ôm con búp bê vải(*)trong lòng.

()Tên con mèo!*

"Vâng, mẹ con ngủ rồi ạ?"

Ba Yến biểu tình ngưng đọng, trầm mặc không nói lời nào. Yến Thành không kịp nhìn biểu tình phức tạp trên mặt ông, cửa phòng trên lầu rầm chắc mở ra cách một tiếng.

"..."

"Cậu còn quan tâm tôi ngủ chưa? đúng là hiếu thảo ha, Yến Thành".

Một khi mẹ Yến gọi tên đầy đủ của anh, tiếp đến sẽ có một hồi bão táp phong ba.

"Con cho rằng nhà là cái gì? Khách sạn?"

"Hai ba ngày đều chạy ở bên ngoài, trời không tối thì không trở về đúng không, lúc nào muốn về thì về, đúng không?"

Bà còn mặc áo ngủ, móng tay màu sắc rực rỡ, bầu vào lan can màu vàng, giờ này đang cầm ly nước, ung dung ưu nhã cực kỳ, nhưng trong miệng nói lời nóng nảy không lưu tình.

"...Không phải."

Yến Thành bất đắc dĩ, trộm đưa mắt nhìn người ngồi trên sofa cầu cứu.

Nhưng một người một mèo đã sớm theo địch, nhìn màn hình TV xem trận bóng trực tiếp, căn bản không để ý tới sống chết của anh.

"..."

*

Hôm nay là thứ tư, có hai tiết toán liên nhau, Giang Ý Miên và đại số liệu mạng hai giờ liền, rốt cuộc tiếng chuông cũng reo lên, cô thở dài một hơi.

"Mệt chết mất, mệt chết."

"Thật không hiểu ai phát minh ra cái chương trình học này, không phải làm khổ nhân loại sao".

"Sao tiết ngữ văn của thầy Đường cậu không nói lời này".

"Mình..."

Trên hành lang gà bay chó sủa, có người chạy vội vàng qua, có người dựa vào lan can ríu rít nói chuyện phiếm. Thời gian nghỉ giữa giờ đều là học sinh ầm ĩ chạy loạn, cao tam cũng không ngoại lệ.

Cả người Giang Ý Miên đều dính vào lan can, ngửa đầu nhắm mắt phơi nắng.

Bạn học cầm hai lon đồ uống lạnh tới, đồng thời dán lên mặt cô.

"Fuck"

Biết cô đang sắp nổi lửa, cô ấy bật nhanh nắp lon nước đưa tới, Giang Ý Miên cầm lấy, lon nước có ga vẫn còn bọt nháy mắt tràn ra tay, hơn nữa mang theo cái lạnh, kích thích làm cho cả người tỉnh táo.

"Nhìn qua cậu hơi tiều tụy, ngày hôm qua làm gì?"

"Hôm qua bảo đi chơi cậu không tới, tối hôm qua chúng tớ đi cùng mấy người bên trường bên cạnh chơi, ngẩng đầu lên thấy toàn nam sinh trường thể thao, đẹp trai tới mắt mù luôn".

Giang Ý Miên nghe câu được câu không, chờ bạn cô nói xong mới chậm rì rì trả lời.

"Đi cùng bạn trai"

"Bạn trai nào?"

Giang Ý Miên:?

Thấy biểu tình như ăn phải phân, bạn cô cười ha ha, "Được rồi, không đùa cậu."

"Vẫn là anh chàng đó à? Tên là đại cầu cầu?"

Giang Ý Miên mắt liếc cô bạn một cái: "Sao cậu biết?"

"Mỗi lần anh ta tới đón cậu, chúng tớ đều đứng sau nhìn. Một người cao như vậy, lúc nghe cậu nói chuyện biểu tình dịu dàng ngoan ngoãn, lúc cúi đầu khom lưng tớ đều muốn rút hai giọt nước mắt thay anh ấy".

"Đây không phải bạn trai cưng thì là cái gì?"

"Giang Ý Miên, cậu cũng thật hành người ta." Cô gái ái muội chọc chọc bả vai cô: "Nào nói đi, yêu đương cũng một thời gian rồi, ngủ chưa?"

Cô không có thói quen tâm sự đam mê giường chiếu cho người khác, vì thế chỉ cười cười không trả lời.

Bạn cô cũng thuận miệng hỏi, không tính thật sự muốn đào từ cô chuyện gì.

Chỉ là...

"Anh chàng này có gì đặc biệt? Có thể làm cho cậu kiên nhẫn kéo dài lâu như vậy?"

Phải biết rằng, bạn trai cũ của Giang Ý Miên, ai cũng cao ráo đẹp trai, nhưng đem lại niềm vui cho cô thì không nhiều. Đôi khi đối phương không làm sai điều gì, chỉ là cô thấy mất hứng, lấy đại lí do nào đó, không muốn mất thời gian mà chia tay.

Đặc biệt sao.

Giang Ý Miên cũng không nghĩ ra.

Đối với Yến Thành, cô xác nhận có rất nhiều thời gian cùng kiên nhẫn, cũng phá lệ vì anh vài lần. Nhưng nói tới anh có ưu điểm gì đáng giá làm cho cô như vậy ... Giang Ý Miên thật sự không nghĩ ra nguyên nhân vì sao.

"Đại khái là..."

Cô gái một tay cầm lon nước, ngửa mặt đón ánh mặt trời, chiếu xuống một tầng nhu hòa.

"Anh ấy nhớ kỹ những lời mà mình đã nói, việc này làm cho mình có cảm giác, được quý trọng".

Chương 44: Nhà em hôm nay không có ai

Hạng mục tiến hành rất thuận lợi, các lãnh đạo đều đang gặt gù, chờ đưa vào vận hành. Chỉ là bản thiết kế phía bên kia có vấn đề, một vài tình huống vụn vặt, mấy ngày hôm nay giáo sư Trần đều chạy qua chạy lại ở phòng làm việc. Lúc Yến Thành uống cà phê cùng đồng nghiệp cũng nghe ra một vài lý do.

"Nghe nói bên đó Phó tổng là con gái, chỉ là bình hoa di động, nên bắt bẻ đi đi lại lại, chúng ta bên này đều dốc sức, bên đó chỉ sợ chỗ nào có vấn đề".

"Hạng mục đầu tiên sao? Nhưng lúc bình hoa di động mở hộp, nhìn qua rất thành thạo mà".

"Đúng là hạng mục cậu hỏi đấy, tôi nghe nói, vị phó tổng kia tiến vào bằng cửa sau, trước đây ở công ty khác".

...Sau mà thất bại, chắc cũng trở về công ty cũ thôi".

"Công ty đó có nhiều người không phục cô ta, cảm thấy chỉ là bám theo ông chủ phú nhị đại, cho nên lúc làm hạng mục này, muốn làm ra chút thành tựu để chặn miệng những người đó".

"Hắn là như thế này..."

Yến Thành dựa vào ghế uống trà, nghe câu được câu không, một tay bấm điện thoại.

"Nhưng cũng phải nói, cô ta lớn lên đẹp thật, bằng cấp cũng cao, khó trách nhiều người muốn".

"Aizz, nhưng mà đi cửa sau thì người khác cũng không phục, nếu bỏ qua quan hệ linh tinh, có ai mà không thích phú bà chứ?"

"Cũng phải, cũng không biết tôi có cơ hội không nhỉ..."

Đồng nghiệp nữ cười ha ha, "Cậu thì bỏ đi, nhìn như miếng thịt khô, nếu tôi là phú bà, khẳng định chọn Yến Thành mà xuống tay".

"...?" Yến Thành đột nhiên bị điểm danh, ngược mắt lên nhìn, biết được cô ấy nói đùa, nên đùa lại vài câu: "Cảm ơn tiền bối đã yêu thích.."

Anh đang nhắn tin wechat, hỏi Giang Ý Miên có ăn sáng không, phía bên kia ngoài ý muốn đang nhập tin nhắn rất nhanh. Yến Thành nhìn thời gian, bây giờ là mười rưỡi sáng, cô vẫn chưa tan học, cũng không phải thời gian nghỉ giữa giờ. Anh nhú mày, đang định bảo cô chăm chú học hành, nhưng lại sợ cô thấy phiền, sửa tin nhắn nhiều lần, mới gửi tin qua.

Phần ghi chú đang hiện: "Đối phương đang nhập tin nhắn..." Trên màn hình hiện tin nhắn trả lời, anh ấn tắt màn hình.

Đồng nghiệp nữ lại hỏi: "Đúng rồi, Yến Thành, cậu thích nhiều tuổi hay ít tuổi hơn?"

Mọi người đều biết anh vẫn còn là sinh viên, nhưng được thầy giáo đưa vào làm việc, gương mặt đẹp trai tươi trẻ, làm họ hoài niệm tới thời gian thanh xuân vườn trường của mình, cho nên đối xử với anh rất hòa hợp. Là một người đã ra trường nhiều năm, đã bị xã hội mài mòn tra tấn, đồng nghiệp nữ đương nhiên không bỏ qua cơ hội đùa giỡn nam sinh viên.

"Em sao?" Yến Thành cười cười: "Em không để ý tuổi tác."

Đồng nghiệp nữ bị nụ cười ấm áp của anh hòa tan, thấy anh quay đi, xương cổ tay gợn cảm bùng ly cà phê lên uống một ngụm, trong lòng cảm khái một hơi:

Nếu mình là phú bà, thật sự cũng có ý muốn bao nuôi Yến Thành.

*

Vì thành tích của Giang Ý Miên dạo này không được tốt, nên người trong nhà bàn bạc, muốn cô theo học lớp bổ túc. Áp lực cũng lớn hơn nhưng ra vào cổng trường cũng tiện. Lớp bổ túc kết thúc thì vừa lúc Yến Thành tan tầm, vì thế thời gian gặp nhau vào buổi trưa biến thành buổi tối.

Cao tam đúng là quá vất vả, cô cần được giải tỏa áp lực từ những việc khác.

Yến Thành bị cô đè lên ghế lái không nhúc nhích, chỉ có thể bị động tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng và động tác dã man của cô. Cái lưỡi mềm mại ấm áp xâm chiếm hơi thở anh, bàn tay tinh tế trắng nõn, mang theo cái lạnh từ bên ngoài tiến vào, chui vào trong quần anh, cầm cự vật đã ngạnh lên một nửa.

Anh bị lạnh làm cho nhúu mày, rên lên một tiếng.

"Ừm..."

Giang Ý Miên sừng sốt, lui ra sau một chút, đôi mắt mang ý cười cong cong xinh đẹp:

"Sao anh đáng yêu như vậy?".

Cô nhẹ nhàng xoa xoa lên lỗ nhỏ mã mắt, vươn tay khác lên véo má anh, trong ánh mắt diễm lệ chứa đầy dục vọng.

"Nhà em hôm nay không có ai."

Yêu tinh đã lộ ra chiếc đuôi nhọn, phe phẩy xoay quanh bốn phía quanh anh, thong thả kiên nhẫn hướng da thịt anh cọ sát, thấm thấu.

"Anh có muốn tới không?"

Chương 45: Bảo bối, giường có tiếng vang.

Phòng ở đều có hơi thở của chủ nhà, đồ vật thuộc về người nào đó, sẽ chứa hương vị chủ nhân của chúng. Tựa như giường của Giang Ý Miên, từ gối đầu tới chân, thậm chí toàn bộ căn phòng đều có hương thơm nhàn nhạt, cũng không khác hương vị độc đáo trên người cô.

Yến Thành chỉ cảm thấy đầu có chút đình trệ. Giang Ý Miên đẩy ngã anh lên giữa giường, dạng hai chân ngồi lên eo, duỗi tay mở cúc áo sơ mi của anh. Không biết vì thể hàn hay không, bàn tay cô luôn lạnh lẽo, chạm vào da thịt khiến anh rùng mình.

Cô rất xấu xa, lột áo anh ra liền dùng ngón tay sờ vẽ khoanh vòng quanh quanh đầu vú nhẹ nhẹ, lưu luyến phía trên núm ti hồng hồng phấn nộn ửng ửng, làm cho Yến Thành tâm sinh lý đều trở lên ngứa ngáy.

"Nơi này của anh trai là màu hồng này, thật là thần kỳ".

Lúc cô nói tho tục luôn miệng không dứt, có khi lớn mật nói trắng ra, có khi mịt mờ đầy sắc tình. Nhưng tác dụng của chúng đều giống nhau, Yến Thành nghe nửa câu đã cảm thấy cả người khô nóng, dưới thân nổi lửa.

Tùy ý cô ở phía trên hết sờ lại liếm, anh lắc mông cầu xin:

"Bảo bối, giúp anh cởi quần..."

Giang Ý Miên yêu nhất chính là bộ dạng đáng thương xin tha này, hốc mắt anh phấm hồng cùng thanh âm ghen ngào, sao cô có thể làm anh khó chịu đây?, cho nên không chút do dự cởi bỏ dây lưng, bàn tay nhỏ chui vào bên trong, bị cự vật cực nóng kia hun một chút.

Cô bắt đầu xoa nắn từ trên xuống dưới, vuốt lên gân xanh trên bề mặt, hình dạng đẹp để cùng kích cỡ cực đại, cái miệng nhỏ phía trên sẽ ồm ồm chảy ra dâm thủy.

"Anh thật tốt." Hai bầu vú của người phía trên áp xuống dưới, lúc vào cửa đã sớm cởi đồ lót vứt đi đâu rồi, chỉ còn hai viên anh đào đang đứng thẳng cọ cọ vào anh, động tác trong tay cũng không ngừng: "Cây thịt này giúp tay em sưởi ấm này".

Yến Thành nhin không nổi, đưa đầu lưỡi liếm cần cổ cô. Cô gái cười một tiếng, như cười nhạo anh sốt ruột cùng nóng nảy, nhưng tới giờ vẫn không cởi hết áo của mình ra. Hơn nửa bộ ngực tròn trịa lấp ló, hai viên đầu vú sưng to đỏ bừng trong áo như ẩn như hiện. Chàng trai nâng cằm vén lên, đầu lưỡi hung hăng đi lên, mở miệng thật to mà cắn, đôi môi ngậm ngập một đống thịt mềm.

"A a... ưm..."

Giang Ý Miên bị anh mút tới cả người đều đỏ, quần lót cởi ra đã ướt đầm, đỡ lấy dương vật thô to đáng sợ của anh, day day ở giữa cửa động vuốt ve vài cái, ướt tới rối tinh rối mù.

"Anh trai thật là to..."

Cô lắc eo một chút một chút tặc vào bên trong, nhưng cửa vào của mình quá nhỏ, phần đầu vuốt vào có chút khó khăn. Miệng cô gái nhỏ thở gấp, khẽ nhếch kêu ưm ưm, mơ hồ có tiếng nước nở như khóc.

"Bị, bị chọc đau... A..."

Độ ấm nóng bỏng tiến vào, mang theo cảm giác no đủ sưng to, hai hốc mắt cô chảy ra hai hàng nước mắt, bị cấm cho sung sướng.

Chiều dài cùng độ cong cơ hồ có thể cắm vào tận cùng bên trong, Yến Thành thấy cô đã thích ứng, bắt đầu đỉnh lên từ tư thế này. Bàn tay nắm lấy vòng eo thon thả một tay có thể ôm hết của Giang Ý Miên, đỉnh phần hông dẻo dai của mình lên bắt đầu rút ra thọc vào.

Đấy có chút nhanh và mạnh, huyết thịt mềm như bông ngậm lấy của anh, sướng làm cho da đầu tê dại.

Anh thở hổn hển, nhìn hai bầu vú xinh đẹp của cô đang quay cuồng nảy tung tung, anh vươn một tay ra nắm lấy, xoa bóp.

"Mạnh quá, nhẹ thôi a..."

Cô thật sự có chút ăn không tiêu, trong cơ thể tiết ra một dòng dịch ấm nóng hòa cùng với cự vật ngày càng dùng sức thọc vào rút ra không ngừng, dính ướt chỗ giao hợp của hai người. Dòng dịch sền sệt trắng trắng chảy lên bụng anh, dọc theo cơ bắp chảy xuống, Giang Ý Miên nhìn tới hai mắt nóng lên, trong miệng ô ô ghen ngào, bị anh đẩy mạnh một cái cao trào.

"Không cần, không cần... Không cần như vậy..."

Thân mình cô bị lật xuống, đôi tay nắm lấy đầu giường, lại mềm mại vô lực mà ngã xuống gối đầu, chỉ có thể tùy ý chàng trai kéo cái mông sát lại.

Phía ngoài môi âm hộ bị làm cho sưng to, dâm thủy ướt át, Yến Thành vẫn đang nắm dương vật đang ngạnh cứng của mình, quy đầu vẫn còn đang bị hút vào cái miệng nhỏ, day day trên dưới.

"Ngứa quá...cắm vào đi".

Giang Ý Miên kêu lên, duỗi tay xoa vào miệng nhỏ, vạch ra bên trong đỏ tươi phấn nộn, âm thanh cầu xin anh hãy cho vào.

"Vừa rồi không phải em nói ăn không vào?"

Anh cúi người liếm trên tấm lưng mướt mồ hôi của cô, đầu lưỡi vẽ tranh trên thân thể trắng nõn.

Hai cái đùi Giang Ý Miên run rẩy, không ngừng tiến về phía trước, bị anh liếm tới hai ngón chân cuộn tròn không thôi. Yến Thành thông

thả ung dung đeo bao, cầm hai cái đùi của cô kéo về chỗ cũ, cự vật nhắm hay cửa huyết, nhắm lỗ nhỏ ướt át, rớt cuộc cũng cắm vào.

Lúc này Giang Ý Miên cơ hồ liền đạt tới cao trào, sướng tới run rẩy, mặt chôn vào gối đầu, nước mắt thấm ra.

Thấy cô đang co rút không thôi, Yến Thành kêu một tiếng, chậm lại nhịp đập.

Anh cúi đầu hôn lên vành tai cô.

"Bảo bối, giường có tiếng vang".

Chương 46: Ga giường ướt rồi

Âm thanh va chạm bạch bạch quá lớn, lớn đến mức hai tai của Giang Ý Miên ù ù rung động.

Anh vừa nói, theo động tác người bên trên, chiếc giường cũng vang lên tiếng kẽo kẹt rõ ràng, rớt vào lỗ tai cô, trong lòng cảm thấy hơi xấu hổ. Anh ở trên, khuôn ngực rắn chắc đè nặng vào phần lưng thấm ra mồ hôi trơn trượt, cây thịt dưới thân đỉnh vào bên trong ướt át, kéo ra mật dịch, chảy dọc theo bắp đùi xuống ga giường.

"Ga giường ướt rồi..."

Anh nói nhỏ tới mức như chỉ thổi vào không khí, nếu không phải mặt đang đặt ở bên tai cô, cơ hồ không thể nghe rõ. Nhưng chính như vậy, âm thanh vờn quanh bốn phía, cùng với hơi thở nóng bỏng hỗn loạn, chọc cho Giang Ý Miên không ngừng ngâm nga. Đầu lưỡi YẾN Thành liếm cô, cắn vào cần cổ mềm mại, dùng hàm răng nhẹ nhàng nhấp nháp.

Cánh tay dài duỗi thẳng, nắm chặt lấy bàn tay đang nắm vào gối của cô, bàn tay dày rộng bao bọc toàn bộ, tách những ngón tay ra nắm vào, mười ngón tay đan vào nhau.

Âm thanh thì nhỏ nhẹ, nhưng dưới thân động tác lại dã man.

Hai bên trứng theo tần suất của động tác thọc vào rút ra, đánh vào khe mông phấm hồng, nguyên cây gậy thịt đi vào hoàn toàn rồi lại rút ra, bắt nạt Giang Ý Miên khóc đến nước mắt lưng tròng, cô lấy lòng muốn dùng lời nói xin tha.

"A a anh bỏ đi..."

"Đừng vào sâu như vậy... Muốn đi tiểu... A a..."

^

"O ô ô ô anh à đau đau ... đừng..."

Một lúc lâu sau trên đầu mới truyền tới tiếng kêu rên, Yến Thành chôn ở trong cơ thể của cô, mặt giấu sau hõm vai, trái tim vẫn đang nhảy lên gầm rú làm người mặt đỏ tai hồng.

Anh hít sâu một hơi, mới chậm rãi từ khoái cảm vừa mới bắn xong phục hồi trở lại.

Lột chiếc áo mưa ra ném vào thùng rác, Giang Ý Miên đang ghé vào trên giường, chỉ cảm thấy hai chân như muốn rời ra. Giống như người sói mạnh mẽ biến thân lúc trăng tròn, lúc trăng đã khuyết thì biến thành một con thú không có lực công kích, ôm ấp cô nhẹ giọng nói xin lỗi. Mỗi lần đều ngoan ngoãn như vậy, rồi mỗi lần đều không biết hối cải.

Giang Ý Miên đối với anh không có biện pháp, chỉ lười biếng nằm ăn vạ trên giường, để anh tùy ý lấy khăn ướt giúp mình lau khô.

"Chảy thật nhiều."

Cô đã sớm miễn dịch với lời nói vô tri ngây thơ này, thậm trí còn mặt dày đùa giỡn lại anh.

"Đây là tại anh làm." Cô gái nhỏ có ý xấu sờ vào huyết nhỏ của mình, vẫn ướt át còn sưng, nhìn như trái dâu tây màu đỏ:"Ga trái giường của em đều ướt". Đúng như dự đoán, chàng trai mặt đỏ lên.

Lúc làm xong Giang Ý Miên thật sự đã không còn sức, thầy giáo lớp bổ túc còn cho bao nhiêu bài tập, sức xuống giường còn chẳng có, huống chi là động não.

Yến Thành ngồi ở mép giường, do dự hơi hé miệng, hỏi cô có đói bụng không?

Cô như nghĩ tới gì đó, buồn cười nói:"Em phát hiện anh rất thích hỏi vấn đề này".

Từ lúc bắt đầu đã hỏi, đi thuê phòng cũng hỏi, gọi điện hay nhắn tin cũng hỏi, ngày thường hẹn hò cũng dẫn cô đi ăn nhiều loại đồ ăn ngon.

Anh thất thố: "Anh sợ em bị đói.."

"Vừa rồi tiêu hao sức lực, em lại đang tuổi dậy thì, nếu đói bụng ngủ sẽ không tốt lắm".

Giang Ý Miên rất ít khi ở nhà ăn cơm, căn bản cũng không biết trong tủ lạnh có những gì. Người một chút cũng chẳng muốn động, vì thế nói đùa:

"Vậy anh xuống nấu cơm cho em hả?"

Thân thể cô gái trần trụi, bị chặn vây lấy, chỉ lộ ra bả vai với xương quai xanh xinh đẹp trắng nõn, mái tóc hỗn độn xõa xuống, tăng thêm vài phần gợi cảm.

Vẻ tươi cười thật câu người, đôi mắt ướt át, đồng tử trong veo.

"Sau đó mang lên cho em, được không?"

Chương 47: Bảo bối, chúc ngủ ngon.

Thật ra cô cũng chỉ thuận miệng nói đùa, nhưng Yến Thành gật gật đầu. Có bạn trai không sai vật thì cũng hơi phí, vậy nên đúng thật là Giang Ý Miên nằm ở trên giường chờ ăn cơm.

Cô cũng thấy hơi đói, bởi vì mùi thơm thức ăn ở dưới lầu truyền lên thật hấp dẫn người khác.

Cô biết Yến Thành sẽ nấu cơm, nhưng không biết nấu có ngon không. Bữa đầu tiên là khi đi du lịch anh nấu cháo ngao gì đó cho cô ăn, Giang Ý Miên giống như quen được anh chiều chuộng. Hiện tại chàng trai thân hình cao mét tám mấy bụng bát thức ăn bằng sứ, ngồi xuống cạnh giường bón cho cô từng miếng cơm, trước khi bón còn đưa lên miệng mình thổi thổi cho bớt nóng rồi đưa đến...

Giang Ý Miên thở dài, chỉ cảm thấy mình có tài đức gì?.

Cô đâu biết tâm tư của anh mãi cảm, cẩn thận hỏi một câu: "...không ăn được sao?"

Ánh mắt trong sáng cùng khát vọng, tựa như chú cún nhỏ chờ được khen ngợi.

Giống như chỉ cần cô nói một câu không được, tiếp theo có thể khóc được luôn.

"Ăn rất ngon."

Đúng thật là không đành lòng.

Cũng không cần phải lừa anh.

"Anh không ăn sao?"

Cô cầm lấy chiếc thìa, múc đại một miếng đưa đến môi anh. Hai người cứ như vậy, anh một miếng em một miếng, mau chóng ăn hết bát cơm rang. Yến Thành đi xuống lầu rửa chén, Giang Ý Miên chui vào trong chăn, chỉ cảm thấy rất lạnh. Vừa thấy người đi lên, giơ tay vỗ vỗ vào gối đầu: "Mau tới đây, cùng ngủ nào".

Mỗi lần ngủ đều là có ý khác. Nhưng dựa sát vào nhau, chỉ là bình thường ôm nhau ngủ đây là lần đầu.

Anh khẩn trương như lần đầu tiên lên giường với cô vậy.

Giang Ý Miên sờ sờ cánh tay căng thẳng của anh, nhin không được trêu chọc:

"Làm sao vậy?"

"Anh sợ à?"

"Sợ cái gì?"

"Sợ Em nửa đêm sờ anh sao?"

"..."Lỡ tai Yến Thành như sắp bị thiêu cháy, "Không phải."

"Vậy mau ngủ đi"

Giang Ý Miên cong môi, duỗi tay kéo cằm anh, ấn lên môi một nụ hôn không hề mang theo dục vọng.

"Bảo bối, chúc ngủ ngon."

"...ừm."

Hình như anh rất vừa lòng với nick name này, mỗi lần cô gọi như vậy không thẹn thùng thì cũng cười trộm.

Sao có người đáng yêu như thế.

Giang Ý Miên nhìn chăm chăm lông mi dài của anh, khó hiểu nghĩ.

Cô không thích bóng đêm, cho nên sẽ mở một chiếc đèn ngủ nhỏ ở đầu giường. Lúc này xung quanh tối tăm, ánh sáng đều dừng ở trên mặt anh, như bức tranh sơn dầu được miêu tả với cảnh sắc nhu hòa, làm người ngắm cảm thấy mềm mại. Vì vậy trong nháy mắt, Giang Ý Miên sẽ sinh ra một ảo giác mình sẽ yêu anh.

Anh quá tốt.

Như ánh mặt trời, thẳng thắn và thành khẩn.

Luôn không ngừng, không tiếng động vì cô thỏa hiệp.

Tuy rằng không nói nhiều, chẳng hề nói những lời dễ dàng êm tai, nhưng phá lệ vụng về làm rung động. Rõ ràng yêu đương không kinh nghiệm, không có quá nhiều nhiệt tình hay đạo lý, vẫn chậm rãi tiến vào lòng.

Nếu, hai người thật sự có thể luôn ở bên nhau thì tốt.

Giang Ý Miên nghe tiếng thở trầm ổn của anh, cũng thuận theo ngắm khuôn mặt đẹp đẽ này.

Bỗng nhiên, điện thoại trên tủ đầu giường sáng lên.

Di động của cô ngày ngày có tin nhắn quấy rầy, nên đều tắt máy, đây là điện thoại của Yến Thành.

Nhưng mà ai giờ này còn nhắn tin tới?

Giang Ý Miên nhìn chăm chăm ánh sáng trên màn hình một lúc, cho tới khi hệ thống tự động tối đi, trở lại một màu đen nhánh.

Cô chớp mắt, cảm thấy vẫn không kiên nhẫn nổi. Thua rồi.

Cô thở dài một hơi, duỗi tay cầm lấy.

Trong lòng cũng nghĩ có phải tin nhắn quảng cáo không, tuy không lưu số điện thoại, nhưng ngữ điệu không phải là tin nhắn quảng cáo.

Đáy lòng có ngọn lửa lặng lẽ cháy lên.

Ngày trước cô mượn di động của Yến Thành chơi trò chơi, nói đùa rằng anh hãy giao mật khẩu ra đây, để cô kiểm tra. Ngay lúc đó anh không nói một lời, không nói mật khẩu, nhưng tay bắt lấy tay cô, cài đặt vân tay vào máy mình.

Giang Ý Miên chỉ thuận miệng nói đùa, những chuyện kiểm tra gì đó từ trước tới nay cô đều khinh thường. Hiện tại hình như cũng có tác dụng. Vân tay đưa vào đã mở được màn hình, tim cô đập nhanh trong lúc chờ đợi. Đọc lại lịch sử trò chuyện, hai người cũng nhắn tin qua lại, đa số thời điểm đều là người kia tự nói, Yến Thành chỉ lịch sự đáp lại vài câu. Đề tài nói chuyện không lộ liễu, một nửa là bình thường, nửa là công việc.

Thậm chí không đoán được là nam hay nữ.

Nhưng ngọn lửa này cháy lên trong lòng Giang Ý Miên, nóng tới mức ngón tay run rẩy.

Tin nhắn mới nhất, đối phương chỉ hỏi ngắn ngủn vài chữ:

"Cậu ngủ chưa?"

Không lưu tên người gửi, không có gì cả, căn bản không thể đoán mò.

Điểm này làm hơi nóng trong lòng cũng bay đi một chút, nhưng cô cũng cảm nhận được trái tim mình như bị kéo ra, có hơi đau.

Cô không cho rằng, một người không có quan hệ gì, giữa màn đêm tịch mịch, hỏi bạn trai mình đã ngủ chưa.

\\\\\\

Yên tâm, ngọt vắn....không ngược.

Chương 48: Đã từng yêu

Ngày hôm sau, đến thời gian đi học, Giang Ý Miên suýt chút nữa đã ngủ quên.

Yến Thành thấy sắc mặt cô không tốt lắm, trước khi chia tay còn hỏi muốn anh xin nghỉ học cho cô không. Có lẽ sắp vào mùa đông, không khí ngày càng lạnh lẽo, như có thể ngửi được mùi lá khô và bụi bặm.

Giang Ý Miên hít hít mũi, đứng cạnh cửa sổ xe tạm biệt anh.

"Không có gì, chắc chỉ hơi cảm thôi". Cô nói xong thì hắt xì: "Không phải hôm nay anh phải đi sao, đi nhanh đi, đừng đến muộn".

Bản thiết kế còn chưa quyết định, vì tiết kiệm thời gian, nên ban giám đốc muốn cử người sang thành phố bên cạnh đàm phán. Thiết kế này sửa đổi cũng không sao, chỉ là sắp tới đến thời gian khởi công, không thể kéo dài nữa. Vì thế Yến Thành cũng bị người phụ trách kéo theo, muốn cùng mình đi công tác.

"Vẫn chưa chính thức đi làm đã phải mệt thế này, anh vất vả rồi".

Cô cười hì hì, mũi đã đỏ bừng.

Anh lơ đãng nói "Anh phải kiếm thêm nhiều tiền, mới lấy được vợ".

Giang Ý Miên không nói gì nữa.

Yến Thành thấy không có cách nào với cô nữa, đành dặn phải uống nhiều nước ấm, phải uống hai viên thuốc trị cảm cúm, phòng ngừa một chút. Thấy cô đáp cho có lệ rồi chạy đi, áo đồng phục đơn giản khoác trên người, khóa cũng không kéo cho tử tế, vì thế anh nhú

mày. Anh cầm di động, muốn gọi cho Giang Ý Miên nhắc nhở một chút, nhưng nửa ngày cũng không biết nói như thế nào.

Aiz. Ai làm cho anh không thể quang minh chính đại làm bạn trai.

*

Giang Ý Miên tất nhiên đã bị cảm, mấy ngày nay đều uể oải.

Ăn vào cũng không thấy ngon, tiết chiều cô cũng không nhin được ngủ gà ngủ gật. Thầy giáo và chủ nhiệm lớp phản ánh nhiều lần, thấy không có cách nào, chỉ có thể giáo dục vài câu cho có lệ.

"Tiểu Miên à, nhìn xem còn bao nhiêu thời gian mà cứ ngủ trên lớp thế, thi đại học không còn xa nữa, em đã thông minh, nếu chú ý học tập thì thành tích sẽ không quá kém".

Hai tay Giang Ý Miên đút vào túi áo, nghe tai này ra tai kia, nhưng mặt mũi thì áy náy có thừa, miệng liên thanh vâng dạ. Chủ nhiệm lớp đã ba năm, tính tình học sinh này cũng rõ, cảm thấy mình hữu tâm vô lực.

Aizz, con người mình nếu không thanh tỉnh, người khác nói gì cũng là dư thừa.

Cô đang muốn nói lại vài câu hứa hẹn, bên ngoài có người chạy vào. Nam sinh chạy tới mức mặt đỏ bừng, nói cũng phải lấy hơi:"Báo cáo thầy cô...Thương Ký đang đánh nhau với bạn học bạn khác---"

"Cậu ấy ấn người trên đất, đánh tới học máu rồi"

Sao lại đánh nhau rồi. Nửa cái văn phòng thầy cô đều đứng lên, vội vàng chạy đi.

Chủ nhiệm lớp của Giang Ý Miên là tổ trưởng, lúc này lãnh đạo không ở đây, nên phải có trách nhiệm. Vì thế không có thời gian mà quản Giang Ý Miên nữa, chạy theo mấy thầy cô giáo rời khỏi.

Giang Ý Miên nãy nãy lông mày, nhin xuống sự bất an trong lòng. Lúc cô trở lại phòng học, bạn học đều nhìn mày nóng lòng, vừa nhìn thấy cô, đôi mắt liền nhìn lại:

"Giang Ý Miên, không xong rồi, Thương Ký vì cậu mà đánh nhau với bạn học"

Tất cả mọi người đều biết, trước kia họ là một đôi. Rốt cuộc là tuần nam mỹ nữ, hai người đều có nhan sắc xuất chúng ở bên nhau, đều đẹp lóa mắt, đoạn tình yêu ngây thơ, họ như hình với bóng đã ăn sâu vào mắt người khác.

Hiện giờ tình cảnh thay đổi, lúc chia tay xong họ cũng không thể làm bạn tốt. Thương Ký làm gì cô cũng không để ý, nhưng nếu chuyện này có quan hệ tới cô, ai cũng không muốn thờ ơ. Nhưng thất vọng là, Giang Ý Miên chỉ lạnh nhạt ừm một tiếng không có gì khác. Bạn cô nói:

"Hay cậu đi xem sao?"

"Mình không phải thầy cô"

Cô nhìn thoáng qua cửa sổ:"Trường học sẽ giải quyết"

Cô hiểu Thương Ký, cậu sẽ không vô duyên vô cớ đánh nhau, chắc chắn có lí do. Nhưng chuyện này có liên quan tới cô hay không, đi cũng không có tác dụng gì, ngược lại sẽ làm người khác bàn tán, lấy câu chuyện làm quà, nếu không tốt còn làm cho thầy cô giáo gặp mình hỏi chuyện.

Bạn cô cũng ý thức được điều đó, cô ấy hơi hé miệng, không nói nên lời.

Chuông vào lớp vang lên, thầy giáo cầm cặp sách đi vào lớp.

Bên ngoài gió thu thổi qua lá cây ủ rũ, vài cái sắp lìa cành, chờ đợi gió thổi bay. Rơi xuống, bị chổi quét đi, thừa thớt hóa thành bùn, dù

sao bốn mùa cũng sắp qua. Giang Ý Miên mở sách ra học bài, hôm nay bọn họ ôn tập.

Một tờ giấy nháp, bị Giang Ý Miên viết vài câu, nhưng chính là, câu kia đã bị bút của Giang Ý Miên vạch đi vạch lại nhàu nát. Căn bản không rõ mình đang viết cái gì.

Chỉ có thể nhìn những lời này giống như tình yêu, màu đen, đã rỗng, đầu đuôi không hoàn chỉnh, để lại một lỗ hổng. Giống như, bọn họ đã từng yêu.

Chương 49: Nhẫn tâm cùng quyết liệt

Tuy rằng Giang Ý Miên không quan tâm, nhưng vòng giao tiếp bạn bè, cũng có người kể lại cho cô nghe.

Sự tình và lí do là giờ ra chơi ngày đó, Thương Ký và bạn học cùng đi WC, lúc đang giải quyết, nghe được mấy nam sinh đang bàn tán về Giang Ý Miên.

Thanh niên mười mấy tuổi, tư tưởng xấu lại bất trị, lời nói ra khó có thể lọt tai, những từ ngữ ô uế cũng văng hết ra, nói tới tình sử của bọn họ, nói rằng trên đầu Thương Ký đội bao nhiêu nón xanh. Nhưng làm cậu tức giận là câu: "Con mẹ nó, không biết đã bao nhiêu thằng ngủ qua". Nam sinh nói lời này bị đám bay mất hai cái răng cửa, học máu là chuyện tất nhiên.

Theo lời học sinh tới gọi thầy giáo cũng không quá, Thương Ký đánh người dòn toàn bộ sức lực, thiếu chút nữa người bị đánh bị gãy. Nam sinh bị đánh bị bóp cổ nằm trên mặt đất, nhìn qua như không còn đường sống, khi thầy giáo đến can ngăn một lúc sau người cũng đã được đưa đi bệnh viện.

Chuyện này đã không còn là trận đánh nhau đơn giản.

Tuy đối phương nói năng lếu láo, nhưng không có camera theo dõi, không có chứng cứ xác thực, hơn nữa cậu chủ động đánh trước đã là đuối lý, Thương Ký khả năng sẽ bị xử phạt.

Người bạn nói lời này cẩn thận nhìn sắc mặt Giang Ý Miên, thấy cô không bất ngờ lắm, mới nhẹ nhàng thở ra.

Thời gian học kết thúc, bọn họ rời khỏi phòng học. Dọc theo đường đi đón kha khá ánh mắt, kiểu gì cũng có.

Ngày thường sẽ có người nhìn xung quanh, nhưng giờ đổ dồn về phía mình nhìn chăm chú, khó có thể làm cho da đầu không tê dại.

Bởi vì là cao tam, hơn nữa việc này tình tiết khá nghiêm trọng, mọi người truyền tai nhau rất nhiều. Sau khi bị chủ nhiệm giáo dục tư tưởng và phê bình, Thương Ký bị gia đình mang về giáo dục tiếp.

Cái tên Giang Ý Miên ở cấp hai đã nổi danh, nói cũng không quá tiếng tăm như sấm bên tai.

Nhưng coi như không có gì, chỉ là bình thường lại chính là bản thân cô.

Dù sao cũng đã từng yêu nhau, nên bạn bè Thương Ký cũng có người bất bình với cô thay cho cậu ta. Cậu làm việc này vì cô, vậy mà tới nhìn một cái cũng không chịu?

"Nhiều hay ít thì quan tâm một chút đi, Giang Ý Miên, cậu là động vật máu lạnh sao?"

"Cậu cảm thấy là như vậy thì là như vậy."

Cô đã bắt đầu không kiên nhẫn.

"Từ đầu chuyện này từ bỏ có liên quan tới tên tôi, thì có điểm nào liên quan nữa?"

"Tôi xui cậu ấy đánh nhau? những lời đó tôi muốn người kia nói ra? chính họ mâu thuẫn với nhau có liên quan tới tôi sao? Nếu ngày đó là tôi nghe mấy lời này nói về mình, tôi có rất nhiều cách làm người đó phải trả giá. Nói cho cùng chính là cậu ta quá xúc động, xuống tay cũng không nhìn ra hậu quả sau này, cũng có liên quan tới tôi?"

Cô lạnh lùng cười nói: "Tôi lui một vạn bước bước qua, Giang Ý Miên tôi chính là loại người như miệng người đó nói, có liên quan gì tới Thương Ký?"

"Chúng tôi đã chia tay rất lâu rồi".

Chia tay, hai chữ này giống như phản ứng hóa học, nói ra là có thể hòa tan ký ức đã qua, tính cả tình cảm trong lòng cũng tan thành mây khói.

Chuyện này chính là cậu ta chỉ là bạn trai cũ xen vào việc của người khác.

Người nợ cảm thấy trong lòng lửa cháy tới lý trí không còn, nhưng cũng không nói được lời phản bác.

Nhưng trên thế giới này, thiếu gì người giống Giang Ý Miên, nói cắt liền cắt.

"Cậu nói đúng... Tôi không nên tới tìm tới nói lời dư thừa."

"Nhưng là Giang Ý Miên, cậu lạnh nhạt như vậy, nếu tôi là cậu ấy, tôi sẽ hối hận vì đã yêu loại người như cậu".

"Hôm nay coi như tôi chưa nói gì, từ nay về sau rút cuộc cậu ta và cậu không còn quan hệ".

Mãi cho tới lúc nam sinh kia rời đi, cô cũng không hề liếc cậu ta một cái.

Đúng là nhẫn tâm cùng quyết liệt.

Chương 50: Chỉ có em mới có thể làm được

Đã đầu tháng mười một, thời gian thi đại học đã tới gần, chuyện này như sét đánh xuống đất sét, chỉ chờ nổ tung ở khoảng thời gian cao tam này, đây cũng là đề tài câu chuyện mỗi khi ăn cơm xong. Nhiều cuộc thi khảo sát ùn ùn kéo tới, mọi người cũng quên dần chuyện Thương Ký bị xử phạt. Gia đình người bị hại muốn truy cáo hình sự trước pháp luật, nhưng làm sao lại được với nhà tư bản. Người nhà Thương Ký cuối cùng cũng đưa tiền thuốc men hậu hĩnh, bịt miệng phía bên kia.

Giáo viên muốn chuyện này lưu lại trong tài liệu, nhắc nhở cậu ta nhớ không nên xúc động nữa, không nên gây chuyện đánh nhau hay gì đó. Nhưng vì người trong nhà đã can thiệp, chủ nhiệm lớp cũng xin cho, chủ nhiệm giáo dục cũng chỉ gãi gãi đầu, nhắc nhở cậu ta đi xin lỗi vài câu.

Nhưng nam sinh kia đâu còn dám xuất hiện trước mặt cậu nữa? Ngay cả lúc ăn cơm hay đi WC đụng phải, đều phải chôn mặt xuống áo che đậy chính mình, sợ bị cậu ta nhìn thấy.

Vì thế chuyện xin lỗi này không cần giải quyết.

Giang Ý Miên đi trên hành lang nhìn thấy cậu một lần. Hai người đứng cách nhau vài bước, bạn học đi đi lại lại ngăn cách. Cậu không nói lời nào. Lấy nước xong quay đi. Giang Ý Miên gọi cậu lại.

"Cậu không có gì muốn nói với tôi?"

Vì hành động của cậu, trong khoảng thời gian này Giang Ý Miên đã phải chịu áp lực dư luận rất lớn. Cô cũng chẳng để ý tới chuyện đó, dù cho bạn thân cậu nói mấy lời lần trước cũng chẳng để vào tai, chỉ là rốt cuộc cũng có liên quan, gặp muốn hỏi vài câu cũng không quá phận.

Thương Ký quay đầu lại, nhìn cô, "Vậy còn cậu? có gì muốn nói cùng tôi?"

Giang Ý Miên trầm mặc.

Cậu hiểu ý, gật gật đầu, "Như lời cậu nói, không liên quan gì tới cậu cả".

Chàng trai ngênh ngang rời đi, chỉ là bóng dáng này không còn phóng khoáng tiêu sái như xưa, nhìn càng thêm tự sa ngã, suy sụp.

Là phúc hay họa không nói trước được điều gì.

Mỗi tiết tự học, thầy giáo chủ nhiệm của lớp Thương Ký và lớp cô chào hỏi, sau đó tìm người tới.

"Em biết lý do tôi gọi em đến đây".

Thầy Đường rất hiền lành, có lẽ vì cao tuổi nên nếp nhăn trên mặt theo năm tháng cũng trở nên mềm mại, lời nói cũng ôn hòa.

"Tuy rằng thầy cũng biết các em đã trải qua những chuyện gì, nhưng Ý Miên, em phải nhìn xem, chuyện này em làm được, nhưng Thương Ký thì không rõ ràng".

"Thầy cũng không muốn chuyện em ấy không suy tính rõ ràng mà trách tội em, em ấy là một học sinh ưu tú nhưng giờ xa ngã thành như bây giờ, chính là gieo gió gặt bão, không biết quý trọng bản thân và thời gian. Nhưng một số lí do cũng liên quan tới em, thầy nghĩ rằng trong lòng em cũng rõ, đúng không?"

"Nhấn tâm và quyết đoán là chuyện tốt, nếu không thích nhau nữa cũng chẳng cần phải nhớ lại, thầy thấy về điểm này em làm rất tốt, thầy cũng ủng hộ em".

"Rốt cuộc cũng bên nhau một thời gian, em ấy đã từng là một học sinh tốt đầy ánh hào quang, em cũng từng thích em ấy, hãy giúp đỡ

em ấy một lần...tôi nghĩ, chỉ có em mới có thể làm được".

*

Thời điểm Giang Ý Miên về tới nhà, mới là bảy giờ tối.

Từ ngày Yến Thành đi công tác, cô ít khi ở bên ngoài. Chỉ là hôm nay ngoại lệ, Giang Trí lại ở nhà.

"Về rồi?" Mẹ cô bùng thức ăn từ phòng bếp ra:"Đã ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, hai người ăn đi".

Vừa dứt lời cô đã đi lên lầu, nhưng nhìn qua mẹ cô ân cần hầu hạ cho ba mình, dạ dày cuộn lên một trận. Cô lấy di động ra gọi cho Yến Thành, đầu kia không ai nghe máy, chỉ còn âm thanh tí tít dội lại. Nằm trên giường một lúc, bạn cô gọi điện tới, hỏi cô có muốn ăn đêm không, bên cạnh có đường nhiều quán nướng, cách nhà cô rất gần.

Vì vậy Giang Ý Miên thay bộ quần áo khác, đi ra cửa.

Lúc ra ngoài, đi qua ba mẹ cô vẫn còn đang ăn cơm, bước chân không hề ngừng lại, chỉ để lại tiếng đóng cửa lạch cạch.

Chương 51: Quay đầu lại

Nhìn thấy người bạn vừa cúp điện thoại, cậu bạn bên cạnh hỏi một câu: "Cậu gọi cho ai?"

"Giang Ý Miên, nhà cậu ấy không phải ở gần đây à, gọi ra chơi một chút".

"...đcm"

Tay Thương Ký đang nướng đồ ngừng lại một chút, cảm nhận được những ánh mắt đưa tới, không nói gì. Gọi Giang Ý Miên tới là người mới, không biết Giang Ý Miên và Thương Ký có chuyện gì, khoảng thời gian này còn nghỉ vài buổi, chắc cũng chưa biết tin tức gì.

Vì vậy Giang Ý Miên còn đeo dép lê, tay cầm vào túi quần, dép loẹt quẹt qua đường, liền nhìn thấy một đám người bên trong, gương mặt bạn trai cũ đặc biệt rõ ràng.

"..."

Xung quanh có hơi xấu hổ, trong lòng không được tốt.

Cô kéo ghế, trực tiếp ngồi xuống, nhìn đồ ăn trên bàn: "Sao lại không có bắp?"

"Thương Ký không phải đang nướng à". Người bạn gọi điện thoại cho cô nói: "Cậu cắt cho cậu ấy một nửa, được không?"

Cô ấy cũng không phát hiện ra không khí bên cạnh đang đông cứng lại.

Thương Ký hơi xấu hổ muốn từ chối,

Vì cậu biết, theo tính cách của Giang Ý Miên, nếu cậu đưa cho cô chưa chắc cô đã muốn.

Ánh mắt cậu nhìn qua, thấy Giang Ý Miên cũng đang nhìn mình.

Tóc đuôi ngựa bị buộc lên cao, áo khoác hoa màu xám làm cho da thịt thêm trắng trẻo, gương mặt sạch sẽ, hai má hồng hồng, vẫn xuất chúng kiều diễm như trước.

Cặp mắt thanh thuần, nhìn cậu không có một cảm xúc nào, cũng chỉ đơn giản đối mắt, thẳng thắn thành khẩn tới mức tim Thương Ký đông đưa.

"Cầm lấy."

Cậu rời mắt đi trước, cắt bắp ngô thành hai khúc, đưa qua một nửa.

Người ở giữa cầm lấy đưa qua cho Giang Ý Miên.

Mọi người xung quanh không nhin được ho khan.

Ở trước mắt mấy người, Giang Ý Miên cầm lấy chiếc đĩa xuyên qua bắp ngô, hé miệng ăn.

"..."

Cảnh tượng vừa rồi những bạn học cũ cũng không hề xa lạ.

Thời gian bọn họ bên nhau, Thương Ký thường xuyên cùng bạn cậu chạy tới đây ăn đêm, quán này so với những nơi khác hương vị thật sự rất ngon, nhưng vì cậu cố tình đến đây nhiều lần, thậm trí nhiều lần tới mức chủ quán còn nhớ kỹ mặt. Bạn bè cậu cũng biết rõ nơi này, chẳng phải vì ăn ngon tới mức cậu nhớ mãi không quên, nhưng chỉ vì tiện gọi Giang Ý Miên ra mà thôi.

Cô cũng kiêu ngạo, ỷ vào việc Thương Ký rất chiều cô, ăn uống đều chẳng bao giờ tự làm.

Chính vì ỷ lại như vậy, lúc chia tay sau này, cũng chẳng quan tâm bạn bè hay thể diện của cậu, quan hệ cắt đứt sạch sẽ.

Lúc chủ quán mang đồ ăn tới nhìn thấy Giang Ý Miên còn hơi bất ngờ, ông có ấn tượng, lúc quay đi ánh mắt còn nhìn qua Thương Ký.

Thương Ký cười khổ, vậy là sao.

Một bữa ăn xong, trừ người gọi điện thoại cho Giang Ý Miên, những người khác đều đứng ngồi không yên, trong lòng đoán đi đoán lại không rõ vì lý do gì. Nhưng không ai trong số họ đưa cợt, chắc vì lúc trước nháo một trận lớn như vậy.

Hai người trong cuộc cũng thật bình tĩnh, giống như chỉ là đến ăn đêm mà thôi, trừ lúc lấy đồ ăn cũng chưa nói một câu nào.

Mãi tới nửa đêm, mọi người muốn đi chơi cái khác.

Giang Ý Miên nói, "Mình không đi, về trước đây."

Một đám người ngược hướng đi, Thương Ký kẹt ở giữa. Tay cậu rũ một bên, giữa khe hở kẹt điều thuốc, màu đỏ nảy lên, khói chậm rãi tản đi.

Bên cạnh có bạn cùng cậu nói chuyện, không biết vấn đề là gì, cậu cười cười. Ánh đèn đường thừa thớt dừng trên mặt cậu, vẽ lên một hình ảnh mềm mại.

Giang Ý Miên đứng ở giữa dốc nhìn bọn họ đi xa. Như cảm nhận được ánh mắt của cô, Thương Ký chậm rãi quay đầu. Bốn mắt nhìn nhau, không ai quay đi.

Cậu quay đầu hút xong ngụm thuốc cuối cùng, vỗ vai người bên cạnh nói gì đó, người đứng yên một chỗ. Chờ mấy người khuất ở chỗ rẽ, cậu kéo lại khóa áo khoác cao lên, đi về phía cô.

Chờ cậu đi đến trước mặt, Giang Ý Miên vẫn chưa nói một câu, có việc gì đó, không cần mở lời, tâm linh tương thông nên cũng hiểu người khác muốn gì.

Thương Ký biết mình làm như vậy là hèn mọn.

Nhưng mà, vẫn là không có cách nào.

Chỉ cần Giang Ý Miên đứng ở chỗ này, chẳng hề lên tiếng.

Chỉ cần một ánh mắt của cô, cậu cũng cam tâm tình nguyện quay đầu lại.

////

Huhu, na9 thì tốt đẹp, na8 thì thâm tình, vậy mà mình cũng không có được cả hai anh, đau lòng quá đi!!!!

Chương 52: Khảo sát

"Đưa tôi về." Cô nói.

Thương Ký gật đầu.

Con đường từ quán nướng về nhà cô, Thương Ký đã đi qua rất nhiều lần.

Bọn họ ở trong hẻm nhỏ ôm hôn tạm biệt, đó là khoảng thời gian yêu đương ngọt ngào của cả hai.

Bạn bè cảm thấy bọn họ chia tay trong tiếc nuối, nhưng cũng nói rằng Giang Ý Miên quá lạnh nhạt, không bằng nói rằng Thương Ký tự cho là đúng.

Cậu cho là đúng cho rằng, cậu sẽ không làm lành, hoặc là nói không làm được. Bỏ xuống tự tôn mà giữ lại chỉ là tra tấn nhau, lúc sau mới hiểu. Có thể gặp lại cô cũng muốn mà không được. Sự kiêu ngạo của thiếu niên như nắng gắt, nếu quay trở lại làm sao có thể làm như không có việc gì? Bởi vậy cậu then quá thành giận, đương nhiên cảm thấy là Giang Ý Miên thay lòng đổi dạ.

Cậu tốt với cô như vậy, mà cô cũng không thoát khỏi cảm giác mới mẻ qua đi.

Khu dân cư này đã lâu đời, nhưng những tòa nhà rất cao, cho nên đèn đường sáng sủa.

Thương Ký không nhận được hỏi: "Bạn trai cậu đâu?"

"Đi công tác."

"...Ừ"

"Anh ta... Đối với cậu tốt không?"

Câu hỏi tốc độ chậm lại làm cho cô cảm thấy hơi bất ngờ, Giang Ý Miên nhìn cậu một cái, chỉ nhàn nhạt nói:

"Rất tốt"

Đúng vậy.

Nếu như nói là không tốt, có lẽ đã bị thay thế bởi người khác.

Cậu làm sao chịu khổ rước nhục.

Thương Ký cảm nhận được trái tim nhảy nhót đang một mảnh lạnh lẽo.

Cậu đưa cô về tới cửa nhà, hai câu đối năm đó viết cho cô treo bên cửa đã sớm bị xé bỏ, thay thế.

Đã từng, họ cũng gặp qua ba mẹ nhau.

Có lẽ do men say, cậu chẳng sợ ngàn ly không say, nhưng đó cũng là lý do hợp tình hợp lý cho hành động và lời nói của mình.

"Giang Ý Miên."

"Ừm?"

"Vì lý do gì nói chia tay?"

Vấn đề này cậu đã hỏi nhiều lần, nhưng trước sau chỉ có được đáp án ngắn gọn.

Mỏi mệt, chán ghét, mất hứng.

Cậu không tin.

Cậu rất hiểu Giang Ý Miên, cô không phải người như vậy.

Nếu trước mặt có gương, có lẽ Thương Ký sẽ thấy rõ hai mắt của mình. Ánh mắt chờ mong, cậu tự cho rằng mình đã che giấu rất tốt, nhưng đã quên nếu thích một người, thì ánh mắt không thể che giấu được.

Giang Ý Miên nhìn chăm chăm cậu vài giây, rũ mắt xuống.

"Nếu cuộc thi khảo sát lần sau cậu nằm trong top hai mươi, tôi sẽ nghĩ rồi nói cho cậu biết".

*

Giáo sư Trần đã đến tuổi về hưu, lần này đi xa, thân thể không được khỏe vì bệnh cũ tái phát, hai ngày nay thời tiết thay đổi..cũng có lúc phải vào bệnh viện. Mấy hôm nay ngoại trừ công việc, đi theo tiền bối, còn thời gian Yến Thành đều chăm sóc ông. Giáo sư nửa đêm thường đau chân, lúc này còn gặp gió lạnh, những trận mưa phùn kéo dài, da thịt già yếu của ông như bị kim châm.

Thấy cậu ngồi xổm trước giường, bóp nhẹ chân ông nửa tiếng đồng hồ cũng không có biểu hiện mất kiên nhẫn, Giáo sư Trần không khỏi cảm khái:"Không thể nghĩ tới có ngày người làm cho tôi thoải mái tận trời, lại là học trò của mình".

"Thầy nói quá lời."

Yến Thành bóp tuýp thuốc mỡ vào tay, xoa lên khớp xương: "Thầy đã giúp đỡ em rất nhiều, đây chỉ là chút sức nhỏ bé thôi".

Giáo sư Trần cười cười, đổi đề tài.

"Gần đây vội vàng chiếu cố tôi, em cũng không có thời gian hỏi thăm bạn gái phải không?"

Tay Yến Thành hơi dừng lại.

Gần đây Giang Ý Miên gọi cho anh rất ít. Không phải vì cô bận học, mà do anh quá bận.

"Đoán đúng rồi?" Giáo sư cười tủm tỉm nói:

"Hai ngày nữa có thể trở về, em đừng buồn."

"Không sao ạ."

"Nhưng mà, ngày trước hình như thầy chưa từng thấy em đi quá gần với con gái". Ông suy tư:

"Sao tự nhiên lại có bạn gái?"

Yến Thành trả lời uyển chuyển: "Duyên phận tới không chọn thời gian ạ".

Thần sắc anh nghiêm túc làm giáo sư Trần hơi tiếc nuối.

Còn nghĩ nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nhà ông còn có cô con gái nhỏ, so với Yến Thành thì chỉ cách biệt hai tuổi.

Aizz, bọn trẻ này.

Chờ ông ngủ rồi, Yến Thành tắt đèn, nhẹ nhàng khép cửa. Hành lang vắng lặng. Có tiếng bước chân từ xa bước lại gần.

Yến Thành quay đầu nhìn lại, Đồng Nhu dừng lại cách anh ba bước, đầu tiên là nhìn anh, sau đó nhìn về phía cửa.

"Giáo sư Trần ngủ rồi à?"

"Ừm."

Anh không muốn tiếp chuyện, lễ phép gật đầu đi qua cô ta.

"Yến Thành."

Cô ta không nhanh không chậm gọi tên anh, thanh âm yêu mị quyến rũ, muốn câu dẫn người khác.

Chàng trai quay đầu lại.

Đồng Nhu vòng vòng đuôi tóc xoắn của mình quanh ngón tay, một vòng lại một vòng, xẹt qua lòng bàn tay.

"Cậu rất hợp mắt tôi."

*

Chương 53: Em muốn nhìn anh tắm!

Ám chỉ như vậy bình thường không khỏi làm tim người khác đập nhanh, đã là người trưởng thành, nếu trả vờ ngây thơ thì cũng hơi mất hứng.

Nhưng Yến Thành cũng chẳng có biểu tình gì, chỉ nhàn nhạt nói: "Cảm ơn."

"Chỉ hi vọng thiết kế của chúng tôi, đối với phó tổng cũng hợp mắt".

Đồng Nhu cười ra tiếng.

"Còn phải xem biểu hiện."

Anh gật gật đầu, "Chúng tôi sẽ làm tốt"

"Đáng tiếc, bộ phận này không phải cậu phụ trách." Cô nói với giọng điệu thờ ờ, không muốn rút lui: "Nếu bản thiết kế ký tên của cậu, có lẽ tôi sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn".

Yến Thành nhú mày.

Anh không còn kiên nhẫn nói chuyện tiếp, thấp giọng nói tạm biệt.

Đồng Nhu cũng không hề giữ lại.

Người đàn bà cong môi cười, nhìn bóng dáng anh đã đi xa, nhẹ nhàng liếm môi.

Cô có rất nhiều thời gian, cũng rất nhiều cách.

*

Trên màn hình di động hiện vài cuộc gọi nhỡ, anh chọn cuộc gọi quan trọng nhất rồi gọi lại.

"Mẹ."

"Mới vừa xong việc"

"Cuối tuần sẽ trở về."

"Vâng, mẹ đi ngủ sớm một chút".

Một bên ngắt điện thoại, một bên cởi quần áo, cúc áo sơ mi hơi khó cởi, Yến Thành ném điện thoại lên giường, cúi đầu cởi nút áo.

Lúc này Giang Ý Miên gọi tới.

"Anh tan tầm rồi à?"

Gần đây cô học hành nghiêm túc hơn rất nhiều, thời gian rảnh lúc nào cũng thiếu, số lần tìm anh cũng ít. Vì thông cảm cho công việc của anh nên ít khi gọi điện thoại, có chuyện gì đặc biệt chỉ nhắn tin qua Wechat.

Tính toán, đã ba ngày rồi Yến Thành không nghe được giọng nói của cô.

Công tác một ngày, thần kinh đã mỏi mệt được đẩy lui ngay tại khoảnh khắc này. Anh nhắm mắt lại, thả người lên chần, thanh âm trầm thấp trả lời:"Ừm"

"Cảm thấy mệt mỏi sao?"

"Vẫn còn tốt."

Anh nhớ tới lúc giữa trưa đi ăn cùng đồng nghiệp, một nhà hàng của Thái Lan, chanh cùng tôm tươi cay cay hòa quyện lẫn nhau, là vị mà Giang Ý Miên thích.

"Lần sau dẫn em tới đây ăn, hay anh về mua một phần cho em nhé?"

"Chờ anh về chắc đồ cũng hỏng rồi."

"Cũng đúng, vậy lần sau cùng tới ăn."

Giang Ý Miên đang muốn nói ok, nhưng đầu lại mắc kẹt một chút.

Cô đột nhiên hỏi: "Chúng ta đã ở bên nhau bao lâu rồi?"

Yến Thành hơi hơi mở mắt ra, tự nghĩ vài giây: "75 ngày"

Đầu bên kia ngạc nhiên "A" một tiếng, "Đã lâu như vậy."

Anh buồn cười, "Sau lại lâu?"

Có lẽ với cô mà nói đây đã là lâu rồi, nhưng đối với Yến Thành thì chưa đủ lâu lắm.

Thời gian ở bên nhau trước nay đều thấy không nhiều, lúc dính với nhau cũng chưa bao giờ cảm thấy phiền chán.

Nói về tương lai, cũng chưa tới mức muốn cùng nhau làm gì. Chuyện như vậy, Giang Ý Miên đã lâu chưa nghĩ qua.

Điều cô kinh ngạc chính là mình chỉ vì hứng thú nhất thời, vậy mà duy trì tận hơn hai tháng rồi, một bên cảm khái vì sự nghiêm túc của Yến Thành.

Chưa từng có người, sẽ nhớ rõ từng ngày ở bên cô.

Chỉ cảm thấy có được sự vui vẻ, đến nỗi có được sự chắc chắn. Thật giống như, có được thứ đồ chơi yêu thích, liền tự cho là đúng chờ đợi lúc mình thấy chán, mà không nghĩ rằng rốt cuộc mình muốn sở hữu nó hay không.

"Anh thật là tốt." cô lẩm bẩm nói.

"Cái gì?" Anh không hiểu, lại cười: "Vẫn chưa được ăn món Thái đâu, khen anh trước à?"

"Em không nói cái này."

"Hả?"

"Anh à."

"Ơi."

"Nhớ anh"

Như có gì đó va vào lồng ngực, xương cốt đều trở nên mềm nhũn.

"Anh cũng nhớ."

"Thật không?"

"Thật mà."

Cô đang chờ anh nói những lời này, thanh âm trong điện thoại vang lên ý cười không hề che giấu, sau khi đã thực hiện được điều mình muốn nên vô cùng sung sướng.

"Em muốn nhìn anh lắm."

"...?"

*

TG: Điện thoại doi ta viết chán ghét, vẫn là video trò chuyện đi. Ai, tận dụng mọi thứ vắt hết óc mà cho các người uy thít (tuy rằng không viết ra được tới là được ta gần nhất giống như được cái kia bệnh liệt dương căn bản không có hạnh ngọc)

Chương 54: Không ướt được

Chàng trai trong video có một gương mặt tuấn tú, đôi mắt xinh đẹp bị hơi nước mờ mịt bốc lên làm cho càng thêm đen nhánh, áo sơ mi vẫn mặc trên người, nhưng nút áo đã được cởi hết ra. Điện thoại đặt trên bồn rửa mặt khi đã được dọn dẹp sạch sẽ chượng ngại vật, giọng nói cô gái trong điện thoại vang lên mang theo vẻ hài hước cùng vui vẻ, nhẹ nhàng hun vào tai anh:

"Cởi đi"

Yến Thành ngoan ngoãn làm theo.

Cơ bắp của anh rất đẹp, những múi cơ rõ ràng, lồng ngực rộng lớn đi xuống dần thu hẹp, đường cong cơ bụng cất giấu sức mạnh, dây lưng được rút ra, đường viền mép quần treo trên khối xương mu, gợi cảm tới mức huyết mạch phun trào. Làn da anh trắng trẻo được ánh đèn phòng tắm chiếu sáng, dục vọng làm anh ngăn cách với mọi thứ, lý trí rơi đầy đất.

"Anh à, sờ cho em nhìn"

Khi cô nói chuyện, âm cuối lúc nào cũng cao lên, làm cho người nghe cảm thấy như đang thương lượng, nhưng không phải, đó như là mệnh lệnh của cô.

"...Ừm." Tâm tình của anh rất khẩn trương, ngón tay đều run rẩy, không rõ cảm giác vây quanh lúc này là gì, có chút chờ mong, nhưng lại hơi sợ hãi.

Yến Thành duỗi tay kéo quần mình xuống, sau đó là quần lót, nơi đó đã cương cứng, căng ra rõ ràng hình dạng vốn có, phần đầu nắm trông đặc biệt cứng rắn tới không thể chịu được.

Hai bàn tay Giang Ý Miên đang áp vào má, cong cong đuôi mắt.

"Có phải cứng lắm không?"

"Sờ nó đi, trông thật đáng thương."

Giọng cô nói chuyện thanh âm thật sự khó nhịn, quá chọc người khác, giống như chủ nhân ra lệnh cho cún nhỏ, có chút thương hại lại đáng yêu.

Bàn tay chàng trai quấn quanh gân xanh đã nhô lên, can căn rõ ràng, da thịt che giấu dưới mạch máu gồ lên màu tím như ẩn như hiện, giờ phút này dục vọng đã bộc lộ làm thân thể anh cứng dần lên, dưới thân cũng cứng.

Anh ngoan ngoãn mà làm theo, lòng bàn tay mềm mại nắm lấy cự vật thô to cực nóng bỏng, đã cứng như sắt.

"Thật to..." Cô nỉ non trong vô thức.

Yến Thành hơi nhú mày, nhìn từ trên xuống dưới khối hình trụ đang được xoa nắn, ngón cái xẹt qua mã mắt ấm áp, lau đi dịch nhầy chảy ra vì quá hưng phấn.

"Có sướng không, tự sờ hay là bị em sờ, cái nào sướng hơn?"

Thanh âm như chuông bạc qua màn hình điện thoại truyền tới lỗ tai, không bị ngăn cách bởi loa của chiếc điện thoại, cũng vẫn mềm mại đáng yêu làm anh khác không nhịn được liên tưởng: Cô bị đè ở dưới thân, hai chân banh rộng sang hai bên, bị chọc cho tới mức lỗ nhỏ đỏ bừng sưng tấy mở ra...

"Đang nghĩ gì?"

Giang Ý Miên nhìn chàng trai trên màn hình, đang đứng trước mặt mình tự sướng.

Anh khẽ nhếch đôi môi thờ dốc, đồng từ đen nhánh che giấu dưới lông mi đang híp lại, ánh mắt tuy mê mang nhưng vẫn thẳng thắn, nhìn chằm chằm người trên màn hình. Động tác trong tay vừa nhanh vừa mạnh mẽ, giống như phải chà lau như vậy mới đạt được khoái cảm.

Không đủ, vẫn không đủ...

"Trong đầu đều là em? nghĩ tới cắm vào trong em?"

"Anh thật là dâm dăng, đầu nắm đều chảy nước rồi"

"Nhìn qua cứng thật đấy, rất muốn liếm liếm"

Cô nhìn vào màn hình, bắt đầu xoa nắn hai bên ngực mình, váy ngủ đơn giản che không được hai bên vú to tròn, tựa như sóng biển đang quét qua, cảnh tượng sắc tình làm cho dục vọng dâng cao, hơi nóng bao phủ mặt anh.

Giang Ý Miên một bên xoa ngực, một bên vươn đầu lưỡi ra liếm, rõ ràng cái gì cũng không làm thật, chỉ bắt chước động tác của anh trong không khí, nhưng cả người Yến Thành như bị sét đánh, phần hông căng chặt không chịu nổi mà run rẩy vài cái, cong lưng bắn ra.

Cô gái đầu bên kia đã thực hiện được điều mình muốn nên cười ra tiếng.

"Thật ướt, anh trai".

Cô thay đổi tư thế, đưa điện thoại đặt lên đầu giường, cả người quỳ lên trên giường, soi vào phần mông đối mặt anh.

Giang Ý Miên vươn tay, vạch váy của mình lên, chiếc quần lót mỏng manh màu hồng phấn xẹt qua da thịt trắng nõn phảng phất một tầng lạnh lẽo, màu hoa hồng kiêu diễm dẫn dụ người đi tìm kiếm nơi mật cốt sâu thẳm. Cô duỗi tay, đầu ngón tay màu phấn hồng bẻ ra miệng

huyết, bên trong tầng tầng lớp lớp mị thịt vừa hé vừa mở, chờ đợi được lấp đầy.

"Không ướt được..."

Cô vừa nói vừa cho vào bên trong một ngón tay, nhẹ nhàng thọc vào rút ra vài cái, rên rỉ.

////

Mình edit H văn, toàn tự ý thêm thắt từ ngữ vào =)) Cảm thấy ngày càng mượt tay rồi.

Chương 55: Muốn bị anh fuck chết

Như là dư vị này chưa đủ, cô lại đưa thêm một ngón tay nữa đi vào, đảo ướm vách trong, phát ra tiếng nước ồm ộp.

Tay Yến Thành bấu trên bồn rửa mặt, gân tay xanh căng chặt nổi lên như bộc lộ toàn bộ suy nghĩ lúc này, hốc mắt hồng lên nhìn chăm chú, hai mắt không muốn chớp lấy một cái, sợ bỏ lỡ cảnh đẹp này, không muốn bỏ qua một giây.

Giang Ý Miên biết anh đang nhìn, vì vậy trong thân thể ngày càng ngứa ngáy, tưởng tượng đến màn hình của anh đang chứa đựng nơi chảy đầy dâm dịch của mình, nhin không được lại dùng sức tàn sát bừa bãi hơn.

"A a... thật nhanh..."

Cô vẫn để một ít móng tay, không dài, đủ để gãi vào nơi mềm thịt nhô lên ngứa ngáy bên trong cơ thể, một chút một chút đỉnh vào, kích thích chính mình.

"Hai ngón thì đầy rồi?"

Thanh âm của anh trầm khàn hơn so với bình thường, hầu kết anh lăn lăn, chỉ cảm thấy cơ thể mình đói khát khó nhịn.

Dương vật đã hơi ngẩng đầu lên, còn to thêm hơn vừa rồi vài phần.

"Mới hai ngón tay, đã ăn không được?"

Anh nắm lấy chính mình, như đang cầm dục vọng của bản thân. Nhưng vẫn thấy không đủ, anh đẩy phần hông, mí mắt nẩy liên hồi, nhớ lại lúc chính mình cắm vào nơi phẫn nộ hiện ra trước mắt này,

khoái cảm giống như hủy diệt...là sướng, vì được tầng tầng lớp lớp
mì thịt liếm mút, sao lại không khó chịu đây?

Lúc này cô đang rên rỉ phía bên kia, dùng hai ngón tay mình tự
sướng, dòng nước chảy ra như sắp ứ đọng cả bắp đùi. Lúc bị anh làm
cũng là như thế này, không phải sao?

Miệng cô rất lợi hại, lúc bị dương vật cắm vào lúc nào cũng thích
khóc lóc, cho là làm như vậy sẽ được anh tha, nhưng không nghĩ tới
như vậy sẽ càng chọc cho anh thêm phần hưng phấn. Nhưng chỉ là
như vậy dục vọng thì thoả sẽ được kiềm chế, không đến nỗi làm
tổn thương đến cô.

Huyệt nhỏ phẫn nộ, lúc bị khai phá hai cánh môi chỉ biết ứ đọng át dìm
ở một bên, vì lỗ quá nhỏ, cản lại lực đẩy mạnh, mạnh tới mức làm
cho da đầu tê dại...

"Miên miên..."

"Miên miên..."

Âm thanh anh ách gọi tên cô, cả người anh đều đang run rẩy, cự vật
trong tay nhẩy lên, nhìn người đang ngẩng đầu lên trong màn hình,
hốc mắt như có ánh nước trong suốt, tựa như bị bắt nạt.

"Vạch cái miệng nhỏ ra...anh muốn nhìn rõ bên trong".

Ngón tay mà cũng có thể làm cho bên trong chiếc miệng e ấp kia
sưng đỏ sao? cũng giống như cự vật của anh đào tới nơi sâu nhất
sao?

Giang Ý Miên rầm rì, cơ hồ như đang bị khoái cảm bao phủ.

Hiện tại nghe được anh nói mấy lời tục tằn, càng không nhịn xuống
được nữa, hai chân run rẩy đạt cực khoái.

Nhắc nhắc tay, tay kẹp lấy huyết nhỏ, lúc rút ra có chút khó khăn, lỗ nhỏ run rẩy tiết nước dịch tràn ra, trong suốt kéo theo một sợi chỉ mỏng.

Cô lau qua loa, lúc hai ngón tay tách ra, dâm dịch cuốn vào nhau, ánh đèn mờ ảo chiếu xuống nhìn thấy rõ ràng.

"Ô ô..."

Cô vẫn đang khóc, Yến Thành biết, là sướng.

"Đừng khóc..." Anh nhắm mắt, động tác trong tay với tốc độ xúc lên xuống càng lúc càng nhanh, lời nói ra cũng như tự nói với chính mình: "Con mẹ nó, muốn đem nó cắm vào bên trong ". Giang Ý Miên ngây ngẩn cả người.

Nghe câu nói đó, dưới chân đang kẹp chặt lại chảy ra một dòng chất lỏng.

"Được ha..."

Cô không ngại dù chỉ một chút, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Cô gái đang đối diện anh, đáp lại lời thỉnh cầu vừa rồi của anh.

Chậm rãi, ngón tay bẻ ra hai môi hoa hồng đỏ thắm.

Bên trong sâu hun hút, đang chờ bị cắm.

Cô cười, âm thanh hi ha.

"Muốn bị anh fuck chết".

Chương 56: Cờ năm quân

Ngày hôm sau thức dậy, sắc mặt Yến Thành nhìn qua không được tốt.

Giám đốc phụ trách hạng mục đang nói về sản phẩm, phần lớn là thuật ngữ chuyên ngành, nếu đầu óc không hỗn loạn có thể hiểu được bảy tám phần, vì thế Yến Thành nhìn chăm chăm vào màn ảnh phía trên, nhìn qua đang rất nghiêm túc. Cho tới khi bài diễn giải kết thúc, Đồng Nhu đi lên bục.

Tới khi cô ta diễn thuyết, ppt được lật sang một trang, Yến Thành mới phản ứng được người đang nói là cô ta.

Chàng trai cúi đầu thấp xuống, rút ra bút ký viết lên tờ giấy cái gì đó.

Mất đi ánh mắt nhìn chăm chú, Đồng Nhu đang nói tạm dừng một chút. Cho tới khi đồng nghiệp nhìn lên tờ mô đánh giá, cô vẫn chưa tiếp tục.

"Đồng tổng, làm sao vậy?". Thư ký tiến lên nhỏ giọng nói có chỗ nào khó hiểu, Đồng Nhu không trả lời. Bút trên tay cô xoay xoay một vòng, giày cao gót hơi xê dịch, chuyển qua bàn khác, lại nhìn về hướng bên kia.

Yến Thành đã buông tay, khẽ nhắm mắt lại.

Toàn bộ quá trình không đến một phút.

Đồng Nhu ý vị thâm thường cười nhẹ, tiếp tục thuyết trình. Cho tới khi hội nghị kết thúc, Yến Thành vẫn chưa ngẩng đầu lên.

Lúc tan cuộc, trợ lý của cô thu thập giấy trên bàn. Như ấn tượng về chỗ ngồi, cô rút ra một tờ giấy. Chỉ thấy mặt trên của tờ giấy vẽ qua

loa vài đường ngang dọc, bút tích vẽ ra hai đồ án, là cờ năm quân.

*

Giang Ý Miên học lớp bổ túc cũng chẳng ra sao, thành tích vẫn luôn không tiến bộ, thi tới thi lui vẫn vậy. Thầy giáo dạy bổ túc nói cho cô, rốt cuộc ông chỉ dạy thêm về cơ bản, nếu trong trường có vấn đề gì thì gặp thầy giáo trong khoa, so với lớp học bổ túc sẽ càng hiểu về đề thi hơn.

Vì thế Giang Ý Miên phá lệ đến văn phòng.

Thầy giáo thấy cô đến, trong tay còn cầm bài thi, tưởng nộp bài tập. Cho tới khi cô đến gần, đứng trước mặt ông, nói: "Thưa thầy, có vấn đề muốn hỏi thầy ạ".

Nước trà vừa rót suýt làm bỏng tay ông.

Thầy giáo đỡ hạ mắt kính, liếc cô một cái rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Thầy nhớ rõ ràng mặt trời hôm nay mọc phía đông cơ mà... "

" ... "

Giang Ý Miên lấy bút chì vẽ vòng vào đề bài, không nói đùa với thầy: "Chỗ này ạ"

"Để thầy xem."

Bây giờ đã là thời gian nghỉ, học sinh tới văn phòng hỏi bài cũng không ít, nhưng chuông vào học reo lên, thầy giáo chưa nói xong cũng muốn đuổi người.

"Cảm ơn thầy, lần sau em lại tới"

Thầy uống hớp trà có điểm hụt hơi.

"Sống trên đời lâu rồi đúng thật cái gì cũng có thể thấy"

"Lão Lý, thầy lại lải nhải cái gì đấy?"

"Lớp này có tiếng sâu ngủ, bỗng nhiên cũng sẽ chủ động cầm bài thi vào văn phòng tìm tôi, ha, ông nói không phải mặt trời mọc hướng tây thì là gì?"

"Có chuyện tốt như vậy?"

"Nói không chừng cô gái nhỏ đã nghĩ thông suốt rồi sao? tính học tập tốt, thi lên đại học".

"Chắc là vậy, lão Lý." Có thầy giáo nhô đầu ra, "Thầy xem xem, lớp thầy Đường cách vách có Thương Ký, vốn dĩ không muốn học sao, bây giờ cũng chạy đi chạy lại vào văn phòng đấy thôi".

"Giờ đã là cuối kỳ, thi xong rồi nghỉ đông, học kỳ sau chỉ còn một trăm này, sao còn có thể không vội"

Thầy Lý uống nốt nửa cốc trà còn lại, cảm thấy rất hợp lý:"Chắc là vậy".

"Học sinh chịu học thầy còn không vui? ông già này thật là!"

*

Buổi chiều, chương trình học cũng nhiều, tiết cuối cùng của một tiết tự học còn bị giáo viên Tiếng Anh chiếm lấy, vì ngày mai muốn đi vào trọng tâm ôn tập, nội dung chính xong còn kéo dài thêm một lát. Chờ tới lúc Giang Ý Miên về tới nhà, đã quá giờ cơm chiều.

Kết quả vừa vào cửa, đúng lúc chạm mặt Giang Ý Văn đi ra.

"Anh? Sao đã về rồi?"

"Thế nào? Nhà này là của em? anh không thể về?" Anh trai một bên tìm tất một bên đeo giày.

"Anh đi đâu?"

"Đi ra ngoài chơi với bạn"

Lúc này mẹ Giang nghe thấy tiếng người, tay cầm bát đi ra:"Miên Miên, sao về muộn vậy, mẹ tưởng con ăn ở ngoài".

Giang Ý Miên nhìn anh trai đang đeo giày, trả lời:"Chưa ăn, thầy giáo giảng quá giờ nên về muộn".

Giang Ý Văn cười một tiếng, "Lớn như vậy còn bị thầy giáo giữ lại?"

Cô không nhin, chân đá vào eo anh:"Anh có bệnh à".

"Đồ ăn trong nhà vừa hết, cũng không còn gì". Mẹ Giang phát sầu:"Ý Văn, có phải con muốn đi ra ngoài?"

"..."Đúng là muốn nói không phải.

"Vậy con thuận tiện mang Miên Miên ra ngoài ăn cơm đi, mẹ còn phải rửa bát"

"..."

Giang Ý Văn dừng hai giây, vẻ mặt không tình nguyện thối thối tóc mái.

"Con biết rồi."

Anh buộc chặt dây giày, Giang Ý Miên đứng ở cửa nhìn anh.

"Aizz." Cô gái nhỏ thở dài.

"Aizz cái rắm mà aiz?"

"Vẫn chưa ăn cơm còn bị mẹ bắt trông chó". Vẻ mặt bất đắc dĩ:"Không aizzz thì thế nào?"

Giang Ý Văn: "..."

Chương 57: Bạn gái cậu ấy

"Em gái lại đến chơi à"

Bạn anh trai cô đã rất quen thuộc với cô gái nhỏ, vừa thấy mặt đã có thể thân thiết chào hỏi.

Giang Ý Miên ngoan ngoãn chào, tìm chỗ ngồi xuống.

Nơi bọn họ tới là địa điểm rất thanh tịnh, tọa lạc bên bờ sông, ban đêm gió thổi nhẹ nhẹ, không đến mức lạnh lẽo ngược lại thấy rất thoải mái. Mặt tiền cửa hàng mở rộng, bên đường thừa thớt rặng cây xanh, ánh đèn mờ lung, rất tình.

"Ăn cái gì tự gọi đi." Anh trai cô ném thực đơn tới, rồi quay đầu đi nói chuyện với người khác. Giang Ý Miên chọn một phần ngao thịt nướng cùng phô mai, nghĩ ngợi rồi gọi thêm miếng bánh kem Ferrero. Chờ tới lúc đồ ăn được mang lên, phát hiện ra chỉ có mình cô ăn, mấy chàng trai đến chỉ để uống rượu.

"Không sợ béo à." Giang Ý Văn ghét bỏ nhìn người đang ăn uống bên cạnh.

Giang Ý Miên nhắc chân dẫm lên bàn chân anh, thấy người đau tới tay run run nắm chặt, mới vừa lòng đem thức ăn trong miệng nuốt xuống.

"Em gái vẫn học cao trung nhỉ? Tuổi này đúng là nên ăn nhiều một chút".

"Đừng nghe anh trai em, cậu ta gần đây có tư tưởng phải làm giàu, dùng sức mà làm".

Giang Ý Miên chớp chớp mắt, "Tư tưởng như thế nào ạ?"

Cô chỉ thuận miệng hỏi, đối phương cũng kiên nhẫn giải thích, nói tóm tắt qua một lần, nghe qua hình như rất lợi hại. Cô gái nhỏ ngoan ngoãn gật gật đầu, nhớ tới bạn trai mình. Bọn họ đều trong vòng tròn này, nói tới đây cô cũng nghĩ là cùng một loại công việc.

"Mà Yến Thành trở về lúc nào nhỉ?"

Tối hôm qua đã thấy ở trên giường.

"Rạng sáng về." Anh trai đang hút điếu thuốc.

Ừm, tầm hai giờ sáng.

"Sao cậu biết?"

"Cậu ta về ký túc xá, lúc đó tôi vừa cùng mấy người đánh mặt chược về".

"Rạng sáng về ký túc xá á?" Có người tò mò nói.

Giang Ý Miên đang xoa xoa mặt cũng dừng tay, chuyện này cô không biết.

Cô tưởng Yến Thành về nhà.

Nhưng vì tối qua lúc hai người nhắn tin, anh chỉ đơn giản báo bình an, hiển nhiên thời gian này rất bận, người cũng rất mệt mỏi.

"Đúng vậy."

"Cậu ta trở về gấp như vậy làm gì?."

"Ai biết được." Giang Ý Văn cười một tiếng, trên mặt anh biểu tình ý vị không rõ: "... Khả năng, đúng là có bạn gái."

"???"

Giang Ý Miên đang uống nước tí thì sặc.

Bạn cùng phòng khác vẻ mặt rất bình tĩnh, hiển nhiên đã sớm biết chuyện này.

Bạn bè anh sốt xằng: "Sao lại thế này ? Đm, sao người kém chơi nhất lại có bạn gái được?"

"Giang Ý Văn, nói rõ đi, đừng có nói linh tinh"

"Đúng thế, Thành nhãi con của chúng ta có tiếng trong sạch, không phải người cậu có thể bịa chuyện bôi nhọ đâu".

Lời này anh không thích nghe, sao lại thành bịa chuyện.

"Nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy, sao có thể nói bừa gì chứ?".
Giang Ý Văn đổi dáng ngồi, càng thêm lười biếng nói:

"Cô gái đó lái xe đưa cậu ấy về ký túc xá, còn từ trên ghế xuống tiễn người, đưa đến cổng ký túc xá về mặt tiếc nuối đi về, không phải bạn gái thì là ma nữ à?"

"Đcm nó --"

"Thật hay giả, Đinh ca, cậu nói xem, thật không?"

Đinh ca là người bạn cùng phòng khác của Yến Thành, chỉ thấy mấy người đang khiếp sợ trước mặt anh thì thấy thật vừa lòng, có một loại khoái cảm muốn làm trẻ con của mình, gật gật đầu, hút điếu thuốc phun ra một vòng khói.

"Thành nhãi con của chúng ta, cuối cùng đã trưởng thành rồi"

"Hừ." Giang Ý Văn cười một tiếng, "Cậu ta đúng là âm thầm làm việc lớn". Vừa dứt lời nhìn sang em gái đang ngồi im không nói chuyện, đồ ăn trước mặt thừa một nửa, không còn ăn nữa.

"Tiểu quỷ sao không ăn nữa?"

Giang Ý Miên ợ một cái, "No rồi."

Cô xoa xoa bụng, tay giấu ở phía dưới bàn, nắm chặt vải áo hoodie của mình, mới nhận được sự đau đớn đang dâng lên.

"Ăn ít mà còn gọi lắm như thế, thấy tiền của anh đây là gió to thổi tới?"

"Aizzz, sao cậu nhỏ mọn thế"

"Giang đại gia sao keo kiệt như vậy."

"Em gái đừng có để ý tới cậu ta, ăn không hết bảo cậu ta mang về cho chó"

Sau đó họ nói sang đề tài khác, nói đông nói tây, cười nói ầm ầm, nhưng một câu Giang Ý Miên nghe cũng không lọt vào tai.

Chương 58: Em gái với bạn gái cậu ta không cùng một loại.

Lúc về đến nhà đã hơn mười giờ đêm, Giang Ý Văn uống đến say khướt, không tới mức không đi được, đã say nhưng vẫn muốn tìm Giang Ý Miên sinh sự.

"Tiểu quý, mang vở bài tập đây anh kiểm tra xem nào".

"...Anh uống say phát điên đúng không."

"Chắc." Anh trai nằm ở trên sofa, chân chếch lên đặt ở trên bàn trà, "Không phải nghe mẹ nói học bổ túc vẫn không khá được sao, tốt xấu gì cũng có một người anh có tài, trình độ này dư sức đối phó".

"Em không cần."

"Nhanh lên."

Giang Ý Miên đã đỡ tên này nửa đứng nửa ngồi khiêng về, vốn dĩ trong lòng đang nén giận, còn phải hầu hạ đại gia, quả thật là thấy phiền tới cực điểm. Cô định xoay người rời đi, kết quả Giang Ý Văn say tới mức ngã xuống ôm lấy chân cô, bắt đầu chơi xấu.

"Cầu xin em gái nhỏ ô ô ô... đưa bài thi đây cho anh nào".

"..."

Giang Ý Miên đúng là không còn cách nào, đành phải đi lên lầu, tìm đại một quyển bài tập toán mang xuống cho anh nhìn. Chỉ thấy người đã tu nửa bình Vodka thật sự ngồi lên, thẳng tắp thân mình, cầm bút bắt đầu giúp cô xem đề.

Giang Ý Miên ngẩng đầu nhìn trần nhà, hít sâu một hơi.

Đúng là gặp quý. Dáng vẻ này đúng là say không hề nhẹ.

Vốn dĩ định ném người này tại đây, một người một toán học ở bên nhau vượt qua một đêm tốt đẹp, ý này vừa nghĩ tới, Giang Ý Miên nhắc chân định lên lầu, nhưng nghĩ nghĩ tới cái gì đó, quay đầu lại đi vòng vèo một lát.

Cô ngồi xổm bên cạnh, nhìn Giang Ý Văn.

Nhìn dáng vẻ thật sự say quá rồi.

Anh trai mặt toàn màu hồng, chữ trong tay đều run run, cảm nhận được tầm mắt của cô, nuốt nước bọt nói: "Cho anh chút thời gian, sẽ tính ra thôi".

"Anh cứ chậm rãi tính." Giang Ý Miên liếc mắt một cái, nói năng nhỏ nhẹ "Em muốn hỏi anh một vấn đề khác".

"Gì?"

Cô ấp ú một chút, cảm thấy vẫn nên thử xem sao, vì thế hỏi, "Đề này, anh làm được không?"

"Sẽ làm được."

"Ba anh họ gì?"

"Họ... Giang."

"Anh tên là gì?"

"Giang, Ý, Văn."

"Ồ, vậy wechat anh có bao nhiêu tiền?"

"Bị con em gái gốc lừa ăn vài trăm, hình như còn ba bốn ngàn thì phải".

"..."

Giang Ý Văn như bị cạy miệng, hỏi gì cũng nói.

Giang Ý Miên nhìn chăm chăm anh, âm thanh như nấn nỉ dẫn dụ, nhẹ nhàng hỏi: "Anh Yến Thành... có phải có bạn gái không?"

"Đúng vậy."

"...anh đã gặp qua? Trông như thế nào?"

"Thấy rồi, thật xinh đẹp."

"Thật xinh đẹp là rất xinh đẹp? so với em gái anh thì đẹp hơn không?"

Giang Ý Văn nhú nhú mày, không biết là đề bài này hơi khó, hay là vấn đề này cần phải xem xét. Một lúc sau, mới nói ra một câu: "Em gái với bạn gái cậu ta không cùng một loại".

Giang Ý Miên cảm thấy hai bàn tay nắm ở túi áo càng thêm lạnh lẽo, rõ ràng tay cô vẫn còn đặt trong túi áo, nhưng vẫn ngồi như cũ không đứng dậy đi tìm chút ấm áp. Cô nhìn thấy anh mình đang phá hủy bản nháp đang đúng thành sai linh tinh. Phép tính vớ vẩn sai loạn, tất nhiên sẽ giải không ra, cái này chỉ còn cách bỏ đi. Trong lòng cô giống như bị chiếc bút đang vẽ loạn dất đi, quẩn quanh thành một đoạn dây nhỏ lung tung rối loạn, đáp án đúng bị sai lầm che giấu.

Chính là vẽ như thế nào, đề bài này cũng không thể nào giải ra được nữa.

*

Ngày hôm sau, Giang Ý Miên lại cầm một bài toán đến tìm thầy Toán nhờ giảng bài. Lúc này đã vào cuối buổi chiều, là tiết tự học cuối cùng, văn phòng không còn nhiều người. Mới đi tới cửa, tầm nhìn trống trải nên cô đã thấy được Thương Ký. Người nọ cũng nhìn thấy cô, tầm mắt giao nhau một giây, liền bình tĩnh cùng rời đi. Thương Ký là do thầy Đường chủ nhiệm. Thầy giáo đưa lên uống một hớp

trà, tiếp tục xem sách. Ông nhìn thấy cô, đưa tay hạ kính xuống ánh mắt vẫn đục mụ mị:" Trận gió lớn nào thổi vị đại gia này tới đây?"

Giang Ý Miên không tiếp lời, chỉ mở bài thi ra:"Thưa thầy, chỗ này em không hiểu ạ".

Bàn giữa các thầy cô chỉ cách một lối đi nhỏ, nói đc vài câu, Giang Ý Miên đang nghiêm túc lắng nghe, bỗng nhiên thấy một câu cho qua chút, theo bản năng cô nghiêng người, đồng phục không tránh khỏi xẹt qua nhau. Trên người cậu hương vị nhàn nhạt, rất quen thuộc.

Cô rũ mắt xuống, thầy giáo bắt đầu phân tích hình vẽ.

Phía sau, thầy giáo nói chuyện phiếm, nhắc tới học sinh vừa nãy mà họ chú ý.

"Thầy Đường à, bài thi lần này, Thương Ký lớp ông rất có tiến bộ".

"Thật hay đùa?" Thầy Đường quay đầu lại nói vọng qua, mặt lộ ra vẻ vui mừng". " Tôi còn đang nghĩ tên nhóc này ngày ngày chạy vào văn phòng có phải giả vờ giả vịt cho tôi xem hay không, vậy mà tốt thật ư?".

"So với lúc trước khẳng định là cao hơn, nhưng mà nếu cậu ta vẫn luôn ở trạng thái này, tôi nghĩ kỳ thi cuối kỳ này, so với tiến bộ này của em ấy chắc dư sức".

"Vây nhờ ông chiếu cố."

Chuông tan học vang lên, lục đục vài thầy cô tan tầm rời đi.

"Phương trình này cần phải như thế này, sau đó bắc cầu qua, em không cần phải xem hình này phức tạp thế nào, chỉ cần trực tiếp cho đại số vào, đáp án là..."

Giang Ý Miên yên tĩnh lắng nghe, biểu tình trên mặt bình tĩnh nghiêm túc.

"Em xem cái đề thứ hai, trước đó chúng ta vẽ tọa độ như thế này..."

"Bình phương công thức đi vào, làm ra hai cái đáp án, từng cái thí nghiệm một chút..."(*)

() SR các bạn mình học dốt lắm, không biết edit kiểu gì cái chỗ toán này. =))*

Phương pháp của thầy đúng là đã cũ, so với vài giáo viên trẻ đều tương đối cứng nhắc, nhưng rất chắc chắn, khó có lỗi, quá trình giải tương đối bình thường, chờ ông nói xong đại khái, bên ngoài trời như đã tối.

"Đi về trước đi, mai lại qua đây hỏi."

Giang Ý Miên nói cảm ơn, cầm bài thi trở về phòng học, lớp học lúc này đã không còn một bóng người. Bạn thân ở bên cạnh cô dán tờ giấy, hỏi cô đêm nay đi đâu chơi thì nhắn tin. Cô mới nhớ ra, giờ đã là cuối tuần. Nhưng trong lòng tâm lý đang bức bối, cô vò tờ giấy ném vào thùng rác, cầm bài thi nhét vào cặp, đeo lên vai rồi thuận tay đẩy mạnh chiếc ghế dựa vào bàn.

Giang Ý Miên quay đầu lại, có một thân hình đứng ở cửa sau. Trời dần tối cũng không che lấp được vẻ đẹp trai lãng tử của cậu, vẻ mặt thâm thúy, hai tròng mắt trong trẻo, màn hình di động chiếu vào sáng tỏ. Thương Ký đứng ở đấy, chờ cô.

Cậu không mở miệng nói một câu, nhưng bên tai Giang Ý Miên như vang vọng một tiếng nói:

"Miên Miên, mình tới chờ cậu tan học."

Chương 59: Hộ hoa sứ giả

"Cậu tới đây làm gì?"

Đáng tiếc cảnh đẹp không còn, cô cũng không còn là cô gái nhỏ sợ hãi vì trời tối. Những ngày tháng tốt đẹp từng có làm người ta quyến luyến, cũng được mai táng bởi ngày hôm qua.

Giang Ý Miên đi về phía trước, đứng trước mặt cậu dò hỏi.

Cậu không có biểu tình gì, bình tĩnh nói: "Mọi người về hết rồi, sợ một mình cậu không an toàn".

Hai người sóng vai đi ra cổng trường.

"Sao tôi không biết cậu thích làm hộ hoa sứ giả nhỉ?"

"Tôi không thích". "Từ trước tới nay tôi chỉ hộ tống bạn gái tận học, không tiếp hoa".

Giang Ý Miên không mở miệng nữa.

Trong lòng cô chẳng còn cảm giác, đối với lời nói hơi vượt rào này cũng không hề gợn sóng. Vì thế chỉ cong môi, không có ý cười: "Vậy hiện tại thích đưa bạn gái cũ nhỉ".

Giang Ý Miên cố tình trọng tâm vào ba từ "Bạn gái cũ", nhìn đến biểu tình của cậu hơi hơi đình trệ, mới thu hồi tầm mắt đang đối nhau.

Thương Ký không nói chuyện nữa, cô bước nhanh về phía trước.

Bóng dáng cậu cao lớn có thể bao phủ cô hoàn toàn, cậu trầm mặc đi ở phía sau, như tòa núi di động xa xa, có vài phần cô đơn tịch mịch.

Nhà họ không phải cùng hướng, Thương Ký đi theo phía sau cô, cô bỗng nhiên quay đầu lại hốt hoảng, nhìn cậu rồi ngử khí bình đạm nói: "Không cần đưa"

"Tôi..."

Cậu đang định nói gì đó, bíp, bị tiếng còi ô tô vang lên đánh gãy.

Một chiếc xe màu đen bóng loáng chậm rãi từ từ tiến tới, dừng trước mặt hai người, một màu đen tuyền được ánh trắng soi vào, nhìn thêm vẻ thần bí, khi kính xe được kéo xuống, hiện ra gương mặt mà Giang Ý Miên quá quen thuộc.

Yến Thành liếc mắt nhìn bọn họ, nâng nâng cằm nói với Giang Ý Miên: "Lên xe".

Giang Ý Miên vòng qua thân xe đi tới ghế phụ, kéo cửa xe ra ngồi vào. Vừa lên xe Thương Ký còn có thể nghe được âm thanh kiều mị có chút oán giận: "Sao anh lại đến đây, cũng không gọi điện trước cho em.."

Cô cũng không liếc mắt cậu một cái, không chào tạm biệt.

Hiện tại cô thích người vừa xuất hiện, cô cũng chẳng nhìn tới bất kỳ kẻ nào.

Tuy cảnh tượng này nghĩ tới cậu đã sớm ghen ghét tới cực điểm, nhưng nó thực sự diễn ra ở trước mặt mình, Thương Ký mới phát hiện, đúng là rất đau lòng, nhưng cũng chẳng còn có cách nào cả.

*

"Buổi sáng đi tới phòng làm việc giao lưu, chiều không có việc gì nữa liền đến đây".

"A?" Giang Ý Miên liếc mắt thấy một chiếc hộp được đặt phía sau, lấy tới: "Anh đợi lâu rồi à?"

Yến Thành nhìn động tác của cô: "Không lâu lắm." Bánh kem đã hơi chảy ra lớp kem.

"Em muốn ăn bây giờ hay mang về nhà?"

"Ừm...bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Ăn tối, muốn ăn cái gì?"

"Anh quyết định đi"

Vừa dứt lời bắt đầu ăn lớp mảnh vụn chocolate phủ phía trên bánh kem.

Xe vòng lên sườn núi, chờ đèn đỏ một lát, anh cầm tay lái nhưng vẫn chưa phục hồi, lơ đãng hỏi:"Cậu học sinh vừa nãy là..."

"Mối tình đầu của em". Giang Ý Miên ngậm đĩa trong miệng:"Lần trước ở phòng y tế anh đã gặp qua rồi".

Tất nhiên là anh vẫn nhớ, không chỉ nhớ mặt, còn nhớ rõ thân phận của cậu ta. Nhưng không phải Yến Thành muốn hỏi về cái này.

Trong lòng có ngọn lửa nhỏ,như kiến cắn. Cảm giác bất an làm anh hơi nhúu mày, khoe miệng mím thành một đường thẳng, không lộ ra cảm xúc, tự nhận là vẫn đang ra vẻ bình tĩnh, nhưng hết thấy đều bị Giang Ý Miên nhìn thấu.

"Anh..."

Đèn xanh sáng lên.

Trái tim anh bỗng nhiên rơi xuống một chút, theo bản năng nhìn thoáng qua người bên cạnh.

Giang Ý Miên nghiêng đầu:"Hả...?"

Cô không nói gì thêm.

*

Vì phòng ngừa đại gia lung tung rối loạn đoán, ta trước nói. Nữ chủ là sẽ không mượn nam xứng tới làm nam chủ ghen, này căn bản không phù hợp nàng tính cách. Nam xứng suất diễn không nhiều lắm, lập tức liền phải kết thúc, sau đó lại đến nữ xứng, lại đến nữ chủ gia đình, sau đó chúng ta liền mỹ mỹ kết thúc lạc. Đến nỗi chôn nhiều như vậy vấn đề nàng là như thế nào giải quyết, ta không biết nói như thế nào dù sao sẽ không cãi nhau. Nam chủ cũng sẽ không nổi trận lôi đình gì đó... Bọn họ nhân thiết đều sẽ không làm ra chuyện như vậy. ^_^ đại gia tĩnh xem này biến đi.

Chương 60: Cô không muốn tin.

Cơm tối hai người ăn món Nhật, Giang Ý Miên không có sức ăn uống, vì vậy chỉ ăn một chén mì. Trong tiệm đang mở máy sưởi, áo hoodie trên người vừa dày vừa nặng, cô ăn đồ nóng, cả khuôn mặt bị hơi nóng bay lên hun cho đỏ bừng. Làn da trắng trẻo, không có tí vết lộ ra dưới ánh sáng, ánh đèn chiếu xuống lông mi, như một cô búp bê xinh đẹp được đặt trong tủ kính xa hoa.

"Học hành có vất lắm không?"

Yến Thành không muốn nói về đề tài trên xe lúc trước, anh một bên ăn cơm, một bên để ý tới Giang Ý Miên, nếu ly trà hết sẽ đuổi tay rót đầy cho cô.

"Vẫn tốt" cô nuốt xuống, "Cao tam đều như vậy"

"Thời gian anh học cao tam không mệt sao?"

"...Còn tốt." Anh trầm tư vài giây, đúng là không có từ nào có thể hình dung.

"Anh đi học, có phải được rất nhiều bạn nữ yêu thích đúng không?"

Cô đột nhiên hỏi về vấn đề này, đôi mắt trong sáng nâng lên, nhìn vào anh. Yến Thành bị sắc đẹp của cô mê hoặc sửng sốt nửa giây, lúc phản ứng lại được thì bật miệng Ừm một tiếng.

"Em đã biết."

Cô dùng chiếc đũa ấn sợi mì đang nhô lên cho tới khi nó hoàn toàn ngâm dưới nước canh, biến mất trong bát nước, rồi mới kẹp vào đũa đưa lên miệng.

"Không phải như em nghĩ". Anh lắc đầu bất đắc dĩ: "Anh chưa từng nói chuyện yêu đương".

Nhìn anh đang luống cuống tay chân, chỉ cần nói về vấn đề mà anh không hiểu biết, đều có dáng vẻ như vậy, nói chuyện đứt quãng chậm chạp, nửa ngày không ra được một ý hoàn chỉnh.

Giang Ý Miên cười một cái: "Em biết."

Anh không nói.

Anh sạch sẽ như một tờ giấy trắng, vậy làm sao có thể ngoại tình được.

Cô không muốn tin.

*

Sau khi ăn cơm xong theo thường lệ Yến Thành đưa cô về nhà, lúc sắp chia tay, Giang Ý Miên nói tạm biệt muốn đẩy cửa xe ra.

"Miên Miên"

Anh gọi cô lại, chạm được vào ánh mắt tò mò, môi nhấp nhấp, mới nói: "Bánh kem, lấy về ăn đi".

"Chút nữa đã quên"

Cô đã ăn một nửa, hình dạng không còn đẹp như trước, nhưng vị vẫn rất ngon, vì vậy cúi xuống lấy. Cô định lấy bánh, bàn tay định lướt qua anh, đã bị hai tay người kia ngăn lại, cả người rơi vào lồng ngực ấm áp.

Yến Thành ôm lấy cô, không cho kháng cự.

Quanh quẩn chớp mũi đều là hương vị của anh, nước giặt hòa lẫn kem cạo râu, không khó chịu ngược lại có mùi hương trầm ổn thơm mát.

Anh không bật đèn, trước mắt Giang Ý Miên là một màu đen nhánh.

Hai người đều im lặng không lên tiếng, cả người đều bị bóng đêm tịch mịch hòa lẫn có vẻ càng thêm gian nan. Cô bình tĩnh chớp mắt, tưởng tượng quần áo hôm nay anh mặc. Có lẽ là là nôn nóng và bất an, vòng ôm của Yến Thành thêm buộc chặt cô. Cô gái nhỏ cùng anh khăng khít, chẳng sợ ngần cách bởi quần áo mùa đông, tim hai người đập hòa lẫn như không có gì cản trở, từng nhịp đập.

Tay Giang Ý Miên ở bên người cuộn cuộn lại, hơi nâng lên lại buông xuống. Cô ngoài cười, nhưng âm thanh thừa thớt bình thường: "Làm sao vậy?"

Anh không nói lời nào.

"Làm sao vậy?" Giang Ý Miên rút lui một chút, tay sờ lên đầu anh, chạm lên mái tóc khô cứng, nhìn chăm chú anh hỏi: "Anh không vui?"

"Vì cái gì? Công việc có vấn đề sao?."

"Hay vẫn là em chọc anh tức giận?"

Vấn đề này như nhánh cây đang sinh trưởng, tùy ý ném qua, rõ ràng quan tâm săn sóc, lại làm cho Yến Thành không thể hô hấp. Về mặt nhìn qua cứng đờ, trong lòng như dòng sông đang cuộn cuộn sóng ngầm, nhưng vẫn không thể nói ra lời.

Bởi vì anh biết, Giang Ý Miên cố ý.

Cô rõ ràng hơn bất cứ ai, biết anh muốn nghe cái gì, tại sao anh lại làm vậy.

Nhưng cô không nói, cái gì cũng không nói.

Anh không phải đồ ngốc, là thật sự thẳng thắn thành khẩn hay là nói tốt để dỗ anh, anh đều phân biệt được.

Vì cái gì, anh cũng muốn biết.

Là chỗ nào có vấn đề, làm cô lạnh nhạt như vậy với anh. Điểm này thật vất vả bị anh khơi ra rồi lộ ra một chút nhiệt tình, lập tức lại bị che giấu. Anh không phân tích nổi, vì vậy trở nên lo sợ. Hầu kết Yến Thành lẩn lẩn, phát hiện những gì muốn hỏi, đều bị đánh bại bởi ánh mắt của cô.

Cặp mắt xinh đẹp rõ ràng, giờ phút này bên trong đều là anh. Nhưng vì cái gì, anh thấy được ảo giác đang dần mất đi.

"...Ừm." Anh nhẹ nhàng trả lời, nhưng không biết trả lời cái gì.

"Không vui à." Giang Ý Miên giang hai tay ôm anh vào trong lòng ngực. :

"Để em ôm anh một cái, đừng có không vui nữa, được không?"

Tay cô gái hơi lạnh lẽo, vẫn sờ theo sườn mặt anh lên vành tai, xoa bóp chỗ thịt mềm không buông tay.

Nhưng chỉ mười mấy giây, cô liền buông lỏng tay.

"Anh về sớm đi". Cô vẫy vẫy tay, "Ngủ ngon."

Dứt lời, Giang Ý Miên thay anh đóng cửa xe lại. Thân hình cô càng lúc càng xa, thậm chí Yến Thành có thể thấy cô đang đẩy cửa vào, bởi vì lạnh còn hà hơi, chà xát hai tay.

Bốn phía đã yên tĩnh lại.

Nhưng anh thật lâu vẫn chưa nhúc nhích.

Bánh kem kia cô không cầm đi, lẻ loi đặt ở một bên.

1 nàng nói chính là nàng không muốn tin tưởng, không phải không tin.

2 nam chủ xác thật rất ghen khuấy cũng thực ủy khuất, nhưng đây là giả thiết nơi. Nam chủ tuổi so nữ chủ đại, trừ bỏ yêu đương, mặt khác sự tình đương nhiên mà thông suốt thấu rất nhiều. Mà ngay từ đầu ta định nữ chủ là cái cao trung sinh, cũng chính là bởi vì cái này lý do. Kéo dài còn nhỏ, lại thành thực cũng vẫn là cái hài tử, nàng quá yêu cầu trưởng thành, mà này phân trưởng thành chú định là muốn hy sinh bên người nàng một ít người cảm xúc.

Chương 61: Tôi không để bụng

Lái xe trên đường trở về, Yến Thành nhận được điện thoại của giáo sư Trần.

Đầu tiên ông nói về một vài vấn đề thái độ của cấp trên, sau đó là nhiệm vụ công tác, rồi kế hoạch hành trình ngày mai, Yến Thành hết thấy đều vâng dạ. Vốn dĩ đã nói xong đột nhiên im lặng, bên kia đang do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng.

"Ngày đó, buổi tối Đồng Nhu đưa em trở về, em..."

"Em về trường học." Yến Thành trả lời.

Giáo sư Trần như trút được gánh nặng, trong lòng hiểu rõ không nhiều lời thêm nữa: "Vậy em nghỉ sớm đi, ngày mai đến".

"Vâng, thầy ngủ ngon."

Anh duỗi tay treo điện thoại, xe dừng đèn đỏ ở giao lộ phía trước. Chiếc xe bên cạnh âm nhạc đinh tai nhức óc, cách lớp kính vẫn nghe được rõ ràng. Tay Yến Thành chống lên cửa sổ xe, mắt nhìn thẳng phía trước nhìn không ra cảm xúc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ huyết thái dương.

Đồng nhu, Đồng nhu.

Đó là ngày cuối cùng thời gian họ đi công tác, phía đối tác làm chủ, muốn cùng bọn họ ăn cơm.

Lúc tan cuộc trở về đã là nửa đêm, bởi vì sáng hôm sau có nghi thức cắt băng, cho nên vội vã trở về, Yến Thành không lái xe tới, lẳng lặng chờ đợi phân phó.

Bên kia nhân viên làm việc biếng nhác, lấy lòng lãnh đạo nhưng thật ra đã muốn về nhà lâu rồi, vì vậy họ đều đã đi hết. Sắp xếp xong đương nhiên chỉ còn lại anh và Đồng Nhu. Cô ta đứng dựa vào cửa khách sạn cười cười, ngón tay móc lấy chìa khóa xe xoay vài vòng, nhìn anh chớp chớp mắt, làm anh lên xe.

"Thật là không khéo, chỉ còn hai người chúng ta"

Cô ta tìm đề tài nói, đa số đều là công việc, Yến Thành không thể im lặng, đành phải trả lời ngắn gọn. Đàn bà bất quá 27-28 không lộ dấu vết của năm tháng, mặt đẹp cùng đường cong sạch sẽ lưu loát, kiều diễm hào phóng, ung dung phú quý. Cô ta nhìn phía trước, vẫn không nhìn anh. Ánh sáng xe cộ xẹt qua vào trong xe, không khí bên trong có chút ám muội đen tối.

"Sang năm cậu tốt nghiệp phải không?"

"Ừm."

"Tính thi lên thạc sĩ?"

"Không tính"

"Cũng được" Say mê với học thuật, như thế nào đại tam đã lẫn lộn theo giáo sư buôn ba. Cô giật nhẹ khóe miệng, tung ra một cảnh ô liu: "Đã tìm được công ty thực tập chưa, có nghĩ muốn đi chỗ nào không?"

"Không có." Yến Thành nhắm mắt lại, âm thanh lạnh lùng : "Nhưng tôi sẽ không chọn cảnh hoa."

Đồng Nhu giống như kinh ngạc mà nhìn anh một cái, hứng thú nổi lên:"Hửm?"

"Vì sao?"

Cô ta biết rõ còn cố hỏi, trong lòng như muốn đáp án.

Như trái cây sắp chín, cao cao treo ở trên đầu, không biết lúc nào bị người ta gõ gõ lung lay sắp rụng, biết cuối cùng sẽ phải rụng xuống, nhưng vẫn quật cường không chịu cúi đầu.

Cô ta thích khoái cảm chinh phục này.

Nhưng Yến Thành lại nói, "Cành hoa sẽ bị xoi mói, mà tôi còn tùy tính người, ngành này ngày sau nhất định có thể thành ngành sản xuất vững mạnh, mà tôi chỉ làm trở ngại mọi người tiến tới"

Như là đang trào phúng, tầm mắt anh xẹt qua sườn mặt Đồng Nhu, thanh âm trầm thấp lại lạnh băng, "Đồng Tổng phong cách làm việc với tôi cũng không giống nhau, không cần phải phiền phức, làm hỏng không khí hợp tác, rất không tốt".

Ở trong tối làm cho thiết kế bọn họ nhiều lần bị bác bỏ, còn có lần trước ở cửa phòng cô ta đã ám chỉ.

Toàn bộ nhóm phải trả giá, liên quan tới việc nam nữ tình trường, rồi mấy người họ trong phòng đều ngày đêm làm ra sản phẩm đều không vừa lòng đối phương, bởi vì trong đó có một người được người ta ưu ái, thái độ như vậy, quả thật chính là nhục nhã.

Đồng Nhu chỉ mỉm cười, không hề phản bác.

Yến Thành cũng đơn giản nhắm mắt lại, muốn giả vờ ngủ kháng cự lại việc giao tiếp với nhau.

Một đường không nói gì, chạy tới lúc anh đổi lái, sau đó Đồng Nhu đổi lái một lần lúc sắp về tới nội thành. Anh thật sự rất mệt mỏi, nửa mơ nửa tỉnh nghe giọng con gái bên cạnh hỏi nhà ở chỗ nào?

Yến Thành lập tức tỉnh táo, im lặng vài giây, nói cho người bên cạnh hướng về phía trường học.

Đồng Nhu nhìn anh một cái không nói gì thêm, ấn bản đồ dẫn đường.

Cô gái này khí chất thật tốt, qua cổng trường không cần đăng ký, không bị cản lại chạy thẳng một đường hướng về ký túc xá, cho tới lúc Yến Thành bảo dừng lại.

"Phía trước không tiện quay xe"

Anh nói cảm ơn, chuẩn bị đẩy cửa xuống xe.

"Yến Thành."

Động tác của anh dừng lại.

Đồng Nhu một tay đặt lên trên tay lái, cổ tay mảnh khảnh, ánh đèn chiếu vào phát ra ánh sáng như chiếu sáng cả người. Có tiền tài có khí chất, nhan sắc rực rỡ, vậy nên mọi mặt đều xuôi trèo mát mái.

Cô ta hơi do dự, làm ra vẻ thỏa hiệp cong môi nói:

"Sau khi kết thúc hạng mục này, bất luận trí ở nơi nào, tôi đều hi vọng, cảnh hoa sẽ là lựa chọn của cậu".

Chàng trai nhú mi, trả lời không liên quan.

"Chị biết tôi có bạn gái rồi".

Đồng Nhu nhìn xẹt qua trên cổ tay anh, anh đeo một sợi dây tơ đỏ tươi đẹp, mặt trên trang trí một miếng trang sức nhỏ bé, chất liệu bình thường. Đó là lúc trước khi anh đi công tác, Giang Ý Miên nói cô đã cắt ra một sợi tóc làm thành dây đeo này, hy vọng anh thuận buồn xuôi gió.

Hiện tại người yêu nhau đều làm vậy, rất lưu hành trong giới trẻ, không thể gọi là sang quý, nhưng đủ để biểu đạt tâm ý.

"Tôi không để bụng." Cô cười.

Một người đàn bà thành thực có thể mang cho anh nguồn tài lực, so ra với một học sinh mười mấy tuổi, nhiều hơn gấp trăm lần.

Cô ta cũng tin rằng, Yến Thành là một người thông minh.

////

****fk. Tự tin quá má=)) Mơ à

Chương 62: Gặp ba cô

Thứ bảy, vì thời gian trước bận bịu, công việc kết thúc nên anh được nghỉ vài ngày.

Cháu trai mình tuy không tính là phản nghịch, nhưng sau khi hết tuổi dậy thì rất ít khi về nhà. Lời ông bà dạy không biết đã bay đi đâu. Bà ngoại Yến Thành vốn dĩ ở trong sân tưới hoa, nhưng lại đi lên lầu, người làm chuẩn bị xong bữa sáng, thoáng nhìn, trên bàn thêm ba bộ bát đĩa.

"Tiểu Thành đã đến chưa?"

Trên lầu vang lên tiếng bước chân bùm bụp, bà ngoại đang đi dép lê, có chút nóng nảy và bất an, hơi xúc động.

"Yến Thành, Yến Thành."

Nhìn thấy người vừa vào cổng, người cháu mình đã dậy dỗ hai mươi mấy năm, Bà ngoại lông mày nhíu lên, hiển nhiên tâm trạng rất tốt.

Xe một đường tiến vào, qua lớp nước phun lên đã rõ ràng, suối nước đang phun lên lập lòe, cảm giác bình yên, làm cho Yến Thành ngáp một cái.

"Khó được ngày nghỉ, con không biết xấu hổ còn ngủ tận tới trưa".

"Còn trẻ nên công việc vất vả, ngủ lâu một tí cũng được".

Yến Thành công nhận gật gật đầu, vẫn là bà ngoại nói đúng.

Hai mẹ con ngồi ở một bên sofa, nhan sắc một già một trẻ bất đồng. Nhưng khí chất đẹp đẽ quý giá như nhau, mặt mày dịu dàng hào phóng. Chỉ thấy mẹ anh nghe xong, oán trách liếc anh một cái, không muốn nhắc mãi một truyện.

Ở dưới lầu ngồi trong chốc lát, ông ngoại anh mới cầm theo lồng chim từ bên ngoài đi vào. Thấy trên sofa đang hòa thuận vui vẻ, ngây người một chút. Liếc tới cháu ngoại, mở miệng nói: "Nghe nói gần nhất đi theo giáo sư, đang thực tập à?"

Yến Thành sờ sờ cái mũi, "Chưa thực tập ạ, chỉ muốn trải nghiệm một thời gian ạ."

"Trải nghiệm ra cái gì?"

Anh qua loa đáp vài câu, ông thấy trong lòng anh đang nghĩ ngợi, vừa định mở miệng, bị bà ngoại đánh gãy:

"Thực Cầm vất vả đem cháu trai trở về một chuyến, ông liền hỏi đông hỏi tây, có thấy mệt không?"

"Tôi..."

"Ba không phải cũng là quan tâm nó sao," mẹ Yến nói tiếp, "Không hỏi han vài câu, chờ sang năm tốt nghiệp xong, không biết lại muốn bay đi đâu".

Tuy con gái nói đỡ, nhưng cũng đúng là lâu chưa gặp cháu ngoại, ông cũng dừng lại câu chuyện này. Nói chuyện phiếm vài câu, bà ngoại đứng dậy, kéo mẹ yến đi chuẩn bị cơm trưa.

Lúc này ông mới nhớ tới: "À lát nữa có khách tới".

"Cái ông già này, sao không nói sớm."

Sợ không đủ món ăn, bà lấy điện thoại gọi thêm, chờ người ta đưa nguyên liệu nấu ăn tới.

Yến Thành ngồi dựa vào trên sofa, nhìn ông ngoại lau lau cái đầu thuốc.

Tuổi ông đã lớn, những thói xấu hồi trẻ đã sớm thu lại, quan trọng là sức khỏe. Nhưng vẫn thích vật cũ, những đồ không có giá trị vẫn rất

trân trọng.

"Lát nữa có một chú tới đây, làm kinh doanh, nhà chúng ta có quan hệ làm ăn". Ông chậm rãi nói: "Tuy rằng phương hướng phát triển cùng cháu không có gì liên quan, nhưng biết thêm một người, coi như là nhiều thêm một mối quan hệ".

Yến Thành nghe xong cũng không để ý, đồng ý.

Anh rũ mắt nhìn màn hình điện thoại đang sáng, ngoại trừ công việc thì chỉ có tin tức, bạn bè nhắn tới. Giang Ý Miên vẫn im ắng ở khung nói chuyện, không hề có động tĩnh.

Anh lại nhìn thời gian, đã gần 12 giờ, đến tốt cùng cô đã ngủ dậy hay chưa.

Ông ngoại một bên lau một bên quan sát anh, hừ cười một tiếng, tâm như gương sáng, "Yêu đương?"

"Vâng."

Không có gì ngại ngùng, Yến Thành bình tĩnh thừa nhận.

"Cũng rất tốt." Ông cũng rất thờ ơ "Khi còn nhỏ ông sợ nhất chính là việc cháu yêu sớm, học sơ chung cao tam khá vất vả".

Không sợ anh làm ra chuyện gì khác người, chỉ sợ anh đi nhầm đường: "Hiện tại không giống nhau, bây giờ ông ngoại chỉ mong cháu tìm bạn gái đưa về".

"..."

Yến Thành nghĩ tới Giang Ý Miên còn mấy tháng nữa mới thành niên, giữa mày giật giật.

"Mang về ông gặp đi, cô gái không đồng ý à?"

"Còn sớm ạ"

Anh rối rắm vài phút, khung hội thoại hết xóa rồi lại đánh, cuối cùng cũng thỏa hiệp hỏi một câu xem cô đã dậy chưa. Lúc sau ấn tắt màn hình, tim đập như trống, lừa mình dối người coi như cái gì cũng không làm.

"Chờ qua một thời gian nữa, con sẽ dẫn về".

Ông im lặng nửa giây, cười một tiếng, lắc đầu.

Ông thuận miệng nói, chỉ muốn trêu chọc anh. Không nghĩ tới đùa thành công.

Ông đi lên phòng, không muốn nói chuyện với đứa cháu này nữa. Yến Thành ngồi ăn đồ ăn vặt trong phòng khách, không xa là phòng bếp, tiếng mẹ và bà ngoại đang nói chuyện. Anh ấn ấn huyết thái dương, mắt dúi lại như muốn ngủ. Nếu ngủ thật chỉ sợ mẹ lại trách móc. Trong lòng thì bức bối nên có muốn ngủ cũng không thể ngủ.

Anh lại lấy di động ra, thờ dài.

Nhìn tới vòng bạn bè, trạng thái mới nhất ngày hôm qua cô đăng, ảnh món Nhật hôm qua hai người ăn cùng nhau. Chỉ có đồ ăn không có người, không có ghi chú. Giống như chỉ đơn giản đăng lên, khoe mình ăn cơm chiều. Giang Ý Văn bình luận ở dưới, nói có thể mang về cho cậu ta ăn khuya không, gần đây nghèo quá.

Cô chỉ đáp lại "Cút"

Ngón tay Yến Thành đi xuống, tim đập nảy một cái. Bởi vì phía dưới có hai người bạn, bình luận ha ha ha, là người anh lưu tên quen thuộc trong danh bạ. Khi nào mà họ đã thêm wechat? sao anh lại không biết?

"Yến Thành ——"

Mẹ yến gọi đánh gãy suy nghĩ của anh, mày đang nhăn chặt thả lỏng, cảm giác không trọng lượng lướt qua vài giây sau mới hoàn hồn.

Bà bảo anh đi mở cửa.

Nhớ tới vừa rồi ông ngoại nói nhà có khách, ngoài cửa đúng là có một người đàn ông trung niên.

Trong tay cầm giỏ hoa quả tươi và hộp quà, nhìn tuy không nhiều lắm, nhưng thấy được giá trị rất cao. Tây trang giày da, nhìn rất nghiêm trang. Ngược mắt nhìn qua anh, mặt hiện lên nghi hoặc, sau đó mỉm cười ý chào.

Yến Thành hồi nhỏ sớm đã thấy qua cảnh này, vì chức vụ ông ngoại ngày trước rất cao, từ nhỏ đã đối phó vài lần nên sớm đã quen. Anh giới thiệu qua mình, dẫn người vào trong nhà. Lúc này cũng phát hiện đi sau vị trưởng bối này, còn có một cô gái.

Nhan sắc thanh tú, dễ nhìn, hai người họ tương tác qua lại không tính là thân mật, nhưng nhìn qua rất ăn ý. Hiển nhiên là thường xuyên được mang theo bên người, là thư ký, hoặc là bạn gái thường dùng.

Nhưng tuyệt đối không phải vợ.

Yến Thành lên lầu gọi ông ngoại, mẹ anh mang ấm trà mới pha lại đây, nói gì đó cùng đối phương, hai bên đều vui vẻ cười to. Rồi sau đó phân phó anh rót trà, quay vào bếp.

"Không cần phiền phức."

"Chú đừng khách sáo".

Ánh mắt ông đảo qua gương mặt trẻ trung của Yến Thành, trong lòng đoán tuổi, thông thả ung dung nói chuyện:" Lão gia có người cháu ngoại như thế này, thật có phúc".

"Quá khen ạ."

Yến Thành hai tay cầm chén trà đưa qua, thần sắc bình tĩnh.

Cánh tay người kia cũng đưa đến một cái danh thiếp, đưa cho anh.

"Đây là danh thiếp của tôi"

Xuất phát từ phép lịch sự, Yến Thành cầm lấy. Anh liếc mắt qua, chức vụ không thấy rõ, nhưng thấy được cái tên đen nhánh bên trên, bất ngờ:

Giang Trí.

*

Nghĩ không ra tiêu đề hhh

Chúng ta là bình thường ngọt vắn, gia đình ích lợi gì đó là không có. Nam nữ chủ gia cảnh cũng không có hảo đến thế gia đại tộc cái kia nông nổi. Người thường người thường.

Chương 63: Em muốn gặp anh sao?

"Đã lâu không được ăn hương vị này, vẫn là phu nhân tay nghề tốt, làm người khác nhớ mãi".

Mấy người ngồi xung quanh bàn cơm, mặt bàn bằng ngọc thạch bày biện những món ăn ngon, rực rỡ nhiều màu. Uống vài chén rượu, cảm giác bữa ăn linh đình, cũng có vài câu khen tặng. Yến Thành ngồi bên cạnh mẹ yên lặng ăn cơm, trả lời một hai vấn người khác ném qua.

Vì là bàn tròn, Giang Trí ngồi đối diện anh, ngẫu nhiên ánh mắt đan xen, người đàn ông nho nhã gật đầu. Lời nói có thể thấy được là một người thông minh, cách nói năng không tầm thường, không tính là nịnh nọt nhưng cũng thấy hơi lấy lòng, làm cho Yến Thành học được nhiều điều. Nhưng không biết lí do vì sao trong người cảm thấy, khó có thể sinh ra cảm giác thân thiết.

Qua câu chuyện có thể nghe ra, nhà bọn họ cùng người này mấy năm trước thường làm ăn với nhau, vì lợi ích nên có qua lại, chỉ là không sâu. Lần đó xem triển lãm ngẫu nhiên gặp, nói chuyện thấy hợp nhau.

Ăn cơm xong. Giang Trí không ngoài dự liệu tặng hai hộp quà.

"Ngày đó nghe bạn bè nói lão gia đi xem triển lãm. Lúc đó lão gia đối với cái tủ này rất yêu thích không buông tay, tôi tới tặng lão gia, coi như bày tỏ một chút tâm ý".

Cô gái bên cạnh ông duỗi tay cầm, chậm rãi đặt lên bàn mở ra, bên trong là một cái tủ. Thân mạ vàng lộng lẫy bắt mắt, chất liệu được ánh sáng chiếu vào cũng thấy thanh cảnh, giá trị xa xỉ, bốn chữ này như được khắc lên mặt đồ vật.

"Có tâm."

Lão gia cười cười trầm ngâm, nhận lấy.

Xác định đúng là bảo vật gái đúng chỗ ngựa.

Giang Trí lần này tới gặp mặt, cũng không phải có chuyện gì muốn nhờ. Chỉ là lão gia đức cao vọng trọng, mối quan hệ giúp cho ông có thể diện trong giới, đi qua đi lại sẽ không có chỗ nào không đi được.

"Gần nhất thành phố A trở lạnh, lão gia chú ý thân thể, giữ ấm người mới tốt". "Lần trước tôi đi xuân thành công tác, biết một người lái buôn, nghe nói có nhiều dược liệu quý hiếm, nếu lão gia có yêu cầu gì, cứ việc nói cho tôi biết".

Đều là mấy lời nói xã giao, Yến Thành ngồi nghe có chút mệt mỏi. Mẹ anh đứng dậy đi đổi trà, nên cũng đứng dậy đi theo. Mẹ Yến pha trà, từ tủ bếp rút ra một hộp đại hồng bào. Yến Thành nhìn thoáng qua. "Lấy hộp Mao tiên chẳng phải tốt hơn sao?"

Mẹ Yến coi như không nghe thấy, chỉ duỗi tay nắm nhúm nhỏ, cho vào nước sôi bên trong ấm. Bà cong môi cười, nhưng không giống như vui vẻ:

"Con cảm thấy ông ta thế nào?"

"..."

Yến Thành không biết nói lời nào mới tốt, chỉ có thể trả lời theo công thức:

"Rất tốt, khí chất bất phàm, lễ phép vừa phải".

"Vậy con cảm thấy cô gái bên người ông ta thế nào?"

"..."Anh không trả lời được "Rốt cuộc mẹ muốn muốn nói gì?"

Mẹ Yến cười hừ một tiếng, "Đàn ông ấy à, sự nghiệp thành công một tí, gia đình thì không quan tâm, thì không thể nói là tốt được".

"Chính thức đến đây mà ông ta không mang theo vợ, lại mang theo thư ký. Nói là lễ phép? Quà cũng có tâm, nhưng theo ý của mẹ, vẫn có chút mạo phạm".

"Có lẽ ông ấy cùng vợ tình cảm không tốt lắm."

Mẹ Yến lắc đầu "Mẹ chỉ là nhắc nhở con, nhìn người thì đừng nhìn bề ngoài, mặt khác không cần chúng ta bình phẩm".

Yến Thành cũng chỉ nghe qua lỗ tai, nghe xong cũng chẳng để ý.

Nhìn bà cầm ấm trà đi ra ngoài, lần nữa gia nhập câu chuyện khách sáo, anh đứng tại chỗ vài giây, cuối cùng cũng bị sự buồn ngủ đánh bại, đi lên lầu ngủ.

*

Tỉnh ngủ đã là chạng vạng tối, tháng 11 nên trời tối rất nhanh, hoàng hôn không từ mà biệt, ánh trăng đã dần chiếu xuống, dưới lầu không còn âm thanh, Yến Thành trở mình, duỗi tay sờ di động đặt dưới gối.

Ngón tay mở wechat, tâm tình hơi thấp thòm.

Lúc chiều tầm hai giờ, Giang Ý Miên nhắn tin trả lời:"Dậy rồi"

Lúc bốn giờ lại nhắn tin:"Thật chán quá đi"

Yến Thành gãi gãi đầu, có chút ảo não vì mình ngủ trưa quá lâu, bỏ lỡ cơ hội được gặp cô.

"Hiện tại thì sao?"

Phía bên kia trả lời: "Cái gì?"

"Hiện tại còn chán không?"

Đối phương đang nhập vào...

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng trên màn hình di động sáng lên, có chút chói mắt, chốc tới hai mắt đều chua xót.

Qua gần một phút, Giang Ý Miên mới trả lời, "Nếu em nói chán, anh sẽ đến chơi với em sao?"

Yến Thành sờ sờ ảnh chân dung của cô, nhìn chăm chăm tới xuất thần.

"Em muốn gặp anh sao?"

Cảm giác nôn nóng lại dâng lên.

Khi còn nhỏ, anh thường xuyên đi theo bà ngoại niệm kinh. Trong nhà có một phòng nhỏ thờ Quan Âm Bồ Tát, bà ngoại ngồi tụng kinh ngồi hẳn một ngày trời. Dần dần, tâm niệm bình tĩnh trở lại, tuy rằng thời gian phản nghịch vẫn tồn tại, nhưng bình tĩnh hơn các bạn cùng lứa rất nhiều.

Rõ ràng nhất là thái độ đối mặt với mọi sự tình.

Lúc thi trượt, hay lúc xin ba mẹ gì đó bị từ chối, học không tốt bị mồi ba mẹ, chơi game bại trận, quên dẫm chân phanh, từ nhỏ tới lớn, anh đều rất ít khi có những cảm giác thấp thỏm nôn nóng. Bởi vì nếu không thể giải quyết được bất luận vấn đề gì, không cần thiết tiêu hao cảm xúc.

Nhưng đối với tình yêu thì không giống.

Anh cũng trở thành người không biết thái độ của đối phương, trở thành tên ngốc lo được lo mất.

Rất nhiều chuyện anh đều không rõ, cứ mơ màng và hồ đồ rơi vào bẫy. Nhưng anh rất tỉnh táo, vẫn biết đây là cái bẫy, chỉ chờ đợi đối phương bố thí cho anh chút tình cảm.

Xem tôi đã ngoan thành như vậy, thích tôi lâu một chút đi.

Lại lâu một chút.

Anh chớp chớp mắt vài lần, không muốn cô chờ đợi nên tùy tay gửi đi.

"Muốn"

Cho dù có lừa anh, chẳng sợ trong lòng cô đã sớm chán ghét cũng được.

Ít nhất giờ phút này anh còn có được.

Chương 64: Khí cầu

Mẹ Yến bồi ông bà ngoại cùng Giang Trí đi ra ngoài ăn cơm chiều, vốn dĩ muốn đánh thức anh, nhưng lão gia thông cảm cho anh, muốn cháu ngoại ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Tuy rằng mẹ anh nghiêm khắc nhưng vẫn đau lòng con trai độc nhất. Để chìa khóa xe lại, muốn anh tỉnh dậy thì tự mình lái xe về thẳng nhà.

Yến Thành một bên lái xe một bên gọi điện thoại cho Giang Ý Miên, biết được cô đang ở bên ngoài ăn sinh nhật cùng bạn bè, cũng sắp tan cuộc.

"Anh tới tôi gọi điện, em đi ra ngoài gặp anh".

Thanh âm cô đang nhảy nhót, không giống bộ dáng đang nhàm chán chút nào.

Âm thanh ồn ào xung quanh che giấu lời chút nữa gặp, đầu bên kia tiếng người cãi cọ ầm ĩ, không biết ai gọi cô, liền cúp điện thoại.

Yến Thành thâm trầm.

Là nam.

Còn không kịp suy nghĩ, đã bị mẹ Yến gọi điện đến đánh gãy. Báo rằng bên bà đã xong, hỏi xem anh đi đâu. Yến Thành trả lời qua loa, mẹ Yến lại lải nhải nói về việc của Giang Trí. Yến Thành chẳng quan tâm, đặt điện thoại bên cạnh, mở loa ngoài.

Lái xe lúc này thật vất vả, ban đêm cuối tuần luôn tắc đường.

*

"Bạn trai cậu tới đây hả?"

Trong gương, Giang Ý Miên mặc một thân váy liền bó sát người, nhan sắc lạnh lùng, bên ngoài khoác chiếc áo da chống lạnh, má hồng môi đỏ. Cô đối với việc trang điểm rất thành thạo, ngày thường cũng lười, bây giờ đã trang điểm lên trông mắt ngọc mày ngài, chỉ là kiểu đơn giản nhưng vẫn lột tả được nhan sắc diễm lệ.

Cô dặm lại lớp son, bạn cô tựa ở ván cửa WC hút thuốc.

"Ừm."

"Vậy cậu trai kia làm sao bây giờ?"

Bạn cô nói chính là người trong tiệc sinh nhật, mới quen một em trai 954318.008 (* số wechat)

Đối phương chắc chắn còn ít tuổi, vẫn còn trong thời gian dậy thì, cũng được coi là một phú nhị đại, nhưng nhìn qua vẫn non nớt. Giang Ý Miên chỉ lấy hộ cậu ta cái bật lửa, lúc uống rượu vừa rồi, đối phương đỏ mặt xin phương thức liên hệ.

Lúc cô nói chuyện với bạn trai, gấn bó keo sơn vô cùng cũng không còn là bí mật. Bạn cô muốn uyển chuyển giúp cô từ chối, kết quả Giang Ý Miên mở ra quét mã QR, cười đưa qua.

Bạn cô trợn mắt há hốc mồm.

"Chỉ là cái WeChat." Cô nói như vậy.

Bạn cô thái độ bình tĩnh trở lại, ngượng cười không nói gì, chỉ là nhớ thời gian trước, Giang Ý Miên không phải là người đứng núi này trông núi nọ, trong lòng hơi ngờ ngợ.

"Làm sao vậy? Chuẩn bị cùng đại cầu chia tay?" Bạn cô nghiêng đầu phun ra hơi thuốc, trêu chọc nói, "Cậu bỏ được à."

Trừ sau Thương Ký, cô chưa từng kiên nhẫn với ai ngoài người kia.

"Không phải là bỏ được." Giang Ý Miên soi gương, sửa sang lại chính mình rồi nói, "Nhưng mình là một người lý trí".

Hương vị Nicotin không quá hun người, dùng để tỉnh rượu. Cô đã giải thích như vậy, người thực sự hiểu cô đều sẽ hiểu. Chỉ là...bạn cô thở ra một hơi cuối cùng, không nói nên lời.

"Đúng là người lý trí, thường thường sẽ là người chiến thắng".

"Có lẽ vậy." Giang Ý Miên nhún nhún vai, "Nhưng mà, mình còn chưa tính chia tay."

"Hử?"

Cô không nói gì thêm.

*

Yến Thành đỗ xe xong, vừa bước xuống xe đã bị khí lạnh ập vào người, gió lạnh thổi vào dây thần kinh hơi đau. Trong khoảng thời gian này làm việc và nghỉ ngơi đều không có thời gian, nên sức khỏe cũng kém đi, hơn nữa trong lòng như có tảng đá đè nặng, vốn dĩ không muốn y lại vào rượu và thuốc lá để nâng cao tinh thần.

Giang Ý Miên nói ra đón anh, đủ thời gian để rút một điếu thuốc. Ngón trỏ gõ gõ tàn thuốc đang run run, hút tới hơi cuối cùng mới nhìn thấy gương mặt quen thuộc cách đó không xa.

Lông mày anh như nhăn lại. Người dần dần hiện ra trước mắt, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn nhau, hoàn toàn không thấy có gì đó không ổn.

"Anh hút thuốc?"

"Ừm." Anh duỗi tay khép lại áo khoác của cô: "Mặc ít như vậy?"

"Hoạt động chút sẽ nóng." Giang Ý Miên ngoan ngoãn theo động tác của anh khép áo lại: "Vẫn chưa xong đâu, anh có muốn vào không?"

Chuyện này làm sao mà từ chối đây. Anh mắt anh tối tăm bóp tắt điều thuốc, nghiền qua ánh đỏ tươi, đem cảm xúc không vui giấu vào hành động này. Cô gái nhỏ thật hưng phấn, nhảy nhót hoạt bát như con thỏ. Áo da không dài lắm, khó khăn lắm mới che được phần lưng, chiếc váy bao trọn phần hông mượt mà càng thêm xinh đẹp. Vải dệt mềm mại bao lấy thân người, bao lại chỗ kia, hình dáng gì đều thấy được.

Cô nói đây là sinh nhật, bạn cô uống say, lúc cắt bánh kem chút nữa thì cắm đầu vào chiếc bánh, nhìn qua buồn cười bao nhiêu.

Không để ý tới, phía đối diện một bóng người đi tới:

"Miên Miên?"

"Ai." Cô kinh ngạc, là em trai vừa mới bắt chuyện. Đối phương đi từ hướng đối diện về, Giang Ý Miên hỏi: "Cậu phải về?"

Đối phương lắc đầu, "Qua đối diện mua thuốc giải rượu cho anh ấy". Anh ấy là người tổ chức sinh nhật đang bất tỉnh vì say rượu.

"Vậy à."

Cô hiểu rõ gật đầu, đang chuẩn bị rời đi, không hiểu sao ánh mắt đối phương vẫn luôn liếc về phía sau. Giang Ý Miên phục hồi lại tinh thần, giong tay giới thiệu: "Đây là bạn trai tôi".

Yến Thành gật đầu, "Chào."

"...Chào anh."

Cậu thiếu niên tạm biệt, nhưng thần sắc trên mặt không che giấu được, là ngực cũng đoán được lí do.

Lúc trước tâm trạng bất an cùng áp lực lúc này đã bành trướng lên, phình to giống như quả khinh khí cầu đã được bơm khí hydro, không

còn cách nào mà xẹp xuống được nữa, có vết nứt đã vỡ ra, bùm, nổ tung một tiếng ở một nơi nào đó.

Chương 65: Nước mắt

Lúc Yến Thành quét thẻ mở cửa phòng, Giang Ý Miên mới ngơ ngác phản ứng lại, mọi thứ vừa rồi phập phồng lên xuống. Chàng trai không nói một lời mà nắm chặt tay cô kéo đi, dẫn cô tới khách sạn ngay bên cạnh, đăng ký xong một phòng. Cơ hội mở miệng cũng chẳng có, bị anh lột áo khoác ra, cầm hai tay ấn lên tường.

"Yến Thành..."

"Miên Miên?" Một tay anh trói buộc cô, một tay khác lưu loát cởi ra nút thắt của chiếc váy ôm kiểu như sườn xám: "Sao thằng con trai nào cũng có thể gọi em như vậy?"

Nút thắt như bị anh dứt phăng ra, hai luồng vú trắng nõn mềm mại rũ xuống, cảnh xuân lộ ra một mảng.

"Không..."

Nụ hôn nóng bỏng của anh chặn lại câu nói tiếp theo, nhiệt độ trên người anh rất cao, lòng bàn tay nắm lấy khối mềm mại làm cho cả người cô run lên. Giang Ý Miên không biết rằng đây là lửa giận, là ghen ghét nóng lên thiêu đốt lý trí của anh. Anh nắm bóp với lực độ rất mạnh, không quan tâm hình dạng, véo lên đầu vú hồng hào không hề nhẹ nhàng.

Đầu lưỡi liếm vào mọi ngõ ngách trong khoang miệng, không ngừng mút lấy đầu lưỡi của cô, còn xuống thân thể. Cô theo những hành động thô bạo của anh chìm nổi, tùy anh nuốt vào hơi thở cùng nước bọt của mình. Đầu mũi là đều là hương vị thanh đậm, nhưng mùi thơm của cơ thể làm người ta cảm thấy dâm dục hạ lưu.

Anh xoa cho hai đầu vú đỏ bừng rồi lột quần lót của cô ra, ngón tay thăm dò vuốt ve miếng thịt nhô ra, nhẹ nhàng ấn ấn, một dòng dịch

chảy ra. Một mảnh nước óng ánh trên đầu ngón tay, anh nhìn đỏ mắt, lẩm bẩm: "Nhiều nước quá"

Cô đã đỏ bừng mặt, "Không cần anh nói..."

Cô ưm ưm vào lúc này cũng phản tác dụng, người đã mất đi lý trí chẳng coi phản kháng giấy giụa vào mắt. Bàn tay đang cầm cổ tay cô giống như cọng rơm cứu mạng càng chặt chẽ.

"Anh không nghĩ."

Một bên anh duỗi ngón tay cắm vào trong, cho tới khi cả ngón đi vào hoàn toàn bên trong miệng huyết, môi cô hồng hồng hé mở rên rỉ vài tiếng yêu mị, động tác anh không nhanh không chậm.: "Anh không nghĩ..."

Không nghĩ làm vậy đối với em.

Tay Giang Ý Miên bị anh khóa chặt không cho nhúc nhích, nhưng dưới thân bị khoái cảm kích thích một trận, động tác thọc ra rút vào càng lúc càng nhanh, móng tay quét qua vách trong mềm mại yếu ớt, âm thủy không kiềm chế được phun ra, xối vào tay anh" Ô...Ô..."

"Giải thích một chút đi." Giang Ý Miên cảm nhận được bị đè nặng trên vai, là anh đặt đầu vào hõm vai cô, cọ cọ quyến luyến: "Giải thích một chút..."

"Em không biết..."

Tay chàng trai tuy rất ấm áp, nhưng sờ vào nơi ướt át vẫn có cảm giác lạnh lẽo, khiêu khích tầng tầng lớp lớp gợn sóng dục vọng như không cam lòng, hai ngón tay dính đầy mật dịch, xương bàn tay day vào âm đế sưng to, nhẹ nhàng nghiền qua, đánh vòng xoa bóp."Aaaa...aaaa"

"Tại sao nó gọi em là Miên Miên? hửm?"

Âm thanh lạnh nhạt, hốc mắt anh phấp hờn, quần áo trên người cũng bị cô cọ qua cọ lại hỗn loạn. Rõ ràng lúc này đã bị sắc dục tra tấn muốn làm chuyện xấu, miệng thì chất vấn, cả người vô cớ sinh ra một cảm giác thật rách nát.

Yếu ớt đến thế... Làm người khác cảm thấy, nếu nói một câu dối trá, anh sẽ làm loạn tới không kiềm chế được.

"Em không biết..." Giang Ý Miên giãy giụa, trong mắt cũng tràn ra nước mắt, cao trào liên tục làm cô mất hết lý trí, cô lắc lắc mông, ý muốn nuốt ngón tay kia vào càng sâu.

Yến Thành đã nhận ra, chậm rãi rút ngón tay ra một chút.

"Anh đừng... A..."

"Em không biết?"

Âm thanh của anh giống như muốn khóc: "Tại sao em lại không biết?"

"Nếu không phải em cho phép, ai có thể tiếp cận được em?"

Từ lúc đầu anh đã biết điều đó.

Nước mắt thấm ướt ở cổ, dọc theo đường cong chảy vào trong thân thể.

Đồng tử Giang Ý Miên khẽ trợn, ngón tay bị giữ chặt đang giãy giụa.

Anh khóc.

Chương 66: Cún nhỏ của em

Có khi Yến Thành nghĩ, có lẽ yêu đương cũng cần phải có thiên phú, mà Giang Ý Miên không còn nghi ngờ gì nữa, ở phương diện này, cô đúng là thiên tài. Cô ích kỷ vì mình, yêu từ cô mà ra, cũng từ cô mà kết thúc. Ở một đoạn tình cảm, nếu cần thiết thỏa mãn nên hai người mới phát sinh quan hệ, dùng "Món đồ chơi" hình dung người khác đúng là không được lịch sự, nhưng vừa đủ thích hợp. Thế giới của cô như có mặt khóa, được cô cài đặt cấm không được đi vào. Lí do vì sao có lẽ chính cô cũng không chịu thừa nhận, cô sợ hãi bị tổn thương, sợ hãi mất đi chính mình, biến thành tù nhân của tình yêu. Cho nên cần thận lựa chọn, đeo lên một chiếc mặt nạ.

Người có thể ở bên cô, là người có được đặc ân.

Giang Ý Miên bị dòng nước mắt nóng xối vào làm cho ý thức loạn, lý trí vốn theo trận hoan ái đang căng thẳng dâng cao, vận sức chờ phát động, bỗng nhiên bị đánh bại.

Trái tim cô kinh hoàng, trong lòng như có gì đó thắt chặt, làm hàm răng run lên.

"...Yến Thành, Yến Thành."

Không biết bao giờ con đê mới vá được lỗ hổng bị vỡ, đành phải như người chết đuối đang cầu nguyện được sống. Nhưng anh không vì tiếng gọi này làm hoảng sợ, mà buông lỏng tay ra đem người dưới thân nâng lên, hung hăng khảm vào trong lồng ngực.

Anh im lặng, không tiếng động rơi nước mắt.

Da thịt dán vào nhau, cách một mớ quần áo hỗn độn, Giang Ý Miên cảm nhận được vật cứng rắn nóng bỏng của anh nảy lên, dán ở bên

bấp đùi, mặc cho dục vọng đang kêu gào, nhưng không thấy xu hướng tấn công.

Vừa rồi bị lòng ghen ghét thiêu đốt, anh cũng không chọn việc cởi quần áo để làm tình.

Cầm tay cô đè ở trên tường, bắt ép cô phải vui sướng là anh, nhưng dùng một cánh tay bảo vệ đầu cô cũng là anh. Một con người dịu dàng như vậy. Chẳng sợ nội tâm bất an cùng sợ hãi bị phóng đại tới cực hạn, bởi vì trong lòng có tình yêu chân thành, mà nhẫn nại kiềm chế.

Cô chớp chớp mắt, phát hiện hốc mắt mình rất nặng, chất lỏng chảy xuống mới phát hiện trong mắt chứa đầy nước, giống như mưa to, hạt mưa tầm tã rơi xuống trong vô thức.

Đôi tay đã được tự do, ôm lấy đầu anh, chân tay triền miên ở bên nhau, trong bóng tối, ai cũng chẳng nhìn thấy gì.

Tủi thân thật nhiều.

Cún nhỏ của em.

*

Lúc phục vụ mang đồ ăn lên, Giang Ý Miên vừa rửa mặt xong. Cô nghe tiếng mở cửa bên ngoài, tầm mắt nhìn xuống, trong gương nhìn mình thật chật vật, không đành lòng. Lần trước khóc như vậy, là hồi sơ chung, đã quá xa xôi, chẳng còn nhớ rõ.

Lúc đi ra ngoài thấy Yến Thành đang xếp chén đĩa, nghe thấy động tĩnh mắt cũng chưa nâng, nhưng bộ dáng tiều tụy không khác cô là bao. Hai người im lặng ăn đồ ăn, xem như là ăn đêm.

Giang Ý Miên ở party không ăn nhiều lắm, chỉ ăn vài miếng cho chắc bụng. Cô buông thìa xuống, nhìn chằm chằm ở phía đối diện. Từ

trước tới nay Yến Thành đều miễn cảm với ánh mắt của cô, chỉ là lần này khác trước, anh không chọn đối diện.

Nhưng là, động tác ăn cơm ngừng lại.

"Vừa rồi cậu học sinh kia, em với cậu ta biết nhau chưa tới ba giờ, bởi vì cậu ta là em trai của bạn em, cho nên thêm phương thức liên hệ, ngay từ đầu gọi em bằng chị gái, em đã thấy không thích... còn vì sao gọi tên ở nhà...em không nói cho cậu ta biết."

Nhưng cô cũng không thể phủ nhận được việc làm anh tức giận, giải thích cũng mang theo vài phần chột dạ.

Tròng mắt cô gái nhỏ xoay chuyển:"Lúc trước anh đã nói qua, đồng ý đáp ứng chuyện gì đối với em đều sẽ làm được".

Cô không biết đối phó với tình huống như vậy làm sao, chỉ biết lấy âm thanh quen dùng."Anh đồng ý có việc gì không vui đều sẽ nói với em"

"Cho nên" Giang Ý Miên hít sâu một hơi: "Anh làm sao vậy?"

Trong lòng bọn họ đều biết rõ, câu hỏi này đã không phải là chuyện của đêm nay.

Yến Thành im lặng, chậm rãi thu lại chén đũa vừa ăn xong.

Thật lâu không nói gì, nháy mắt mang theo âm thanh cao lên, anh nói:

"Anh cảm thấy thật đau lòng."

Anh đã ấp ủ hồi lâu, vẫn không chọn ra được câu nói, đành phải nói thật. Giọng nói rơi xuống đất, lặng lẽ nhìn cô một cái.

Giang Ý Miên tâm trạng trôi nổi, như lơ lửng giữa không trung bị dây thừng trói lại, chậm rãi buộc chặt.

"Miên Miên"

Tóc mái anh rũ xuống, hòa cùng gương mặt uể oải ỉu xiu, trong mắt đen tối, nhìn không rõ thần thái.

"Nếu em muốn chia tay, anh sẽ không giữ lại".

Có là ai đâu, thân mình nếu bị trói buộc trở thành bế tắc.

"Anh yêu em". Anh nói "Anh nói thật" .

Nhưng chính vì tình yêu này làm anh thấy thật mệt mỏi.

Hai người ở bên nhau, khẳng định sẽ có lúc không vui. Bởi vì ai cũng không phải sinh ra đã phù hợp, người khác cho rằng trời đất tạo nên, kỳ thật lâu dài cũng khó vượt qua được tuổi tác, mới có thể gắt gao ở bên nhau.

Nếu muốn biết rõ ràng cảm nhận của đối phương, mang tâm tư bộc bạch, không khác gì đào ra sự thật dâng tới trước mặt. Yến Thành không phải không làm được chuyện này, ngược lại, chỉ vì anh nguyện ý, cho nên mới cảm thấy mình bất ngờ bị thương.

Không có tình cảm nào là không có mục đích. Chỉ là tốt hay xấu.

Quá khứ cô đã gặp được người đều chờ mong đối với mình, mục đích là từ trên người cô lấy được lòng tự trọng cùng thỏa mãn hư vinh. Mà anh, chỉ đơn giản hy vọng cô có thể yêu bản thân mình.

Cứ như vậy mà thôi.

"Mẫn cảm không phải người sai"

Chẳng sợ tới rồi giờ phút này, như cũ một lòng anh vẫn hướng về cô.

Giang Ý Miên cảm thấy có một bóng bao trùm lên, tóc mái bị vén lên, là anh đi đến, đặt một nụ hôn lên trán cô.

"Bảo bối. Em là người tự do, em không làm sai bất cứ chuyện gì"

Chỉ là thẳng thắn và thành khẩn không chỉ tồn tại ở một người.

Giang Ý Miên nhắm mắt lại, trong tay nắm chặt cái thìa, cảm thấy sức lực mình như bị rút cạn.

Nếu trước sau phòng tuyến ở trong lòng không cho phép mình mở lòng, chẳng sợ thân thể gắt gao triền miên ở bên nhau nhưng vẫn có khoảng cách, cũng cảm thấy như không.

Có lẽ đây là tự cô tra tấn mình, mà không phải là đối phương làm được không đủ.

Chương 67: Em muốn như thế nào, chúng ta sẽ là thế đó.

"Sau đó thì sao?."

Ban đêm, trong ký túc xá sinh viên không bao giờ yên tĩnh, trên lầu còn có tiếng hoan hô của đám chơi game, bằng không chính là những lời chửi tục với bạn bè. Trong phòng ký túc vài người đi nhậu vẫn chưa trở lại, chỉ còn Yến Thành cùng một người bạn cùng phòng khác.

Hai bóng dáng cao gầy trường thành đứng dựa vào ban công, mỗi người kẹp một điếu thuốc, người thất tình hút tới mức tàn nhẫn với chính mình. Yến Thành cắn cắn mẩu thuốc, cảm thấy hít vào phổi sương khói cảm giác có chút đau. Nicotin hiệu quả tra tấn cùng với tâm tình cào qua tim phổi ngứa ngáy.

Sau đó?

Sau đó cô khóc nhiều hơn, hai tay che mặt, bất kể anh khuyên bảo, hay nhẹ nhàng dỗ dành cũng không chịu buông tay, chỉ lắc lắc đầu. Sao lại có cô gái khóc một chút âm thanh cũng chẳng có, những giọt nước mắt không tiếng động liền rơi xuống.

Rõ ràng là ban đêm yên tĩnh, anh thấy mọi thứ như sụp đổ.

Sau đó anh bế người ôm lên giường, dùng khăn ướt lau nước mắt cho cô.

Đêm đó là lần đầu tiên, họ thuê phòng mà không làm gì.

"Cô bé ôm tôi chìm vào giấc ngủ, nhưng cái gì cũng chưa nói".

Chưa nói lời chia tay, không phát thẻ người tốt, cũng chưa nói làm bạn.

"Chắc là luyến tiếc cậu."

Yến Thành tự giễu, "Hi vọng là như vậy."

Bạn cùng phòng hút hết điếu thuốc, bị cái thời tiết lạnh lẽo cổ quái này làm cho run rẩy. Chắc qua vài ngày nữa, sẽ có tuyết đầu mùa.

Anh ta nhớ lại ngày đó, sự tò mò quấy phá trong lòng, lưu lại ven đường hút điếu thuốc, nhìn việc Yến Thành đưa Giang Ý Miên về nhà.

Quá rõ ràng.

Ánh mắt chàng trai đã động tình, dịu dàng như nước, nhẹ nhàng lay động như mặt hồ gợn sóng.

Lúc đó anh ta còn nhéo mi, sợ Giang Ý Văn nhìn ra cái gì, hai người kéo nhau đi. Rốt cuộc, tôi gọi cậu là anh em, cậu lại quan hệ với em gái tôi...

Bạn cùng phòng lắc đầu, cười cười, "Vậy hiện tại thì sao? cậu tính làm gì, cứ như vậy thôi à?"

"Tôi không biết."

Yến Thành ăn ngay nói thật.

Từ trước tới nay đối với cô đều chẳng có cách nào.

Tâm sự chuyện này cũng chẳng có gì phải chú ý, chờ sương khói trước mắt tan đi, mới phát hiện dưới lầu có vài người. Ký túc xá của họ không cao lắm, hướng rất tốt. Đối diện ban công của họ là một sân cỏ dài, những nhóm rock and roll thường xuyên tập luyện.

"Cậu không phải không biết". Người ngoài tỉnh táo, rớt cuộc rõ ràng hơn, tuổi này của họ, tâm tình đặt ở việc học đại học. Gọi là lão bánh quẩy cũng không sai, đối với quan hệ xã hội không quen thuộc lắm, nhưng đối với tình yêu nam nữ lại rõ như lòng bàn tay. Rớt cuộc tuổi trẻ cũng làm gì có những năm tháng nhàn nhã, đàn ông, nhiều ít cũng đã từng trải qua tình yêu.

"Cậu là không muốn, còn vội vàng muốn hạ đao".

Ôm ngủ thì đúng là tàn nhẫn với đàn ông biết bao, biết rõ tính nết của đối phương, mình đầy thương tích vẫn trông cậy vào khả năng mình không giống người khác. Lại cũng chẳng phải mối tình đầu của người ta, này mẹ nó...

Bạn cùng phòng hí hí híp híp mắt, nghĩ tới. Thật đúng là mối tình đầu ha.

Yến Thành không nói lời nào.

Anh ta thờ dài, cuối cùng rõ ràng rằng người anh trai Giang Ý Văn quá khổ.

Dưới lầu dàn nhạc thử âm thanh vài lần, cuối cùng cũng lắp đặt thiết bị xong.

Khúc nhạc dạo vừa đánh ra, liền biết là bài hát tình yêu mới.

Bạn cùng phòng phản ứng lại, cười tới mức tay cầm thuốc run run, vài lần dùng lực mới cầm chắc được điếu thuốc đang cháy. Thật đúng là cmn hợp tình hợp cảnh. Anh ta vỗ vai Yến Thành: "Tôi cũng chẳng muốn khuyên cậu".

"Con gái có rất nhiều, nhưng cậu cố tình yêu người ta không thể nói nữa, liền chịu".

Ban nhạc hợp xướng vừa vắn tới lúc cao trào, thanh âm ghen gào gào lên. Làm cho mấy người đi theo reo hò cổ vũ, hát theo bài nhạc. Giọng hát với âm thanh không lớn nhưng đủ rõ ràng:

"Nếu anh nói, nếu anh nói.

Muốn cùng em nắm tay, rồi mang theo em đi xa.

Thật sự chính là anh muốn mang em đi xa.

Đừng khóc, phía trước nhất định có đường.

Hạnh phúc ở cách đó không xa.

Trong lòng em có anh, bên cạnh em là anh.

..."

Em muốn như thế nào, chúng ta sẽ là thế đó. "

*

Nam nữ hiện đại yêu đương quan niệm rằng, ba ngày không liên lạc coi như tự động chia tay.

Giang Ý Miên nhìn màn hình di động, khung hội thoại trống rỗng, trước đó nói gì chẳng rõ, chỉ còn ngày tháng là vô cùng rõ ràng.

Cô hít sâu, cầm điện thoại ném vào trong ngăn kéo, bắt đầu nghe giảng.

Ngày mai có một cuộc thi khảo sát.

Thầy giáo và học sinh đang phải chuẩn bị rất khẩn trương, có thể thấy được cuộc thi lần này rất quan trọng. Cả tỉnh sẽ có một đề chung, khảo sát thành tích điểm số trước khi đi đại học.

Bởi vì rất nhiều đề ôn tập, cho nên cũng thi sớm. Thi xong chờ bài thi có kết quả công khai, bắt đầu xem xét, môn nào còn yếu sẽ tập chung ôn tập.

"Nghỉ đông cũng chỉ có vài ngày, đúng là phục thật."

"Bọn họ còn bắt tôi xuất ngoại, tôi học còn thiếu bao nhiêu điểm, căn bản cũng chẳng đi nổi".

"Giang Ý Miên, Giang Ý Miên?"

Cô phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình hiện tại đang đứng ở nơi ồn ào náo nhiệt, trước mắt là quầy hàng bán đồ ăn vặt.

"Nghỉ đông cậu định...d*m" Bọn cô chửi thề một tiếng, nhỏ giọng nói:"Thương Ký đang đi lại đây..."

Giang Ý Miên ngẩng đầu.

Người nọ xuyên qua một trận ồn ào ngạc nhiên xôn xao, vài ánh mắt đánh giá, đôi tay cắm vào trong áo khoác đồng phục, chậm rãi đi về phía cô.

Âm thanh khe khẽ bên tai, Giang Ý Miên không kiên nhẫn nhú nhú mi. Cô định quay người rời đi để thoát khỏi hoàn cảnh xấu hổ này, nhưng bị cậu giữ lấy cánh tay.

"Giang Ý Miên."

Cô kiên nhẫn, "Có việc gì nói mau."

Thương Ký ngăn người, bị thái độ này của cô dọa một chút, tự tin bị dội còn một nửa.

"Sắp thi rồi". cậu nói:" Việc lần trước cậu nói...có còn tính không?"

Cô nghĩ tới

"Có tính".

Chương 68: Ngẫu nhiên gặp nhau

Truyện được edit duy nhất tại wattpad: Lytran118. Mọi người vào đọc ấn like ủng hộ editor!

Ngày cuối cùng của tháng mười một, thời tiết có bão ảnh hưởng từ Mông Cổ khu vực Siberia, không khí lạnh dần dần tràn xuống, thổi quét qua hầu hết các tỉnh thành. Thời tiết được báo động từ khu vực thành thị sau đó tới ven biển.

Mùa đông thật sự đã đến.

"Hắt xì — — lạnh vãi shit."

"Aizzz, cho xem đề vừa rồi có được không?"

"Đừng cùng tôi đối đáp án được chưa... còn chưa có thi xong đâu, đừng ảnh hưởng tới tâm trạng người khác..."

"Hôm nay không ăn cơm trong trường?"

"Khi nào mới có tuyết đầu mùa đây aaizzz..."

Giang Ý Miên xếp sau một người, phụ trách thu một đồng bài thi. Chờ thầy giáo đối chiếu xong số lượng rồi thả người, trên hành lang đã chen chúc đầy học sinh. Thời gian thi rất chuẩn, chỉ còn bài thi tiếng anh vào buổi chiều.

Vốn định trùm mũ áo chui đi đâu ngủ bù. Không nghĩ vừa đi WC về thấy một đám người đi vào, trực tiếp lôi cô đi về phía cổng trường.

Nói cách đây không xa mới khai trương một quán ăn rất ngon, muốn đi nếm thử.

Kết quả đi tới đó, cửa hàng vẫn chưa khai trương. Bạn cô nhìn qua biển bảng, nhìn lại vào di động, nhin không được chữ tực một câu.

"D*m, hai lăm mới mở cửa, hôm nay mới ngày hai tư".

"Cười chết mất, đầu có bệnh"

"Tôi đâu có để ý..."

"Đi một lúc nữa, tìm chỗ khác ăn."

Bọn họ đã đi bộ một đoạn rất xa, hình như đến đoạn đường có nhiều trường học giao nhau. Chẳng qua hôm nay thi thử, thời gian cũng có thêm một tiếng, cho nên cũng không gấp.

Vì bên này gần nhiều trường học, nhìn con đường đông đúc phần hoa hơn nhiều, có rất nhiều lựa chọn.

Giang Ý Miên lười nhác mà ngáp một cái, đi theo bọn họ. Đến việc ăn cái gì, đều không quyết định, tùy tiện theo sau, có gì ăn cái đó, dù sao cô cũng chẳng kén ăn, giờ này chỉ muốn đi ngủ.

Vài người ý kiến không thống nhất, cũng không biết họ chơi trò gì phân thắng thua, nghe theo một người thắng cuộc rẽ vào nhà hàng thịt nướng.

"Sợ cái gì, hai giờ chiều vào cũng được, chạy nhanh chút là được".

Bọn họ đều đã cùng nhau lang thang quán xá, không có khái niệm về thời gian. Đoàn người cuồn cuộn đi vào, Giang Ý Miên đi theo sau họ.

Cậu bạn bên cạnh, liếc cô một cái hỏi:"Làm sao thế? nhìn qua như mấy trăm năm không được ngủ đủ?"

Giang Ý Miên xua tay: "Cũng bình thường"

Giọng nói đều đều còn chẳng có sức, ngáp một cái làm cho đôi mắt khép lại, chẳng để ý dưới chân, chút nữa bị bậc thang làm ngã, vẫn là cậu bạn nhanh tay kéo lại mới đứng vững.

"Bà cô già này thân thể đúng là khỏe thật". Cậu ta trào phúng: "Một cái bậc thang cũng có thể bị người già nghiền nát".

Giang Ý Miên nhin xuống muốn đấm cậu ta: "Có thể im miệng không"

Phía trước là người phục vụ chăm sóc dò hỏi, "xin hỏi các bạn?". Phía sau tiếng bước chân rầm rập, có nặng có nhẹ, cùng với vài tiếng nói chuyện ồn ào.

Bởi vì là giờ ăn cơm, trong tiệm rất nhiều người, có người cùng nói chuyện với đồng nghiệp, mắt tìm một bàn lớn, chốc lát đều đứng tắt ở cửa ngó nghiêng chưa đi vào.

Giang Ý Miên đang nghĩ đứng như vậy có làm ảnh hưởng tới những người phía sau hay không, một bên đứng tránh sang bên cạnh một bên ngẩng đầu lên nhìn, bỗng nhiên không kịp đề phòng, liền đối mắt cùng với Yến Thành.

"..."

Cậu bạn bên cạnh vẫn đang đỡ tay cô.

Giang Ý Miên nảy thịch một cái giữa mày, chột dạ làm cô hơi khẩn trương, phản xạ có điều kiện quay đầu đi nơi khác.

Chắc anh cùng đồng nghiệp đến.

Một đám người ăn mặc trưởng thành giỏi giang, nhìn qua không giống sinh viên. Ở giữa còn có vài người đã lớn tuổi, chắc là thầy giáo.

Nghĩ tới cảnh tượng này, Giang Ý Miên cảm giác như bị kim đâm.

Được một chị quản lý xinh đẹp của cửa hàng với âm thanh thân thiết giải cứu cô, mời bọn họ đi vào bên trong chọn bàn.

*

Vốn tưởng rằng như vậy đã tránh được một kiếp, không nghĩ rằng lại ngồi ngay bên cạnh bàn của Yến Thành.

Giang Ý Miên cầm ly nước ở trước mặt, nhìn gợn sóng lăn tăn, nhưng trong lòng đang rối loạn. Sớm biết thế này liền đói chết ở trường cho xong.

Cậu bạn vừa rồi đỡ cô lại còn ngồi ngay bên cạnh.

"Giang Ý Miên, rót cho cốc nước."

"..."

"Cậu ăn cái này không?" Cậu cầm thực đơn thò qua bên cạnh.

"...Ăn."

Cô nâng mắt nhìn trộm sang bên bàn bên cạnh, kết quả ánh mắt hai người lại va phải nhau.

Tim đập nhanh một nhịp, như thế nào cũng không trốn được.

Anh ngồi vị trí vừa vặn đối diện với cô, cách một cái đầu người, nếu dịch sang bên cạnh là có thể thấy.

Anh là người trẻ tuổi, ngồi cùng một đám tiền bối nhìn qua càng thêm hấp dẫn. Thực đơn truyền đến truyền đi, anh mở xem liền quyết định, ngẫu nhiên có người hỏi anh ăn gì, anh cũng chỉ trả lời đơn giản, nói gì đó thú vị, khéo miệng còn có thể gợi lên ý cười nhàn nhạt. Giang Ý Miên nghĩ tới gần đây Giang Ý Văn mỗi ngày đều về nhà, mệt tới chết đi sống lại, còn muốn lấy lòng lãnh đạo, nào có như Yến Thành có hơi nhàn nhã lười biếng.

"Có món trứng hấp phô mai đấy, cậu có ăn không?"

Trước kia sao không phát hiện ra cái tên này nhiều lời như vậy chứ.

"Ăn ăn ăn, cái gì cũng ăn."

Cậu mà còn dựa gần lại nữa thì bạn trai liền nghĩ đúng là tôi ngoại tình đấy.

Thấy người bên cạnh cuối cùng cũng quay đầu đi hỏi người khác, Giang Ý Miên lại nâng ly nước lên, lấy vật che mình, lại lần nữa nhìn về phía trước.

Chỉ là lần này, Yến Thành không còn nhìn cô.

Vừa rồi...trong ánh mắt anh cũng không có cảm xúc gì. Thậm chí không có độ ấm, chính là rất bình thường, không chào hỏi với cô, không vì người khác phái ở gần cô mà có gì đó giao động.

Trước kia anh không như vậy.

Giang Ý Miên muốn đem mặt vùi vào trong ly nước.

Hiện tại rốt cuộc là sao.

Chương 69: Câu cá

"Cuối tháng mười hai chắc có thể kết thúc, đối phương đã bỏ thêm một số tiền, sử dụng ra sao sau khi cành hoa mở hộp xong có thể quyết định".

"Bản thiết kế đã xác định chưa? kéo dài lâu như vậy."

"Đã quyết" tổ trưởng tổ thiết kế nhẹ nhàng thở ra: "Nếu lại bị từ chối, tôi thật sự hoài nghi mấy năm học đại học đã học cái gì".

Một bàn người cười rần rần.

"Có gì vui vẻ thế?"

Có người khoan thai đến muộn, mang theo một làn gió thơm tho lạnh lẽo. Một thân boot bóng loáng tới chiếc áo Maxmara cao cấp, từ cửa tiến vào liền ngồi xuống, sự xuất hiện này cảm thấy không thể xem nhẹ.

"Đồng tổng."

Cô cười, "Đừng gọi vậy già quá, cứ gọi là đàn chị đi".

"Vậy gọi chị đi"

Chờ những ánh mắt tiếp đón chào hỏi đã xong, mọi ánh mắt đều không còn chú ý tới nữa, Đồng Nhu lúc này mới thông thả rời tầm mắt nhìn qua.

"Yến Thành."

Ý cười cô ta trầm ngâm "Lại gặp rồi".

"Ừm."

Từ lần đi công tác đó về sau, anh ít khi chạy qua phòng làm việc. Thậm chí một lần có cuộc họp quan trọng, cũng xin nghỉ làm. Đồng Nhu lơ đãng hỏi qua, chỉ bảo là việc học quá nhiều, không có thời gian phân thân.

Nóng vội không thể ăn được đậu hũ, vấn đề này cô ta hiểu rõ.

Bữa cơm này ăn rất yên tĩnh, nói ra là bầu không khí yên bình. Được một nửa vị đàn anh trong tổ thiết kế còn kích động đứng lên, cầm ly rượu kính cô ta một ly, nói cảm ơn đã chiếu cố bọn họ.

Đồng Nhu nói "Chúng ta đều cùng nhau hợp tác, phương án làm tốt sao lại không nhận, làm không tốt mới có thể bắt bẻ, tất cả mọi người đều đã vất vả rồi". Nói khách sáo qua lại một lúc, như chưa từng làm khó bọn họ, cho dù cô ta cố tình làm khó, ai có thể nói ra nửa lời. Đây là thương trường không phải vườn trường, làm sai chuyện thì thầy giáo cũng không thể xen vào, sáng nay ngồi văn phòng, sáng mai đắc tội với người khác có thể bị đuổi việc luôn. Đồng Nhu có thể theo ý mình tùy ý làm bậy, vì là bà chủ. Có thể không làm gì, không chuyên nghiệp, cành hoa không cần nhúng tay. Liền kén cá chọn canh, bọn họ cũng nuốt vào một cục tức. Về điểm này, Yến Thành cũng hiểu.

Anh vẫn còn trẻ tuổi, đối với quy tắc trong ngành cảm thấy chán ghét. Nhưng anh cũng may mắn, không nước chảy bèo trôi.

Sau đó Đồng Nhu lại nói cái gì, anh còn chẳng nghe vào tai.

Bàn học sinh cao trung bên cạnh đã ăn no, một đám người ầm ĩ, đều mặc đồng phục, qua lời buôn chuyện có thể nghe ra họ trốn học, chiều về trường còn có tiết kiểm tra.

Cậu bạn học kề vai với Giang Ý Miên, lúc đi ra ngoài cũng không rời, đi ngay bên cạnh cô gái nhỏ. Còn kéo kéo đồng phục của cô, muốn đi

từ từ thôi. Lúc tới của còn không biết nói đùa gì đó, tiếng cười vang xa, bàn bọn họ cũng nghe thấy.

Trong lòng anh như có kim đâm vào đau đau, ngoại trừ đau đớn còn có ghen tuông đã hơi căng, nhẹ nhàng thít chặt, trái tim cô đơn như đều nhẩy ra ngoài.

Anh nhìn bóng dáng của Giang Ý Miên, chàng trai bên cạnh cao hơn cô nửa cái đầu, cùng mặc chiếc áo đồng phục giống y hệt nhau. Bạn cùng lứa nên trên người tinh thần phấn chấn vui vẻ thật hài hòa, nhìn qua rất thân mật và xúng doi.

Đồng nghiệp bên cạnh hỏi anh sao ăn ít vậy, anh xua tay bảo không muốn ăn gì.

Đồng Nhu đưa cho anh ly nước mơ chua, anh cũng không động vào.

Từ lúc cô gái bước ra khỏi cửa, trong lòng Yến Thành trống rỗng.

*

Đã qua vài ngày sau, một ngày nào đó sau tiết học thứ tư, bạn cùng phòng anh nhắn tin tới đêm nay gặp ở nơi nào đó. Yến Thành xem bản đồ vị trí gửi tới, đó là một tiệm net.

"Đêm nay Giang Ý Văn cũng đến, đã lâu không gặp cái tên này, cậu đừng có không đến đấy, tứ đại mỹ nam không được thiếu một người".

Gần đây trong lòng đè nặng tâm sự, lúc chơi game cũng chẳng có hứng. Bạn cùng phòng ồn ào chơi game, anh quên đánh theo, kết quả kéo cả đồng người xuống cấp.

Giang Ý Văn bị thua nên bức tức, vút tai nghe bộp lên bàn phím, nhìn sang sườn mặt cô đơn của Yến Thành, phát hiện không thích hợp, lòng bức bối bỗng nhiên hạ xuống.

Anh ta gửi tin nhắn cho một người bạn cùng phòng:"Thành Thành làm sao vậy?"

Bạn cùng phòng trầm ngâm. Anh ta lấy góc nhìn của một thượng đế, từ trước tới nay anh ta không biết rằng có một bí mật làm mình thấy mệt mỏi như thế này.

"Thất tình."

"...?"

"Vừa yêu được bao lâu đã thất tình?" Những lời này làm cho Giang Ý Văn quá khiếp sợ, thò qua bên cạnh thì thào vào tai anh ta. Bạn cùng phòng nói nửa thật nửa giả:"Đúng vậy, khả năng đối phương không thật lòng, chơi bời thôi, Thành nhãi con của chúng ta tính là gì đâu".

Giang Ý Văn nghĩ tới ngày trước nhìn thấy đàn chị xinh đẹp, thoáng chốc đã ngộ ra. Quả nhiên chị gái chính là chị gái, lớn tuổi đã dạy cho Thành Thành một bài học mà trưởng thành.

Dựa vào tình bạn thân thiết và là một người có lòng nhân ái quan tâm bạn bè, lúc đi ăn khuya, Giang Ý Văn ấp ủ, gõ gõ vào bên cạnh bàn nhắc tới:

"Con gái có rất nhiều, cậu đừng quá đau khổ".

Bạn cùng phòng anh ta đang hút điếu thuốc thì bị sặc, ho khan không ngừng.

Tay Yến Thành đang cầm ốc nước cùng dừng lại, liếc mắt sang bạn cùng phòng anh, đối phương điên cuồng lắc lắc đầu. Anh lại nhìn sang Giang Ý Văn, ánh mắt quan tâm còn tỏ vẻ thương hại anh.

"...Cậu đang nói cái gì?"

"Đừng giấu, tôi đã nhìn ra." Một tay Giang Ý Văn chụp lên vai anh, sau đó sờ sờ:

"Thời gian trước cậu yêu đương, đúng không?"

"..."

Thấy Yến Thành không nói gì, biểu tình cứng đờ, Giang Ý Văn nghĩ thầm, haiz, vẫn là chọc vào nỗi đau của anh.

"Không có gì....chuyện này đã qua, phải không?" Anh ta vội vàng bổ sung:

"Chia tay thì chia tay, chúng ta cũng đừng nghĩ tới người đó?"

"Nam tử hán đi mọi nơi, dạng gái nào chẳng tìm được đúng không, chúng ta không thể để ánh mắt mắc cạn trên một cái cây".

Yến Thành đưa lên uống một ngụm bia, tâm tình phức tạp.

Bạn cùng phòng đã cười đau cả bụng, vị đại gia này vẫn còn thao thao bất tuyệt:

"Không sao đâu, khả năng trong lòng người đó cậu chỉ là một mẫu thuốc bị hút hết ném ra ngoài cửa sổ, nhưng ở trong mắt chúng tôi, cậu là sao băng ..."

"....."

"Nhưng mà, nói cùng bạn bè một chút, sao lại thích người ta?"

Yến Thành căn bản không hiểu đây là tình huống gì, chỉ duy nhất một người biết chuyện đang ôm bụng nín cười. Còn hai đôi mắt khác đang nhìn chăm chăm anh như học sinh đói khát học hỏi, anh không biết được Giang Ý Văn cuối cùng đã biết hay là không biết.

Nếu biết thì biết cái gì.

Anh chỉ có thể trả lời như múa võ: "Ừm...xinh đẹp, tính cách tốt...hiểu chuyện?"

Theo một phương diện mà anh nói tới, tính cách Giang Ý Miên khá là tốt. Cũng hiểu chuyện và cực kỳ hiểu chuyện, hơn nửa tháng cũng không phát một cái tin nhắn...

Nào biết Giang Ý Văn nghe xong, bưng một cái bát che kín mắt mình. Đúng là đẳng cấp của chị gái, rất cao siêu.

"Thành à..." Nước mắt cậu ra tuôn ra "Nếu thật sự nhớ người ta, thì gọi người tới đây đi..."

Yến Thành:???

Bạn cùng phòng: "Ha ha ha ha ha."

"Cậu ta thật ra cũng nhớ, nhưng không biết làm cách nào".

"Sao lại thế?"

"Chắc là Hải Vương" Bạn cùng phòng anh ném đậu phộng vào trong miệng, "Không xác nhận chia tay, khả năng bên người đã có bạn trai mới".

Giang Ý Văn: ???

"Đ* M, này mẹ nó còn tính là cái gì?"

Giang Ý Văn vỗ ầm một cái xuống bàn, chửi ầm lên.

"Đây không phải là đang câu cá sao?"

Chương 70: Hải Vương

"..."

Bạn cùng phòng vừa ăn hạt đậu còn chưa nuốt, nghe lời anh ta nói liền ho khan, cười tới mức sụp cả xuống ghế.

Yến Thành đã phục hồi tinh thần, cũng rất rõ ràng, căn bản tên này không biết gì. Chẳng qua không biết phát điên cái gì, lúc này yến Thành cũng không có hứng tìm hiểu, anh chỉ yên lặng uống bia, tùy ý cho Giang giáo sư rót canh gà.

Không nghĩ tới việc này trong mắt Giang Ý Văn, là đã chứng thực được việc anh đối với đàn chị kia nhớ mãi không quên.

Nói đến một nửa, anh ta liền dừng lại. Sau một lúc lâu lại thở dài, như là đang ghen một cục rất to.

"Thành à, nếu cậu thích đàn chị thì cứ nói, nếu không như này, tôi đến văn phòng hiện tại tìm cho cậu một người...khả năng sẽ có người lớn tuổi hơn..."

"..."

Giang Ý Văn phải làm được bằng bất cứ giá nào, nhưng không nghĩ Yến Thanh nghe xong lại nhăn mặt nhíu mày.

"Làm sao?" Giang Ý Văn sững sốt theo.

Anh nói: "Cái gì mà đàn chị"

"Chính vì cậu thích còn gì? bạn gái cậu không phải là đàn chị sao". Anh ta cảm thấy kỳ quái, một tiếng sét thoáng qua đầu, nghĩ tới gì đó:

"A, có phải cậu cho rằng bọn tôi không biết, đúng là coi thường mấy người anh em...lần trước bạn gái cậu đưa cậu về ký túc xá, tôi và Đình ca đều đã nhìn thấy".

Đình ca gật đầu cái rụp.

"Thành Thành, bọn tôi không trách cậu, chỉ trách chị ấy vừa có tiền lại xinh đẹp".

"..."

"Lúc nào tôi nói tới bạn gái là đàn chị? Sao mà tôi không biết."

Giang Ý Văn và Đình ca ngây ngẩn cả người.

"Lần đó, cái người đưa cậu về trường đấy...".

Yến Thành nhớ tới gương mặt cô ta liền phìền chán, trên mặt cũng trở nên khó chịu: "Đó là giám đốc của đối tác".

Hai người miệng chữ O.

Bạn cùng phòng nhìn vậy là đủ rồi:"Miệng hai cậu thành quả bóng bowling rồi kìa".

"Vậy cậu thất tình là chuyện gì? " Giang Ý Văn sợ hãi nói: "Hay còn có cô gái nào khác?"

Yến Thành im lặng.

Nhớ tới lúc nãy Giang Ý Văn đầy bức tức chửi mắng Giang Ý Miên, trong lòng anh nóng lên xúc động tưởng anh ta đã biết sự thật gì đó, bây giờ đã dần nguội lạnh.

Thấy anh không nói gì, trí tưởng tượng phong phú của Giang Ý Văn lại bắt đầu dâng lên, đoán mò:

"Vừa rồi tên kia nói, nữ chính là hải vương?"

Yến Thành không dám nói tiếp.

"Đ* m." Anh chàng tê liệt nửa nằm xuống ghế, "Đúng là hết lời để nói"

"..." Đây càng không biết nói gì.

"Nếu cậu sớm nói thích hải vương, tôi liền giới thiệu em gái cho cậu". Giang Ý Văn oán giận mở thêm chai bia, đưa lên miệng thổi thổi: "Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, con bé chết tiệt kia vẫn còn tơ tưởng tới cậu kia kìa".

Lời nói này có vẻ như không để ý. Bạn cùng phòng đã hiểu, cười hề hề hỏi:

"Cái gì? Anh trai nói rõ xem nào."

Yến Thành cũng nhìn qua, một ánh mắt mang vẻ tò mò.

Giang Ý Văn bị ánh mắt nhìn tới đầu óc hiện vài dấu hỏi chấm, nhưng thấy anh cũng chẳng có vẻ gì là không vui, liền thuận miệng nói ra:

"Mỗi lần tôi nhắc tới cậu, em gái tôi như con gái mới biết yêu lần đầu, hỏi đông hỏi tây...còn luôn lấy tôi và cậu ra so sánh. Mỗi lần đưa nó ra ngoài ăn cơm, nếu chỉ có hai người, nó sẽ hỏi sao anh Thành không đến...aiz nếu không phải tôi quá hiểu nó, khả năng tôi sẽ cảm thấy đúng là nó chỉ thuận miệng hỏi".

"Con bé đó khẳng định là có ý với cậu, nhưng vì sao nó không ra tay, tôi cũng không rõ lắm".

Men say đang dâng lên, anh ta có vẻ hơi bực:

"Sớm biết cậu thích phải hải vương ở ngoài, chẳng bằng khiến em gái tôi tới tán cậu cho xong, mẹ kiếp"

Bạn cùng phòng trố mắt, hiển nhiên cái thông tin này làm cho Yến Thành không phản ứng lại được. Anh ta cố tình thêm vào: "Cũng

không có gì, nói không chừng sau này vẫn còn cơ hội..."

Giang Ý Văn nói, "Nhưng mà, lần trước tôi đã nói cho nó biết Yến Thành đã có bạn gái, nó cũng không có phản ứng gì...có lẽ chỉ có lòng hiếu kỳ chốc lát, chắc cảm thấy Yến Thành rất đẹp trai".

"Cái gì bạn gái?" Bạn cùng phòng hoảng hốt ngồi thẳng lên:

"Cậu nói cho em gái cậu Yến Thành có bạn gái? bao giờ?"

Giang Ý Văn bị anh ta phản ứng thái quá làm cho ngây ngốc.
"Khoảng thời gian trước...cũng không lâu lắm..."

Đ*M.

Bạn cùng phòng mở to mắt nhìn người nọ mặt đã hơi tái xanh.

Này đúng là tin sock thật.

*

Giống như một tấm vải có một sợi bị tuột ra từ nơi nào đó, khi phát hiện ra, nhẹ nhàng kéo một cái là có thể rút ra được một vài sợi tơ, làm sợi vải mỏng manh nhăn lại.

Cuối cùng Yến Thành đã biết được lý do. Có thể lý giải được việc vì sao Giang Ý Miên khác thường.

Cô là một người cẩn thận, có thể đã hiểu lầm do lời nói của Giang Ý Văn ngày đó, cũng đã phát hiện sự tồn tại của Đồng Nhu.

Nhưng rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Anh đang nhớ lại.

Đau đớn quá rõ ràng, không cần lại phải lôi ra gặm nhấm, một vài ký ức nhỏ là có thể nhớ đến. Cái cảm giác này, một ngày nào đó lúc anh nhớ tới, hàng đêm quấy phá đều làm anh khắc sâu.

Ngày đó đưa cô về nhà, anh cố ý làm ra vẻ yếu ớt muốn được cô thương hại mềm lòng, chỉ đổi được một cái ôm. Cô tránh né không nói gì, duy trì tâm trạng rất bình thường, thậm chí lúc rời đi còn không bố thí một cái hôn chia tay.

Chính là từ lúc đó, phải không?

Yến Thành click mở ra khung người liên hệ, từng ngày tháng trôi qua đều nhắc nhở hai người bọn họ.

Là khi nào bắt đầu không còn liên lạc.

Anh hết xóa lại đánh, muốn giải thích hay xin lỗi một câu.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng ngày đó xuất hiện một chàng trai kém tuổi, nhẹ giọng gọi cô là Miên Miên, thậm trí trước khi đối mặt, cậu ta cũng không biết Giang Ý Miên đã có bạn trai.

Còn khoảng thời gian trước gặp nhau lúc đi ăn, cậu bạn học luôn kề bên cạnh.

Cô xác nhận có giới thiệu anh với vài người, nhưng xuất phát từ việc bất ngờ phải làm. Ở trong lòng Giang Ý Miên, chuyện như vậy là không cần thiết. Cho dù là anh, cũng không cần thiết. Cho nên bạn bè của cô sợ còn chẳng nghe thấy tên anh, chẳng qua chỉ có ấn tượng, chưa hề gặp mặt, không chính thức được giới thiệu, đúng là thùng rỗng kêu to.

Vậy sao anh cần phải nói lời dư thừa nữa.

Trong lòng như có con mãnh thú đang lôi kéo, mạch máu cùng dây thần kinh như sắp đứt gãy.

Sự thật anh đã vì Giang Ý Miên thỏa hiệp rất nhiều chuyện.

Nhưng anh không thể đánh mất chính mình.

Chương 71: Đau răng

"Gần đây em có rảnh không? Chúng ta gặp nhau nhé?"

Thời điểm nhận được tin nhắn của đối phương, Giang Ý Miên đang ở trong văn phòng tìm thầy Toán tan lớp để hỏi bài. Cô lặng lẽ nhìn màn hình, không kịp nhắn tin trả lời, cất điện thoại vào túi. Thầy giáo đang đi vào, nhìn thấy có vị phạt tổ đạo này thường xuyên xuất hiện.

"Về sau nếu thầy chưa tan lớp, em lấy bài thi trên bàn làm, đừng lãng phí thời gian".

"Vâng thưa thầy".

Đem bài tập hôm nay làm sai làm lại một lần, thời gian cũng muộn. Giang Ý Miên đầu óc thông minh, chỉ cần nói một lần liền hiểu. Thầy giáo nhìn thời khóa biểu, tiết cuối cùng là tiết tự học, vẫn còn thời gian.

"Em giúp thầy xem lại bảng thành tích, đây là lớp các em".

Thầy giáo đưa qua một xấp giấy, Giang Ý Miên nhìn, đây chính là những thứ lúc sáng làm cho toàn bộ học sinh cao tam chạy đến văn phòng.

"Thầy ơi, điểm số bao giờ có ạ?"

"Đêm nay sẽ có xếp hạng, ngày mai sẽ công bố chính thức." Thầy giáo nhìn màn hình máy tính sau đó nhìn qua cô, ánh mắt tỏ vẻ khen ngợi: "Nhưng nói thật, thành tích của em cũng không tồi".

"Đều nhờ công lao của thầy ạ".

"Nói quá."

Thành tích Giang Ý Miên đã đi lên, nhờ vào điểm toán. Những môn khác đều bình thường như nước, không một gợn sóng. Chủ nhiệm lớp cô vì chuyện này cũng làm một tràng tư tưởng giáo dục, cô cúi đầu lắng nghe, tai trái là bị dạy dỗ, tai phải là chủ nhiệm lớp Thương Ký đang khen cậu ta.

Giang Ý Miên được thả về, sau lưng Thương Ký nói dối đau bụng cũng muốn đi.

Lão Đường thâm niên lâu năm, nhìn ra ngay, nhắc nhở vài câu xong cũng thả cậu đi.

"Giang Ý Miên!"

Bước chân cô không dừng lại cũng không bước nhanh hơn, sớm biết cậu ta sẽ đuổi theo, chỉ là:

"Vào lớp đi, chiều tan học đến tìm tôi".

Động tác Thương Ký dừng tại chỗ. Cậu đã đợi lâu như vậy, cũng không để ý chút thời gian này.

Chỉ là nếu cậu biết trước không phải bây giờ gặp, trong lòng sẽ không khô nóng nhảy nhót.

*

Cuộc thi thử đã kết thúc, thầy giáo hay học sinh đều có cảm giác rất bình tĩnh. Có người vui có người buồn nhưng kết quả đã gần có ngay trước mắt, nôn nóng không bằng buông tay, thời gian còn lại đánh cược một phen.

Thương Ký đợi ở sân trường hơn mười phút, Giang Ý Miên trầm chậm đến muộn.

Đây là sân trước, nơi trường học hay diễn ra các buổi họp thường niên, thứ hai phải đứng phía dưới chào cờ, tiếp thu những lời dạy đạo đức hay phê bình do mắc lỗi. Cũng là nơi lần đầu họ gặp nhau.

Cách đó không xa còn có thể nghe được tiếng sóng biển, còn có vài tiếng học sinh chuyện trò ríu rít, không yên tĩnh. Giang Ý Miên đứng cách cậu hai mét, không xa không gần.

"Trời sắp tối, tôi muốn về nhà sớm, cho nên nói ngắn gọn".

Thương Ký gật gật đầu.

Giang Ý Miên chớp đôi mắt, đang tìm lời nói.

"Trước tiên chúc mừng cậu." Âm thanh nhẹ nhàng xuyên qua gió lạnh, không có độ ấm:"Cậu làm rất tốt, thành tích này nên giữ vững".

Thương Ký bị cô chọc cười: "Sau đó thì sao?"

Giang Ý Miên im lặng chốc lát, không biết nói gì, lại cảm thấy có chút khó mở lời.

Cậu vẫn đang đợi.

Đã đáp ứng yêu cầu mà không làm đúng là không có đạo đức.

Như đã hạ quyết tâm, cô nâng mắt lên:"Thật ra nếu cậu thừa nhận, rồi cuộc vì chuyện gì chia tay, cậu cũng đã sớm biết nhỉ?"

Cậu đang cười mặt cũng trùng xuống.

Giang Ý Miên còn đang nói.

"Chỉ là yếu đuối thôi, chỉ cần đẩy trách nhiệm đến người tôi, cậu liền có thể thoải mái yên tâm, yêu đương ai đề nghị chia tay thì người đó chết, họ đều cho rằng như vậy".

Tựa như đau răng, khi biết rõ chạm vào rất nguy hiểm, chân răng sẽ làm ta đau đớn, nhưng vẫn muốn thử một lần. Biết rõ xé mở quá khứ sẽ làm đau miệng vết thương, nhưng chỉ muốn tìm được lí do mình mất đi. Chuyện liên quan tới cô đều làm cho Thương Ký cảm thấy đau khổ, muốn dứt không được, vứt cũng không xong.

"Thương Ký," âm thanh lạnh nhạt, câu chữ rõ ràng giải thích quá khứ của họ:

"Cậu nhận đi, sở dĩ lúc trước chọn tôi, chỉ vì là một lựa chọn tốt mà thôi, cũng không phải vì thích tôi"

"Tôi cũng muốn lừa dối chính mình, cho cậu vẻ mặt này là tôi cũng đã tha thứ, thời gian lâu rồi cậu có nên trả giá bằng sự thật? Chẳng qua trước sau cậu cũng giống như thương nhân, tôi đạt tiêu chuẩn, phù hợp thẩm mỹ của cậu, không phải tốt nhất nhưng vẫn có thể chấp nhận. Cho nên tôi nói muốn cùng cậu ở bên nhau, cậu liền đồng ý ngay. Là thích tôi, hay vì lúc đó thấy cô đơn và đang độc thân? cùng một người yêu đương có rất nhiều lý do, mà khi đó, tôi chẳng hề nhìn thấy được dấu vết là cậu yêu thích tôi".

"Chúng ta qua lại lâu như vậy, bạn thân nhất cũng cảm thấy có thể ở bên nhau mãi mãi, tôi cũng cho là vậy, khả năng đó đều vì lòng tham, tôi không có cách nào nói với cậu tình cảm của tôi rất đơn thuần. Tôi đạt được hết mọi thứ từ cậu là bởi vì nằm trong phạm vi của cậu, nếu có một ngày tôi với cậu không môn đăng hộ đối, tôi không hề xinh đẹp tới mức làm bạn của cậu cảm thấy cậu thật tốt số, tôi không hoàn hảo, tự ti, mãi cảm đa nghi, cậu có còn thích tôi không? Hoặc là nói, lúc đó có thêm liếc mắt một cái không?"

Giang Ý Miên nhớ tới mùa đông năm đó, gặp được ba mẹ cậu. Họ đánh tiếng hỏi người trong nhà cô làm gì, thành tích học tập ra sao? cuối cùng cười hết sức vừa lòng, đưa cho cô một bao lì xì dày. Mà lúc đó Thương Ký không có phản ứng gì. Cậu kiêu ngạo, cảm giác rất có thành tựu, là cái loại tạo được sự hâm mộ vừa lòng cậu, chứ không phải vì việc ba mẹ tiếp nhận cô làm cho cô cảm thấy vui vẻ.

Ngày đó, cô còn luôn ngây thơ cho rằng, thật tình là có thể đổi lấy thật lòng.

Thương Ký bại trận trong ánh mắt lạnh nhạt của cô, lời nói tàn sát bừa bãi trên người cậu. Bởi vì không thể phản bác lại, mỗi một câu đều chọc vào tận tâm khảm, cậu luôn không muốn đối mặt với sự thật. Gió đêm thổi tới một trận bất ngờ, lạnh thấu xương.

"Sau đó chia tay, tôi tổng hợp lại, đến tột cùng là không cam lòng hay vẫn là thật sự thích, tôi không muốn quyết định, trong lòng cậu so với tôi đã rất rõ ràng".

"Si tình có thể đổi lấy sự thương hại và lực chú ý cùng đồng tình, như vậy sự chú ý sẽ tưới lên lòng hư vinh của cậu, đúng không?". Đôi mắt cô bình tĩnh chớp chớp, giống như cánh bướm:

"Trong lòng cậu ảo tưởng, muốn tôi trở về, đến tột cùng là muốn đạt được yên ổn trong lòng, hay thỏa mãn cốt truyện ngày xưa".

Vậy là đủ rồi.

Về điểm này, tình ý rẻ mặt của cậu đổi lấy lời nói thật của cô ngày hôm nay, cô không muốn lãng phí thời gian.

"Còn có..."

"Chuyện cậu sa đọa thật ra cũng không cần, bởi vì ngã chưa chắc đã không gượng dậy nổi, sẽ làm tôi cảm thấy cậu thật mất giá".

Giang Ý Miên dừng một chút, cười, "Xin lỗi, có lẽ là tôi tự mình đa tình. Cậu sa đọa có khi chỉ vì tâm tư lười biếng và tự chủ không cường, mà tôi chỉ là cái cơ hoàn hảo, che giấu những lời phê bình hoặc chỉ trích mà thôi".

Cô thật sự cũng không muốn nói trắng ra sự tình này để máu chảy đầm đìa. Trên thế giới này có bao nhiêu đồ vật là sự thật, chỉ gói lại

sự dối trá, còn muốn buộc thành một chiếc nơ con bướm giống như vật quý hiếm, đều khó nói.

"Tôi đã thật lòng thích cậu". Ánh mắt có chút thương hại. "Nhưng tất nhiên, cậu và tôi không thể cân bằng như nhau".

So với thích cô, dĩ nhiên cậu càng thích chính bản thân mình.

Dứt lời Giang Ý Miên liền xoay người rời đi.

Bóng dáng rõ ràng chỉ là một hành động mà lộ ra nhiều ý vị. Ngày đó cô đề nghị chia tay cũng như hiện tại, quyết liệt và dứt khoát, một đường sống cũng không để lại cho bọn họ.

Thương Ký quay đầu nhìn hàng mái nhà, trong lòng dâng lên một cảm giác vô lực, cậu muốn đưa tay lên, phát hiện ra đã sớm mất đi sức lực.

So với việc không yêu tàn nhẫn hơn chính là, từng yêu.

////

Chương này dài toàn chuyện chả liên quan, mình đã lược bớt nhiều nhất có thể.

Mình nghĩ Thương Ký có yêu Ý Miên đấy. Chả qua chắc không biết cách thể hiện, hoặc quá kiêu ngạo. Có thể sau này chia tay mới nhận ra. Azzzz. Có không giữ, mất đừng tìm. Đúng nhỉ?

Còn về Ý Miên, Thương Ký là mối tình đầu, mình nghĩ mối tình này, và gia đình cũng có 1 phần ảnh hưởng tới chuyện t/c sau này của cô.

Chương 72: Vô lực nắm lấy

Con người đến lúc trưởng thành đều có từng giai đoạn, cho dù đã thành thực như Giang Ý Miên, cũng là từ giai đoạn ngây ngô chân thành mà lớn lên, chậm rãi trở thành chính mình như bây giờ.

Cô cũng đã từng cho rằng, trên thế giới này tất cả tình yêu đều chân thành, thật lòng cũng có thể đổi lấy thật lòng. Chẳng sợ nhiều việc làm mình tổn thương, cô cũng đã từng thật lòng và thẳng thắn, không thẹn với lòng. Nhưng đã gặp nhiều người không thật lòng, tình cảm của cô cũng dần phai nhạt. Những tổn thương đó không thể mất đi, chỉ giấu ở sâu trong lòng, người khác sẽ không thấy, có lúc lại sẽ đau.

Mà từng trận đau đớn vẫn luôn đồng hành cùng cô, bên cạnh người đến người đi, trong lòng đã sớm trở nên thối rữa. Bệnh đã lâu tự nhiên thành mãn tính, cô cũng chậm rãi không nghĩ nhiều tới nó.

Có khi cô thường xuyên cảm thấy thật cô đơn, cho nên hy vọng có người luôn ở bên cạnh mình. Mà vừa lúc người đó bề ngoài cùng tính cách đủ tiêu chuẩn, có thể hấp dẫn được cô. Nếu đối phương hi vọng trên người cô lấy được cái gì, cô cũng có thể cho, như vậy giống như giao dịch phát triển một loại quan hệ, thẳng cho tới khi cảm thấy phiền chán. Không sao hết, rốt cuộc đã qua rất nhiều người, đều là một khuôn mặt giống nhau, hoặc giống nhau ở quá trình, giống nhau về kết quả.

Khi Yến Thành xuất hiện, Giang Ý Miên thật ra cũng cảm thấy không có gì không ổn. Lớn lên rất tốt, tính cách tốt, cuộc sống tốt. Anh sẽ nhân nhượng, chiếu cố thân thể và tinh thần của cô, tạo nhiều niềm vui và rất lãng mạn. Thật tốt, một người bạn trai hoàn hảo. Mới đầu cô cũng đắm chìm trong sự cưng chiều của anh, mà không màng hậu quả.

Nhưng trong lòng sao vẫn thấy ân ần đau như cũ.

Thời gian bên nhau càng lâu, cô càng không thể xem nhẹ.

Lí do là gì đây, vì sao lại đối tốt với cô như vậy? Bởi vì mình là em gái của bạn thân, về sau chia tay sẽ xấu hổ sao. Hay xuất phát vì là mối tình đầu, anh cẩn thận mà bao bọc mặc dù đây là lần đầu tiên hẹn hò. Nếu người đầu tiên ngủ với anh không phải là cô, Yến Thành có còn thích Giang Ý Miên không?

Cô phát hiện ra mình không muốn đi vạch trần đáp án.

Bỗng nhiên cô cũng bắt đầu sợ hãi mất đi. Trong lòng lảng lảng dâng lên một trận sóng to gió lớn, muốn giấu kín không dám để anh biết.

Nhưng hai người sớm chiều bên nhau, làm sao có thể xem nhẹ từng chi tiết. Giang Ý Miên càng ở bên cạnh anh, càng cảm thấy sợ hãi. Bởi vì anh thật sự quá tốt, hơn nữa đây còn xuất phát từ tình yêu.

Lữ nhân sa mạc đã lặn lội đường xa hồi lâu, gặp một bảo vật, khó mà không hoài nghi đây có phải là ảo giác hay không. Cho dù đưa tay ra là có thể chạm tới, mà không suy xét mình có tư cách có được hay không.

Giang Ý Miên lại hy vọng, anh có thể là một tên tra nam. Tốt nhất là đối với đoạn tình này chỉ là chơi bời. Hoặc cà lơ phát phơ đi qua ngày tháng này, động một cái lại mồm mép giống như bạn trai cũ, đối với cô đều có ý đồ. Chỉ có như vậy, khi bỏ lỡ, cô mới có thể không còn nhớ tới.

Việc không có ý nghĩa cô chưa bao giờ làm, cho nên mỗi lần chia tay đều nhanh chóng thoát thân. Những người đó căn bản là không xứng để cô phí phạm thời gian, tự nhiên cũng không có tư cách để chiếm một vị trí nhỏ trong ký ức của cô.

Nhưng vì sao anh lại không giống người như vậy.

Ngày đó ánh mắt anh đau lòng, như có ngọn lửa thiêu cháy cô bỏng rát.

Trong người như khối thịt nát được rắc thuốc, biết rõ sẽ khá lên, nhưng vẫn không chịu nổi đau xuyên cả tim.

Cô biết, là anh yêu cô.

Không có cách nào lừa mình dối người.

Cô căn bản đã không lấy ra sự nhiệt tình, có thể đáp lại tâm ý của anh.

Giống như dân cờ bạc đã thua rất nhiều lần, đối mặt với niềm vui trước mắt, nhưng căn bản vô lực nắm lấy.

*

Thời điểm học cao trung Yến Thành học khối khoa học tự nhiên, đối với khoa văn vài đề bài cổ quái phân tích cảm thấy phiền chán. Ví dụ như khoa học kỹ thuật nhanh chóng phát triển đối với nhân loại mang đến ảnh hưởng lớn hay không. Thời thiếu niên phản nghịch trực tiếp viết xuống vài chữ: "Ảnh hưởng rất lớn" rồi vội vàng nộp bài thi.

Thời gian đã qua vài năm, đối mặt với việc gửi tin nhắn thành công lại như đá chìm đáy biển, chỉ có cười khổ cắn hận. Tuy rằng cô không phải là người hay để ý tới điện thoại, nhưng nếu thấy, vì sao lại không trả lời.

Là không muốn gặp anh sao.

"Yến Thành? Cậu ngăn người ở đây làm gì."

Giang Ý Văn vừa thoát thân từ trong ghế lô đi ra, thấy anh đứng dựa vào ban công, liền đi tới tìm lấy thuốc hút. Duyên phận thật là kỳ diệu, ba Giang Ý Văn và ba mẹ Yến Thành lại có hạng mục hợp tác với nhau. Hôm nay bữa tiệc này là Giang Trí chủ trì, mời người tới làm

khách. Biết đứa con trai này đang ra ngoài thực tập, thuận tiện gọi người tới học hỏi, vào đời làm quen với nhiều người.

"Thế giới nhỏ thật."

Giang Ý Văn vươn vai. Bên trong đại đa số đều là người có tuổi, đối với người trẻ tuổi cứ hỏi đông hỏi tây, anh ta cũng không phiền, chỉ thấy hơi mệt mỏi. Quang cảnh nhà hàng có thể thu hết tất cả vào trong mắt, đàn ông sẽ mang theo người nhà bên cạnh, một bàn lớn rất nhộn nhịp.

Ánh mắt Giang Ý Văn liếc qua một người phụ nữ mặc áo dệt kim hở cổ, tóc dài búi ra sau đầu, người đàn bà với khuôn mặt thanh nhã, anh ngậm thuốc lá rồi mở miệng: "Mẹ cậu thật đẹp".

Yến Thành đã quen nghe những lời khen như vậy, nói lại lời khách sáo: "Mẹ cậu cũng vậy".

Giang Ý Văn cười to ra tiếng.

"Hôm nay mẹ tôi không tới đây".

Yến Thành trợn mắt nửa giây, liếc qua người phụ nữ bên cạnh Giang Trí. Từ lúc vào tới lúc chọn đồ ăn, như nói chuyện đờ người đàn ông bên cạnh.

Nhớ lại lần trước mẹ Yến lái nhái trong điện thoại, bây giờ bên tai là Giang Ý Văn thầm thì:

"Mẹ tôi sẽ không tham gia những bữa tiệc như thế này".

Giang Ý Văn có tính cách thoái mái, đối diện sự việc chẳng kiêng dè, hơn nữa quen biết Yến Thành đã nhiều năm, thiện cảm cũng như rượu ủ được hun lên tỏa ra sự ấm áp, có lời gì đều tâm sự hết.

"Nói đúng ra thì ba tôi sẽ không mang bà tới".

Yến Thành tò mò hỏi: "Vì sao?"

"Chắc là không muốn" Giang Ý Văn hút điếu thuốc, "Năm đó bọn họ yêu nhau bị ngăn cản, ba tôi từ chức đứng ra làm một mình, sau đó thuyết phục mẹ tôi về làm chủ gia đình".

Đàn bà mất đi sự tự do, chỉ quan tâm tới việc củi gạo mắm muối trong nhà. Sinh xong thì chồng cũng bận rộn. Muốn làm chủ gia đình nên phụ nữ đã phải hi sinh rất nhiều thứ. Chồng gây dựng sự nghiệp thành công, có kinh tế nên người sẽ mất đi ý trí phấn đấu, mỗi một năm trôi qua, một người trên thương trường nhiều sự mới mẻ hào nhoáng, so với một người tách khỏi thế giới làm chủ gia đình, sao có thể ra mặt ở những nơi như thế này.

Giang Ý Văn cũng không nhiều lời, nhìn thoáng qua người phụ nữ kia thay Giang Trí chặn rượu, bàn tay trắng nõn giờ thủ đoạn mơn trớn trên tay của đàn ông, anh ta cười một tiếng.

"Mà đàn ông, sao có thể tránh được cám dỗ đây".

*

Trên đường về Yến Thành lái xe, mẹ Yến khó tính, không ngừng trách móc chồng bà:

"Tuổi này rồi còn độ rượu, Yến Gia Minh, ông chê sống ở trên đời này dài quá hay sao?"

"Hừ hừ... con trai còn ở đây..."

"Ngại mất mặt sao ông không uống ít thôi"

Bà một bên trách cứ, một bên duỗi tay ấn ấn huyết Thái Dương của ông.

Yến Thành nắm tay lái, yên lặng nghe hai người ngồi sau gà bay chó sủa.

Hôm nay là ngày đẹp, nửa đêm xe cộ qua lại vẫn ùn ùn. Giao thông phía trước đang tắc nghẽn, tiếng còi cảnh sát giao thông vất vả điều khiển phương tiện lưu thông, âm thanh ồn ào làm ù ù cả hai tai, nhưng bên tai Yến Thành vẫn còn đọng lại lời nói của Giang Ý Văn.

Ngày trước ở trường học, trời mưa cậu ta đi đón Giang Ý Miên, có nói qua với anh: "Em gái tôi cùng ba mẹ quan hệ không được tốt".

Lời nói đó giống như đêm nay, bình tĩnh dõng dạc kể một vài chuyện xưa:

"Ngày đó mẹ tôi mang thai Ý Miên là lúc ba tôi ngoại tình. Nghĩ tới con gái nhỏ trong bụng, ba tôi cắt đứt quan hệ với người kia. Vốn dĩ chuyện này chỉ có ở trong tâm mỗi người, em gái tôi cũng không biết. Nhưng khi còn học sơ trung, nó lại chính mắt nhìn thấy ba tôi ngoại tình, vẫn ở cùng người phụ nữ đó".

"Sau đó việc này cũng không thể giấu được nữa. Từ đó về sau em gái tôi cùng ba mẹ quan hệ dần kém đi, cô gái nhỏ không có cách nào tiếp nhận được việc này, không tiếp thu được tam quan của cuộc sống, tình cảm thật ra quá phức tạp. Nó vẫn luôn cho rằng tình cảm của ba mẹ rất tốt đẹp, khi nhỏ còn muốn cưới một người chồng như ba mình, trở thành một người phụ nữ hạnh phúc giống như mẹ mình. Nhưng chỉ trong một đêm, tất cả tình cảm yêu thương mà đứa con gái nhỏ đã nhận được đều bị phá hủy, vỡ nát, đối với một cô gái nhỏ mười ba mười bốn tuổi nói trắng ra là quá tàn nhẫn".

"Cho nên nó mới nháo tới tận bây giờ, ba mẹ tôi cũng chỉ coi như không thấy. Tôi là anh nó chỉ có thể khuyên bảo vài điểm, thực tế thì cũng không nói được nó".

"Tôi chỉ hi vọng, nó có thể gặp được người yêu nó thật lòng".

Giang Ý Văn thở dài, sương khói trong miệng bay vào không khí, hòa tan không thấy bóng dáng.

"Bởi vì chỉ có như vậy, tâm hồn rách nát của nó mới có thể được chữa lành".

Chương 73: Chòm sao

"Mẹ."

Yến Thành im ắng một lúc lâu, dòng xe phía trước nhích từng chút thật khó khăn, anh chậm rãi mở miệng:" Lần trước mẹ nói, chuyện của chú Giang Trí..."

Yến mẩu ngăn người, không nghĩ anh sẽ hỏi về người này.

Lần trước ở nhà ông ngoại Yến Thành đã được giới thiệu với Giang Trí, sợ anh trẻ người non dạ không biết nhìn người, nhiều lời thêm vài câu, không phải có ý kiến gì về Giang Trí. Rốt cuộc chỉ là ý nghĩ cá nhân, đàn ông thời nay đều cũng có vài người như vậy.

"Sao bỗng dưng hỏi về người này?"

"...à không có gì ạ".

Đèn đỏ sáng lên, Yến Thành nhấn chân ga, chậm rãi lái xe, không tiếp tục đề tài vừa rồi.

*

Yêu một người nên trở nên mất cảm, có lẽ chính là đau lòng.

Càng hiểu rõ, càng sợ đụng phải miệng vết thương của cô.

Cô không muốn gặp, giải thích và an ủi cũng tìm không lí do để nói. Cho tới bây giờ, quyền chủ động anh đều giao lại cho Giang Ý Miên, chưa lưu lại cho mình đường lui. Chịu đựng sự im lặng của đối phương chưa biết tới bao giờ. Nhưng anh vẫn còn may mắn... đã không nói ra lời chia tay, như vậy...có phải cô cũng đang bị dày vò hay không?.

Nhiều lúc anh hi vọng mình có thể phản nghịch giống như thời niên thiếu, có thể có được vài cái cơ ẩu trĩ như: Say rượu cố tình gọi điện thoại nói chuyện, hoặc là trực tiếp chạy tới cửa ôm chầm lấy cô, muốn cô đáp lại mình. Chính là đau lòng và tự mình tra tấn nhau, Yến Thành lại ý thức mình càng ngày càng thanh tỉnh, có lẽ đây cũng có thể là một cơ hội.

So với việc quấy rầy cô tự mình suy xét, không bằng để cô tự do, tự hỏi.

Người yêu cầu tự mình trưởng thành, chẳng sợ thân mật khăng khít thêm nữa, cũng như muốn bản thân được tự do. Bây giờ mà xuất hiện, đối với Giang Ý Miên mà nói khả năng ngược lại sẽ là một loại gánh nặng.

Chỉ là đã cách như sông dài.

Chẳng qua người bình tĩnh như anh, cũng đối với trận đánh cược này cảm thấy tim đập nhanh.

Đánh cược thắng là tốt nhất.

Thua cuộc... Cũng chịu.

*

Thời gian qua đi, nỗi nhớ cũng như sóng triều, theo từng ngày từng đêm tầng tầng lớp lớp bao phủ. Giang Ý Miên cứ trôi qua như những ngày tháng bình thường, thoáng nhìn qua như không hề có việc gì. Chỉ là bạn bè bên người phát hiện, cô ở một chỗ ngày càng nhiều. Ngày trước vì có người yêu nên vắng mặt rất nhiều cuộc hội họp, hiện tại độc thân, cô cũng không đến.

Hoạt động tụ tập chơi bời giảm bớt, cơ hội quen biết cũng không có.

Bạn cô còn nói đùa hỏi qua, đã chia tay sao còn giữ mình trong sạch vậy?

Lại đối được câu trả lời nghiêm túc của Giang Ý Miên, giải thích:

"Chúng tôi không chia tay".

Bạn cô trước mặt người khác nói chuyện này ra, biểu tình như gặp quỷ.

Đến nỗi cái tin nhắn anh muốn gặp mặt. Giang Ý Miên muốn trả lời, lại không biết phải trả lời như thế nào.

Ngày đó cô thử đánh ra một đoạn:

"Đầu óc em hiện tại rất rối loạn, không biết giải quyết sự nôn nóng trong lòng như thế nào. Em biết anh cũng không dễ chịu, nhưng em không tìm được cách nào làm cho anh vui vẻ, càng không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Em chưa tìm thấy điều mà mình muốn, nếu có một ngày tìm được, em sẽ đi tìm anh".

Nhưng hết xóa đi rồi viết lại, cuối cùng cô cũng không gửi đi.

Cô sợ khi mình gửi đi, lại gửi tới dấu chấm than màu đỏ, càng sợ hãi anh nói tạm biệt.

Anh tốt như vậy, sẽ có nhiều lựa chọn.

Giang Ý Miên cứ đi học như lẽ thường, ăn cơm, ngẫu nhiên cùng bạn bè cùng nhau về nhà. Cô cũng có ý nghĩa xấu xa rằng hay là dừng lại, có lúc cảm xúc điều tiết không được tốt, không cần lấy danh nghĩa của tình yêu đi làm phiền người khác. Mà khi người nọ thật sự không còn tin tức, lúc trở về một mình cô mới phát hiện ra, mọi quỹ đạo xoay quanh trong cuộc sống sớm đã có hình bóng anh.

Mỗi khi tan học ra cổng trường, cô đều nghiêng đầu nhìn xung quanh một lần, biết rõ khả năng rất nhỏ, nhưng không có cách nào làm giảm bớt sự chờ mong. Cô rất áy náy, cảm thấy chính mình là một tội đồ, cái dạng này còn chờ mong anh vứt bỏ tự tôn, áo giáp tới đỡ mình.

Đôi khi thật sự rất nhớ anh, cũng chỉ dùng mp3 không ngừng phát đi phát lại bài hát 《Candlelight》. Bởi vì lần trước nghe bài hát này lúc tan học, vừa ra cổng trường liền nhìn thấy người mà mình muốn gặp.

Không biết đeo tai nghe đi đường anh sẽ còn tức giận nữa hay không.

Có lẽ là vì áp lực học tập quá lớn, trong trường học bỗng nhiên có phòng trào xem chòm sao, Nam Nữ tốt xấu đều được định nghĩa bởi các chòm sao, buồn cười nhất là những cặp yêu nhau bị phán quyết bởi chòm sao không hợp mà cãi nhau chia tay.

Giang Ý Miên nghe bọn họ nói này nói kia cũng sẽ cười, cười nhạo họ vòng này nghi thần nghi quỷ. Nhưng cô cũng bắt đầu xem chòm sao, một lần xem cho hai người.

Chẳng dám tìm hiểu tình hình của anh gần đây, không dám chủ động quan tâm, cũng chỉ có thể giả dối nghĩ nọ nghĩ kia lừa mình dối người.

Anh trai ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi cô có muốn đi cùng anh ra ngoài chơi không, cô cũng sợ hãi từ chối.

Căn bản, hóa ra cô cũng là người nhát gan.

Muốn gặp lại không thể gặp.

Có thể trời cao từ bi, người buông rèm đa tình, một mảnh ký ức hóa thành tương tư, làm cho giấc ngủ khi không có người bên cạnh, cũng có được giấc mộng đẹp.

*

Đúng đúng đúng, chính là mộng xuân đến.

Link bài hát: <https://www.nhaccuatui.com/bai-hat/candlelight-toni-braxton.1Kz9yfSAwpne.html>

Chương 74: Mộng xuân

Không giống như những cảnh tượng tươi đẹp hay có trong mơ, cũng không phải cốt chuyện kiều diễm gì. Giang Ý Miên lại mơ về buổi tối ngày hôm đó, ngày đầu tiên gặp Yến Thành.

Anh lẳng lặng ngồi đó, sau lưng là những mảnh pháo giấy bay lả tả, màu sắc rực rỡ lướt qua khuôn mặt đẹp đẽ của anh, lưu lại hình ảnh như mộng ảo.

Bên tai là âm thanh đình tai nhức óc, nam nữ hỗn loạn trêu đùa nói chuyện với nhau, mở ra chai champagne, cách một chiếc bàn, những chiếc ly được đưa qua vài vòng, cùng anh đối mắt trong một khoảng khắc, Giang Ý Miên cảm giác mình như biến thành ly rượu, cũng bắt đầu lắc lư qua lại.

Anh giúp cô ra mặt cầu tình với anh trai, sau đó lại ngăn hành động rót rượu vào ly của cô:

"Em gái nhỏ vẫn đừng nên uống quá nhiều".

Rượu độ thấp cũng không ngăn được tâm tình như đang say của Giang Ý Miên, cô nhấc mi mắt, nhìn vào cặp mắt hấp dẫn kia, cũng không kiêng dè bắn ra tín hiệu ám muội với anh.

"Uống say thì sao ạ?"

Cô giống như kẹo mạch nha, âm thanh cùng ánh mắt như nước đường được đun lâu, nhẹ nhàng khuấy đảo là có thể kéo ra một sợi trong suốt.

Lúc bị cô đẩy lên giường, anh vẫn còn bị đạo đức đánh úp, giãy giụa.

"...Em uống nhiều rồi"

"Không có".

Cô khóa gối lên trên người anh, dưới thân chính là chiếc giường mềm mại.

Giang Ý Miên nhẹ nhàng cúi xuống áp vào, nghe tim anh đập kịch liệt trong lồng ngực.

"Anh đang căng thẳng à?" Cô cười.

Yến Thành không nói lời nào.

"Em cũng rất căng thẳng này...." Giang Ý Miên ngồi thẳng lên, cầm lấy bàn tay anh đặt lên ngực mình: "Anh sờ mà xem".

"..."

Anh đã xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng, nói chuyện cũng ấp úng lắp bắp: "Không, không thể."

Cô gái nhỏ cười càng tươi: "Em chỉ muốn anh sờ tim em đập, anh nghĩ gì thế?"

Nhưng cái tay cô đang cầm lấy đưa lên chỗ đó là...

Yến Thành theo bản năng muốn bỏ hai tay xuống, nhưng bị cô dùng thủ đoạn lạnh lẽo bắt lấy, đưa vào một đồng mềm mại, cô ngâm nga khe khẽ lên tiếng: "Ừm...".

"Tôi..."

"Hửm?" Cô bắt lấy anh xoa xoa ngực mình, cả người ngồi gần lại một chút, nơi ướt át dưới thân đã để gần tới phần hông đang nhô lên, xúc cảm làm cho cả hai người nóng lên:

"Mới như vậy anh đã cứng sao?".

Không biết chữ nào đã đâm đến anh, Giang Ý Miên rõ ràng nhìn thấy gân xanh hung hăng đang dần nổi lên giữa trán xuống tận cổ. Dục vọng như bão được bùng lên, cô đã không còn thỏa mãn được khi còn cách một lớp áo. Cầm nốt một bàn tay anh dẫn dắt đưa vào bên trong áo.

Xúc cảm xa lạ bao trùm lên, hai người cùng hừ một tiếng.

Đầu vú đã căng cứng đứng thẳng bị đè ép trong lòng bàn tay, cũng không thể ngăn chặn được dục vọng. Lửa rừng của sự bùng bột cháy lên, bề gãy nghiền nát khoái cảm nháy nhót trên dây thần kinh, Giang Ý Miên sắp mất kiên nhẫn.

Cô hư hỏng liếc chàng trai, đối với dáng vẻ âm thầm nhẫn nhịn chỉ cảm thấy buồn cười, ý đùa bỡn trong lòng càng thêm dày đặc.

Khi đó vẫn là mùa hè, cô mặc mát mẻ, ở tư thế khóa ngồi lên người anh váy ngắn đã kéo lên, hơi hạ tay chính là làn da nõn nà mềm mại. Một tay cô dẫn dắt anh xoa bóp chính mình, một tay khác cũng bắt đầu thúc giục.

"Thật ngứa...anh... anh sờ nơi này được không?"

Cô thấy hầu kết anh hết lặn lên lại lặn xuống, muốn nói gì đó nhưng đều bị khoảnh khắc cô áp xuống môi lưỡi nuốt lời nói vào trong bụng.

Cái hôn này đều đã ngăn cản, không thể nào...

Chính là một khuôn mặt như vậy, cô gái này làm anh không thể nói nên lời.

Giang Ý Miên tưởng anh làm bộ làm tịch, vì thế liếm mút với tần suất nhanh hơn. Cánh môi mềm mại vuốt ve qua lại, qua cảm, lưu lại dấu vết ướt át, sau đó nhẹ nhàng cắn vào cảm anh một cái, ánh mắt yêu mị kiều diễm nhiễm đầy sắc dục:"Ừm..."

"Tại sao lại như vậy..." Cô ra vẻ oán trách.

Đó là lúc đầu ngón tay Yến Thành sờ đến dâm dịch của cô tràn qua khe thịt.

Chương 75: Mộng xuân 2

Đã ướt át.

Sự ướt át này làm da đầu anh tê dại, thân thể cô gái mềm mại cùng bộ ngực sữa tròn trịa ở trước mặt, tầm mắt đều trắng bóng một mảnh, lý trí đã sập xuống, nhưng người bị phá hủy không thể tự biết, chỉ chờ người gây ra sóng gió dẫn dắt chính mình.

Nếu mười phút trước Giang Ý Miên còn nghĩ anh là xử nam, nhưng mười phút sau, hoài nghi này đã bị đánh gãy.

Cô không cẩn thận liếm qua vành tai anh, tầm mắt tối tăm nửa giây đã bị dè lên đầu giường.

Rốt cuộc vẫn là nhịn không nổi đúng không? Đúng là hợp ý cô.

Cô rất biết nghe lời nhếch mông lên, ép vòng eo xuống rất thấp, nơi ướt đầm ướt dề riêng tư mở rộng, ở giữa lóe lên ánh nước, hình dạng thật xinh đẹp, vì đói khát mà co rút lại.

"Anh..." Lại là cái âm thanh này, mang theo ý vị cầu hoan: "Muốn anh".

Hai mắt Yến Thành nhắm lại, chỉ cảm thấy cổ họng đã khô khốc. Anh chưa từng trải qua, cũng không tiếp xúc với chuyện này. Thời kỳ niên thiếu đã từng cùng vài người bạn thân xem qua phim một hai lần, nhưng đã rất lâu rồi, làm gì tiếp theo chỉ dựa vào bản năng, và sự thu hút của người khác giới. Cảm thấy hơi thở nóng bỏng tiến đến giữa hai chân thì đã muộn, Giang Ý Miên bị đầu lưỡi linh hoạt kích thích đến cả người đều run run, đầu gối cũng nhũn ra muốn hạ xuống.

"Ô ô... A, đừng có liếm nơi đó..."

Anh có chiếc mũi cao cao đẹp đẽ, đặc biệt là phần đầu mũi thon gọn, như tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc một cách tỉ mỉ, giờ phút này lại vùi đầu vào nơi miệng nhỏ đã ướt đẫm, theo động tác liếm láp mà cọ cọ qua hoa môi.

Đầu mũi mềm mại đâm đâm vào vách trong, vào càng thêm thoái mái, bên trong vừa ngứa ngáy khó nhin. Giang Ý Miên bị anh liếm láp làm nóng lên, như cố tình chẳng có liêm sỉ còn vang ra tiếng mút mát, lúc rên rỉ, còn có thể nghe tiếng anh nuốt vào. Nhiều loại xúc cảm bị dầm đập, cô đã căng cứng tiết dâm dịch rồi tỉnh rồi ngủ.

"A a... Không được... sẽ, sẽ hỏng mất..."

Anh im lặng, càng ra sức mút mát nơi riêng tư nước nôi lạnh lảng, đầu lưỡi đảo qua âm đế, dùng hàm răng cắn cắn. Dưới thân người đang ở cao trào bị trêu chọc như vậy, run rẩy trào ra một dòng chất lỏng. Mơ hồ nhìn thấy anh ngẩng đầu lên, còn mang theo ánh nước trong suốt. Bóng dáng cao lớn bao phủ lên trên:" Có bao không?"

Sao lại không có.

Lúc hạ quyết tâm phải ngủ với người này, cô thừa dịp nói mình đi WC, lên đi mua một hộp.

Đã lâu rồi không ngủ cùng con trai, Giang Ý Miên còn chọn rất lâu. Nhớ tới lúc ở bàn rượu, tay anh đặt trên bàn với những ngón tay ngon dài, bàn tay dày rộng, gân xanh quấn quanh, đoán rằng kích cỡ chắc là không nhỏ.

Nhưng, nhưng thật sự quá lớn...cô bị phần đầu chống vào mới phát hiện ra kích cỡ của đối phương quá to so với bản thân đã nghĩ, và mong muốn. Cô bị căng trướng tới mở rộng, rõ ràng đã ướt át trơn trượt nhưng nuốt vào thật sự có chút khó khăn, trong cơ thể dần dần no căng cảm giác ăn mòn lên trên, tí tách một tiếng, là mồ hôi của anh chạy dọc theo sườn mặt rơi xuống.

"Có được không." Âm thanh của anh áy náy, nhìn hàng mày cô đang nhúu chặt, trong lòng như tra tấn bất an:" Có phải quá lớn không?" Thực tế thì chính mình cũng không chịu nổi, bao cô mua hơi nhỏ.

"Ừm..." Cô híp mắt chịu đựng, cũng không biết câu trả lời cũng là đang rên rỉ, âm thanh rơi xuống dưới, xoa vào chỗ bọn họ đang giao hợp, âm thanh cùng dâm dịch dưới thân chảy ra dính nhớp như nhau:

"Làm em đi..."

Lời vừa nói ra giống như giấy thông hành, anh như được cho qua, động vòng eo liền đem chính mình vùi vào bên trong động hẹp, hô hấp cùng tiếng rên rỉ yêu kiều hòa lẫn vào nhau, dương vật vừa dài vừa to, khi tiến vào ngập tràn cảm giác thật thỏa mãn, thậm chí Giang Ý Miên hoài nghi bụng nhỏ đã biến thành hình dạng của anh.

"Không cần... Không cần cấm chỗ đó..."

Tốc độ thọc vào rút ra của anh rất nhanh, lực vào dập cũng rất mạnh, nguyên cây gậy thịt hoàn toàn đi vào rồi lại rút ra nửa cây, dư lại phần đầu chống vào cửa huyết, nghe tiếng cô nói nhiệt huyết đều đi xuống một nửa, động thịt liếm hút thít chặt, nơi cô nói cần bản không có cách nào phân biệt, Yến Thành chỉ biết nếu đâm vào một khối thịt mềm thì cô sẽ kẹp hai chân lại, bên trong cũng hung hăng cắn lấy anh. Nơi mẫn cảm đã bị đâm vào, tuy Giang Ý Miên không nhịn được mà rung mình, không lâu sau liền nâng lên phần eo đón lấy nhíp dập xuống của anh.

Sau đó ký ức càng ngày càng mơ hồ, chỉ nhớ bản thân mình bị anh đưa lên đỉnh hết lần này tới lần khác, bị liếm láp toàn thân, trên người chỗ nào cũng dính nhớp ẩm ướt....

*

Lúc tỉnh lại đồng hồ báo thức còn hai phút nữa sẽ vang lên, Giang Ý Miên rên rỉ thở dài một tiếng, lúc này mới ý thức được mình còn cạ cạ dưới thân vào chần...

Mệt mỏi quá...

Mặt cô đỏ bừng.

Chương 76: Hồng nhung tơ

Người ngồi cùng bàn kéo tờ lịch trên tường xuống, thì thầm:"Mười hai tháng đã qua thật rồi sao?"

Thành phố A ngày càng lạnh lẽo, khí hậu trở nên khô hanh. Mỗi sáng sớm gió lạnh thổi lá cây bay đầy đường, chất đầy đất. Những hạt sương lấp lánh còn đọng lại trên cành cây, chờ một ngày mới lên liền biến thành giọt nước nhỏ rơi xuống dưới. Như thời gian đã trôi qua thật mau, vô thanh vô thức hòa tan.

Tuy Giang Ý Miên không để ý tới tương lai, nhưng cũng cảm nhận được bầu không khí căng thẳng.

Ba mẹ nói không cần cô phải có kế hoạch lớn lao, ngược lại anh trai rất dễ bụng, trong khoảng thời gian này nửa đêm thường về nhà ngủ, buổi sáng hai anh em sẽ gặp nhau, lúc nào cũng hỏi tới hỏi lui:"Muốn học ở đâu?"

Mỗi lần Giang Ý Miên đều nói:"Không biết".

Đến đâu thì đến đó đi.

Cô ngồi uống sữa bò ở trên bàn, nghĩ tý đi ra cửa sẽ lạnh, liền lấy di động từ trong túi ra lướt xem tin tức. Giang Ý Văn liếc cô một cái, chầm chậm nói:" Nhanh thi đại học,thi xong thì chơi"

"Ừm"

"Nói nghiêm túc đấy"

"Biết rồi"

Cô có thói quen nhớ kỹ avatar trong vòng bạn bè, lúc nào cũng luôn thay đổi. Trước đây còn bên nhau Giang Ý Miên không để ý, người không ở bên cạnh mới phát hiện ra con người anh đúng là sinh hoạt

cuộc sống không hề thân thiện, không như người khác hay thích biểu lộ.

Ipone cũng buồn bã theo, Gang Ý Miên nhíu mày, cầm điện thoại úp xuống bàn. Trước đó sùng bái anh sống nội tâm, lúc này chỉ ước anh là một người hoa hòe lòa loẹt.

Giang Ý Văn cho rằng cô không kiên nhẫn, nhưng cũng biết rõ cao tam học tập rất áp lực, chỉ nói: "Chờ tốt nghiệp, anh trai cho em đi du lịch".

Anh ta có kế hoạch, năm sau chuẩn bị đầu tư cùng vài người bạn, đa số thời điểm đều tiết kiệm. Nhưng không muốn em gái sống khổ, luôn đối với Giang Ý Miên rất hào phóng.

Chỉ là Giang Ý Miên căn bản chẳng nghe vào lời anh trai nói, chậm rì rì uống sữa bò, một hụm lại một hụm, muốn nói cái gì đó lại không nên lời.

"..."Giấy giữa vài giây, cô hỏi, "Anh, có bao giờ anh bị người khác hành hạ chưa?"

"Không có." Giang Ý Văn trả lời rất nhanh "Anh của cô ngọc thụ lâm phong, sao có thể bị con gái hành hạ? sao bỗng dưng hỏi cái này? chẳng lẽ.....ơ này, chạy cái gì???"

Lời anh nói còn chưa xong, Giang Ý Miên xách cặp lên chạy biến, trong miệng lời nói vọng lại:

"Muộn giờ xe bus rồi".

*

Giang Ý Miên rất hiểu anh trai, cô đã rất vất vả nghĩ ra vấn đề vớ vẩn như vậy, chắc chắn anh sẽ nói cho đương sự biết, cô tình nguyện lấy chính mình ra làm lý do.

"Các cậu nói xem có phải nó lại yêu đương không?"

Hôm nay có môn bắt buộc nên không thể nghỉ học, mấy người trong ký túc đều có mặt đông đủ, đi tới nhà ăn ăn cơm. Giang Ý Văn còn đắm chìm trong mấy lời nói lúc sáng của em gái, còn hơn trăm ngày nữa con bé còn phải thi đại học, anh ta không thể để em gái mình nháo nữa.

"Trước đây còn chưa tính, bây giờ là thời điểm mấu chốt, còn không cố gắng ôn tập". Giang Ý Văn càng nghĩ càng bực mình: "Huống chi trên đời này có đứa nào hành hạ được nó?"

Yến Thành nghe nửa câu đầu còn chấp nhận, nửa câu sau làm cho bật cười.

Còn chính là người bị nhắc tới.

"Khéo em cậu hành hạ người khác ấy nhỉ?". Bạn cùng phòng dùng lời nói bình thản nói ra chân tướng: "Em gái cậu như nào còn không rõ sao?"

"Nhưng giờ không giống". Giang Ý Văn nói: "Gần đây ăn cơm sáng chiều đều phải xem vòng bạn bè, không biết tình trạng thái của ai nữa"

"..."

Bạn cùng phòng liếc mắt nhìn Yến Thành, tặc lưỡi cười hề hề huýt sáo: "Ồ."

"Ồ cái gì?" Anh trai còn đang đau hết cả đầu: "Giúp tôi nghĩ cách, làm thế nào để kéo nó về bình thường đây...aaa".

"Rất đơn giản" Đinh ca ngẩng đầu lên từ bát cơm:

"Tìm ra người em gái cậu thương nhớ ngày đêm, đấm cho một trận, bảo nó khuyên bảo em gái cậu học tập thật tốt không phải là được rồi"

sao?".

"...Chuyện này có thể được không?"

"Cô gái còn nhỏ, người nhà muốn em gái phải về sớm thì chê quán đông quán tây, bạn trai muốn em gái về sớm lại thấy đúng là sẵn sóc, nghe tôi, việc có thể thành".

Bạn cùng phòng cười đến muốn chết, chụp lên bả vai Yến Thành vỗ bành bạch.

Yến Thành: "..."

*

Buổi tối Giang Ý Miên tan học, về đến nhà thấy số wechat vẫn luôn không có tin tức đã đăng một trạng thái mới:

Là một chiếc bánh kem nhỏ.

Màu hồng nhung tơ, mặt trên còn trang trí vài thịt quả dâu tây, đỏ tươi và đỏ thắm đan xen, vừa xinh xắn lại rất ngon.

Tiêu đề của bài: "Còn thiếu cái gì?"

Thiếu cái gì?

Giang Ý Miên lẩn qua lộn lại xem vài lần. Không biết ý nghĩa của câu đó anh muốn biểu đạt cái gì, mãi cho tới lúc tắm rửa sấy tóc xong, cũng không nghĩ ra được ẩn ý. Cô cảm thấy mình biến thành tay mơ lần đầu yêu đương ngu ngốc rồi, đối phương viết mấy chữ đều phải nghĩ nát óc ý nghĩa của nó, một tấm hình view lên xem, mặt trên của dâu tây có bao nhiêu hạt đều đếm đến rõ ràng.

Phiền chết, phiền chết đi được!

Nghĩ không ra biến thành buồn ngủ, cô bịt kín chăn lên đầu định ngủ. Đầu giường vẫn bật chiếc đèn nhỏ, nửa sáng nửa tối, dường như cái

gì cũng không nhìn thấy.

Sau một lúc lâu, một bàn tay từ trong chăn thò ra, lại sờ lên chiếc di động đặt trên tủ đầu giường.

*

Ngày hôm sau đúng lúc có một bạn trong lớp có sinh nhật, bọn họ không có ngày nghỉ nên cũng không tính tổ chức tiệc tùng. Mấy người bạn tốt bàn bạc mua cho cô nàng đó một chiếc bánh kem, liên hệ với chủ cửa hàng nói chiều nay sẽ tới lấy. Chiều không có lớp bổ túc nên Giang Ý Miên cũng đi theo bạn đi lấy bánh.

Là tiệm bánh kem lần đầu tiên Yến Thành dẫn cô tới ăn.

Trên cửa tiệm dùng bút màu viết: "Không mở cửa chính là nghỉ, mở cửa chính là không nghỉ" đúng là ấu trĩ. Bên cạnh còn có vài lời mắng yêu của chủ tiệm, cô cũng rất có ấn tượng.

Đẩy cửa đi vào lại là một vài tiếng leng keng, mùi bơ sữa ập vào trước mặt, chỉ cảm nhận được sự tốt đẹp. Chủ tiệm đang ở trước bàn nói chuyện phiếm, nghe thấy tiếng động quay đầu lại, đôi mắt chớp chớp, liền nghĩ ra.

"Tới lấy bánh sinh nhật hả? chờ chút".

Vừa bước chân vào Giang Ý Miên đã đóng đinh tại chỗ, tay chân như bị sợi tơ trói chặt, nhất cử nhất động bị người đứng đó không xa nắm lấy.

Chủ tiệm cùng chàng trai nói câu gì đó, anh hơi gật gật đầu một cái: "Cứ bạn đi"

Sau đó tầm mắt liền chuyển qua, xuyên qua vài người mặc đồng phục giống nhau, ánh mắt thẳng tắp dừng trên người cô. Cô nghe được tiếng trái tim mình nổ bùm một tiếng, như tiếng pháo hoa nổ rộ trên một thung lũng rộng lớn. Nổ thành những mảnh sao băng nhỏ.

Trong tay Yến Thành cầm cái cái hộp nhỏ, hộp đựng trong suốt nên có thể thấy mơ hồ là một chiếc bánh kem không lớn.

Chủ tiệm ôm bánh sinh nhật đi ra, đưa cho người làm bên cạnh gói lại, sau đó ung dung quay lại tiếp tục nói chuyện với Yến Thành:

"Ngày hôm qua cậu phát trên vòng bạn bè, thiếu cái gì?"

Mấy người học sinh bọn họ đang chuẩn bị đi, Giang Ý Miên đi theo sau cùng, người phía trước kéo cửa ra lại một trận leng keng rung động, tiếng chuông gió dễ nghe, như có thể thấy anh vừa mỉm cười vừa nói lời nghe được rất rõ:

"Thiếu cô gái nhỏ ăn giúp tôi".

*

Lời tác giả: (Vài ý chính mình edit thôi nhé)

Cẩn thận người đã phát hiện nữ chủ bắt đầu biến bản. Ngu ngốc tiểu miên!

(Mng đã phát hiện ra nu9 bắt đầu thay đổi, tiểu miên ngu ngốc)

Nhằm vào một ít vấn đề ta ở chỗ này nói một chút đi, lười đến phát Weibo. Bị đề cử quái khản trương, xoa xoa tay.

1 vì cái gì hải vương dễ dàng như vậy động tâm? Trừ bỏ nàng bản thân trải qua, gia đình cùng tính cách ngoại, còn có một cái chính là nàng tuổi. Nàng còn như vậy tiểu, gặp chân ái chỉ nghĩ lừa mình dối người, sợ chính mình làm không sợ quá chính mình phụng không xong. Hơn nữa tình yêu có loại đồ vật kêu "Khoảng cách cảm", đây cũng là lúc ban đầu viết nhân thiết thời điểm mục đích của ta nơi. Tuy rằng bọn họ kém không lớn, nhưng là cao trung cùng đại học giống như là hai cái thế giới, non nớt người sẽ đối lập nàng thành thực người có một loại mạc danh hướng tới. Loại này khoảng cách cảm đã thần bí đến làm người hướng tới lại làm người tò mò đến tâm

ngựa. Hẳn ca ca cũng nói qua, nàng trước kia đều là cùng bạn cùng lứa tuổi nói. Nhiều lắm cũng chính là cùng một cái trường học học trường. Hơn nữa nam chủ giai đoạn trước đều là chơi game uống chút rượu, mặt sau tham dự công tác là ta tưởng biểu đạt hẳn là cái hoàn chinh người trưởng thành. Trước văn cũng viết "Nàng còn quá tiểu, còn không có làm tốt đi vào hẳn thế giới chuẩn bị". Đương nhiên. Loại này khoảng cách cảm cũng là sẽ làm người bất an.

(Vì sao hải vương dễ dàng động tâm? trừ bỏ những gì cô trải qua, còn gia đình và tính cách, cái nữa là tuổi, cô còn nhỏ...học sinh và sinh viên khoảng cách tương đối lớn. Anh trai cô đã từng nói ngày trước yêu đương toàn bằng tuổi. hơn nữa nam chính ngày trc đều chơi game uống rượu, sau đó tham gia công việc làm anh trưởng thành hơn. Trước đó đã từng viết" Cô còn quá nhỏ, chưa chuẩn bị tốt đi vào thế giới của người trưởng thành". Tất nhiên về khoảng cách sẽ làm người ta bất an.) Ngắn ngọn thế thôi =))

2 nữ chủ bị rất nhiều người ngủ quá sao? Chương 1 ta liền cho đại gia tránh lời, không có. Cốt truyện có lẽ viết không đến, ta minh xác nói một chút, nàng chỉ cùng Thương Ký ngủ quá.

(Nữ chính đã ngủ với nhiều người sao? Chương 1 tôi liền cho đại gia quả bom, không nhé,cốt chuyện không viết đến nên tôi xác minh một chút, nữ chính chỉ ngủ qua với Thương Ký)

3 có người đọc đại nhập hiện thực, cảm thấy cao trung sinh cùng sinh viên cũng chưa ta viết như vậy cái gì. Cái này sao, ta sinh trưởng hoàn cảnh cùng ta viết ra tới đồ vật vẫn là có điểm liên hệ, trên thế giới người như vậy có rất nhiều, chưa thấy qua không đại biểu không có. Đại tam quan liền có điểm không kính oa!

Chương 77: Hai ước nguyện

"Giang Ý Miên -- đi thôi!"

Cô như người vừa tỉnh mộng, đi theo phía sau.

Yến Thành không chút hoang mang thu hồi tầm mắt, chủ tiệm bỗng nhiên nói: "Trước đây không phải cậu đi cùng bạn gái tới sao?"

Sau đó thường xuyên liên hệ mua bánh, thường đi qua đi qua lại, cũng coi như quen biết.

"Ừm."

"Chia tay?"

"Vẫn chưa."

"...Cái gì mà vẫn chưa?"

Chủ tiệm thổi vào không khí, thật ra đối với cô gái nhỏ kia rất có ấn tượng, gương mặt như phấn điêu ngọc khắc, nói chuyện lại giống như bà chủ nhỏ. Vừa rồi đứng sau một đám người, chủ tiệm không nhìn thấy. Cô ấy tận tình khuyên bảo: "Cô gái nhỏ, là muốn được dỗ dành".

"Cậu là một người đàn ông, phải nhường nhịn không tốt sao? nếu không để tâm, đừng để tới lúc người chạy mất, lúc đó khóc lóc đi đâu cũng chẳng tìm thấy".

Tâm tình Yến Thành đang rất tốt, cong khóe miệng, gật gật đầu tạm biệt: "Tôi sẽ..."

*

Thời điểm ăn bánh sinh nhật trên sân thượng, vẫn chưa tới giờ tan học, vài người chạy lên đây chơi đùa. Mùa đông gió đêm hơi lạnh, nhẹ nhàng thổi ra sương trắng mờ mờ. Mọi người đều rất vui vẻ, xoa xoa tay tranh nhau cầm nến, cho tới khi người được tổ chức gào lên: "Được rồi- Tuổi tôi có lớn như vậy đâu".

Mấy thiếu niên hi hi ha ha cười một tràng dài, xa xa ngọn đèn sáng lấp lánh, ở đây chỉ còn ánh nến cháy lên, chiếu sáng một góc thanh xuân. Cô ấy chấp tay trước ngực, trước lúc nhắm mắt lại còn dặn dò người bên cạnh không được vui đùa cô nàng vào bánh kem, cho tới khi được đồng ý mới nhắm mắt ước nguyện.

Có người nói: "Cho chúng tôi ước chung nào."

Không khí đứng rồi, mọi người bắt đầu nhắm mắt ước theo, trong miệng lầm bầm: "Tôi muốn đậu đại học X"... "Khỏe mạnh sống lâu 100 tuổi", "Hi vọng người tôi thích sẽ thích tôi".. "Điểm đại học cao ngoài ý muốn"....v..v.

Cô gái nói: "Các cậu sẽ làm tôi mất hết linh" kêu lên "Ước nguyện nói ra sẽ không linh". cũng chẳng có người để ý. Mọi người đùa nghịch vui vẻ. So với ăn sinh nhật, thật ra muốn cùng bạn bè ở bên nhau.

Vui đùa ầm ĩ một trận, sau đó cắt bánh kem, rồi sẽ dọn đường hồi phủ. Sau đó họ dọn dẹp sạch sẽ, sợ lúc tan học lại bị bắt được không hay.

Giang Ý Miên chậm rì rì đi theo sau mấy người.

Phía trước có người quay đầu lại hỏi : "Giang Ý Miên, cậu vừa ước nguyện gì?"

"Không phải nói ra không linh sao?"

"Cậu tin cái này?"

"Cậu không tin thì nói ước nguyện của cậu cho tôi đi".

Bạn cô xoay đầu chẳng để ý nữa.

Giang Ý Miên ngẩng đầu lên nhìn trời, tầng mây ép ánh trăng kín không có khe hở, càng đừng nói tới có sao. Bên tai là âm thanh mấy người bạn tíu tít đùa giỡn, gió thổi vài bên tai, cảm thấy bị quấy nhiễu, lại có chút cô đơn. Càng náo nhiệt ồn ào, cô liền cảm thấy mình thật cô độc.

Không phải quan hệ không sâu, cũng không phải tình cảm nóng lạnh, chỉ đơn giản cảm thấy tịch mịch.

Tâm linh cô ngu dốt, tinh thần nông cạn dẫn tới một loại tự mình ghét bỏ chính mình. Bởi vì thiếu lý tưởng và mục tiêu, tìm không thấy phương hướng cùng động lực vươn lên, cho nên có một loại gọi là "Cô độc".

Giang Ý Miên hà hơi, xin lỗi bản thân mà nghĩ, mình đúng là người có lòng tham.

Bởi vì cô đã ước nguyện hai điều.

Một điều là thi đỗ đại học.

Một điều khác nữa là... phía bên kia bùng nổ một tiếng vang lớn, sau đó phụt một tiếng, là lửa khói ở bờ bên kia nở rộ. Cảnh tượng rực rỡ lung linh, hình ảnh dội ngược xuống mặt biển. Phía trước mọi người sôi nổi quay đầu lại, hưng phấn hét chói tai. Một hồi pháo hoa của bữa tiệc, nổ tung ở phía sau Giang Ý Miên.

Ở âm thanh nổ vang trời này, cô yên lặng niệm một ước nguyện kia.

Hi vọng người cô yêu sẽ luôn ở bên cạnh.

Chương 78: Người thành đạt

Phòng làm việc gần đây được hưởng phúc từ Yến Thành, mỗi ngày đều được ăn bánh kem các vị, những chiếc bánh kem nhỏ vị khác nhau. Người này lạ thật, bản thân không thích ăn đồ ngọt, mua về xong chụp hình đăng lên vòng bạn bè rồi cho người khác ăn.

Chọc cho Đồng Tổng hôm nay sang đây họp cũng tò mò hỏi vài câu: "Bánh kem nhìn qua ăn rất ngon, mua ở đâu?"

Chờ tới khi tan tầm, lấy lí do lãnh đạo muốn mua bánh kem.

Yến Thành chưa nói gì, cô tùy ý bỏ lại xe. Quen thuộc thành thạo ngồi vào ghế phụ, nhìn qua mặt anh không mấy vui vẻ.

Đồng Nhu chỉ coi như không nhìn thấy.

"Giữa tháng này hạng mục sẽ kết thúc."

"Ừm"

Cô ta gác khuỷu tay lên cửa sổ, ngón tay tinh xảo sờ sờ giữa chân mày, có vẻ chịu thua. Nghe thấy câu trả lời lãnh đạm của anh, giống như hơi nóng rót vào.

Từ trước cô ta ỷ vào việc kề cận sinh tình, tự nhiên nhàn nhã tâm thái muốn câu cá lớn. Chỉ là mỗi câu đã thả rất nhiều lần, đều không thấy có người tình nguyện cắn đầu. Cô ta từ trước tới nay đều ngồi ở vị trí cao, nhiều người hầu hạ lấy lòng, đấu đá tới xương cũng cứng, tính hiếu thắng đã bị đả kích.

Nhưng không giống như những cô gái bình thường, dù dỗi đều không có tiếng động.

"Cậu cũng thích ăn bánh kem à?"

"Gần như vậy."

"Hồng nhưng tơ?"

"Bạn gái rất thích."

Đồng nhu liếc mắt nhìn anh: "Không thử qua vị khác, làm sao biết chính mình rốt cuộc thích cái gì".

Yến Thành nhìn thẳng phía trước, im lặng chống đỡ.

Đèn đỏ, cô ta duỗi tay sờ lên tay lái. Đầu ngón tay dừng ở cổ tay Yến Thành, nhẹ nhàng véo một cái. Giống như con rắn nhẹ nhàng phun ra dịch độc, dịch nhầy thấm vào làn da, ý đồ đem máu thịt phá hủy đến thối rữa.

Yến Thành nói: "Chỉ có người chưa có quyết định, mới có thể mù quáng ném thử".

Đồng nhu sừng sốt.

Đèn xanh sáng lên, anh hất bàn tay kia ra, đạp chân ga.

*

"Nhà cậu không phải hướng này mà?" . Bạn cô tò mò hỏi.

Mặt Giang Ý Miên không đổi sắc nói:

"Tôi cảm thấy bánh kem hôm qua rất ngon, muốn mua một cái mang về ăn". Nói xong còn chớp chớp mắt: "Cậu muốn đi cùng không?"

"A... Không được, đêm nay tôi còn muốn cùng đám người kia uống rượu, vậy tôi đi trước nhé".

Vẫy vẫy tay chào tạm biệt bạn bè, Giang Ý Miên lấy mp3 từ trong túi ra, cắm vào bắt đầu nghe nhạc. Chọn bài nhạc lướt đi lướt lại vẫn ấn bài : 《Candlelight》 .

Trong lòng đang mê mang, luôn có hi vọng như ngày đó, tựa như cô cảm thấy rằng anh đang lên sân khấu hát bài hát này.

Đôi tay cô cầm ở trong túi áo khoác, thấy một chiếc xe quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn dừng trước cửa tiệm bánh, bước chân tự giác dừng lại. Bàn tay nắm chặt lại trong vô thức, làm miếng vải dẹt trong tay nhăn nhúm cho tới khi tim đập bình tĩnh trở lại.

Cảm giác giống như làm đổ lọ muối, sợ ba nói mà nói không nên lời.

Bên ghế phụ có một người phụ nữ mặc váy đỏ bước ra, trời lạnh như vậy mà cô ta không bận tâm chút nào, đế giày của Valentino toát ra một vẻ cao cấp, trên vai là chiếc khăn Fendi khoác hờ, thần sắc không khỏe tương phản với đồ cô ta đang mặc.

Giang Ý Miên trí nhớ không kém. Cô đã gặp qua người này, đó là lần thi thử đã chuồn ra ngoài ăn cơm. Giác quan thứ sáu của cô cũng rất tốt, có thể đoán được tin nhắn đêm trước được gửi đến.

Bởi vì...chỉ cần liếc mắt qua, có thể nhận thấy được giữa họ giống nhau nhưng không hợp nhau về từ trường. Đều là người đã trưởng thành, hành động rất cẩn trọng, không hợp có lẽ là hơi thờ trên người họ.

Giang Ý Miên vẫn luôn cảm thấy, trên người Yến Thành có một cảm giác rất sạch sẽ. Nếu nói hương vị chắc là giống như hạt sương rơi xuống được ánh mặt trời rọi lên, đọng lên một lớp rêu xanh, cảm thấy rất thanh khiết, làm người khác không thể kháng cự. Đây không nên là ưu điểm, là phẩm chất đặc thù lại mãi cảm ở thời đại này, đại đa số nhiều người đi tìm. Nhưng khó mà có được.

Mà trên người Đồng Nhu...ập vào mặt là khí phách, phụ nữ thành đạt có thể có đôi mắt lý trí cùng cách hành xử khác người. Mặc dù có thể đánh giá qua ba phần, có thể phát hiện thân phận của cô ta không nhỏ.

Từ trước Giang Ý Miên chưa bao giờ cảm thấy giữa cô và Yến Thành có bao nhiêu khoảng cách. Có lẽ cách yêu của anh từ trước tới nay làm người khác cảm thấy yên tâm, cũng có thể cô đã đắm chìm trong trò chơi nên cảm thấy đặc trí, tự nhận là đã dẫn đo trong lòng, lại quên mình chỉ là một con kiến, ở nơi bóng dáng con người thành đạt đều không xứng.

Nếu ở trường học, người khác thấy sẽ bàn luận một câu: "Đúng là có tiền". Mức đo lường bởi giày chơi bóng, cùng với cặp sách, trong mắt bọn họ, có phải hay không bình thường đều sẽ bị chê cười? Giang Ý Miên không biết, nhưng giờ phút này chỉ thấy bản thân mình giống như đang bị chê cười.

Đặc biệt là lúc Yến Thành phát hiện ra cô, nhẹ giọng gọi tên cô một câu, ánh mắt người phụ nữ kia quay đầu lại.

Cùng lúc đó cô quay đầu chạy trốn.

Cô ta đã thấy.

Cô nào đã quên được? lúc gặp Yến Thành cô đã bắt đầu phân tích, cũng đã nhận định được cô có sự hâm mộ và ngưỡng mộ đối với anh, cảm thấy hai người đã tồn tại khoảng cách.

Mà lúc cô bắt đầu cảm thấy mất đi, cũng có nghĩa là người khác đang có được.

*

Tác giả:

Nữ xứng muốn offline. Nàng không phải mười mấy tuổi si nữ, nam chủ đều chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nàng còn mặt dày mày dạn không phù hợp nàng nhân thiết. Phú bà muốn cái gì nam nhân không có, nam chủ không tới cái loại tình trạng này.

Hôm qua mới nói đến khoảng cách cảm, hôm nay liền viết tới rồi.

Ngày hôm qua lâu một vấn đề, "Hải vương vì cái gì sẽ bởi vì không chiếm được nam nhân tâm mà giận dữ"? Ngu ngốc nơi nào là bởi vì không chiếm được thiết tình mà sinh khí a, nàng là biết đối phương là nghiêm túc mới cảm thấy phỏng tay. Nàng sinh khí cũng là khí chính mình ấu trĩ vô năng.

Nơi này sẽ không phát triển đi xuống yên tâm 8, ta chính là ngọt văn tay bút.

Chương 79: Anh thích em

Giang Ý Miên quay trở lại đường về nhà. Trong thời gian này Giang Trí nghỉ phép, cô không muốn về sớm đối mặt với hai vợ chồng đang hòa thuận vui vẻ, không muốn ăn cơm cùng họ rồi bị hỏi đông hỏi tây. Từ nơi đó đi vòng trở về, vừa lúc đã quá giờ ăn cơm.

Rất đau, nước mắt của cô tràn ra. Từ ngày phát hiện ra Giang Trí ngoại tình, cô đã cảm thấy mình không còn là một đứa trẻ, không nghĩ tới lớn như vậy chỉ vì một chút việc nhỏ mà rơi nước mắt.

Giang Ý Miên không dám thở mạnh nên nín dùng sức, sợ phát ra âm thanh lớn làm người đi đường chú ý, liền để cảm giác tắc nghẽn đè ở xoang mũi, cô im lặng đi về phía trước. Chiếc xe đã chạy bên cạnh rất lâu, như một con rùa đen với tốc độ chậm chạp, chạy theo phía sau, không bật đèn cũng chẳng bóp còi.

Chờ tới lúc về tới con đường mòn gần nhà, Giang Ý Miên cuối cùng vẫn không chịu được. Cô chớp mắt quay lại gọi to:

"Yến Thành".

Cửa sổ xe bên cạnh mở ra, mặt chàng trai lãnh đạm lên tiếng: "Ừm".

Cô gái nhỏ khóc tới hai mắt sưng đỏ, vẫn cố tình với giọng nói nghiêm nghị lạnh tanh, không hề để ý :

"Nếu anh có người khác, em sẽ không dây dưa".

Trong nháy mắt, hô hấp của anh rối loạn. Chờ cho tới lúc cô nói gì đó tiếp theo, trong lòng như có một giọt mưa rơi vào hồ nước trong, đảo lên một vòng, mặt hồ không còn vất vả giữ được sự bình lặng nữa.

"Giang Ý Miên"

Anh rất ít khi gọi cả họ tên đầy đủ của cô, trong ấn tượng hình như chưa bao giờ gọi.

"Đừng có bắt chước em gọi".

"Ừ."

Cô đông cứng, sau đó quay đầu rời đi.

"Giang Ý Miên."

Gọi làm gì.. gọi tới bước chân cô không thể rời được, gọi tới mức làm người ta nhìn không được quay đầu lại. Giằng co mười giây, Giang ý Miên thỏa hiệp xoay người, cả người có vẻ không tình nguyện.

Yến Thành mở cửa xuống xe, đi đến trước mặt cô.

"Anh chỉ nói một lần" .Anh cúi đầu nhìn chằm chằm cô, ánh mắt thỏa hiệp, nghiêm túc mà chuyên chú:

"Anh không ngoại tình, trước đây không có, về sau cũng sẽ không".

Đó là những tin nhắn anh cứ đánh vào rồi xóa đi rất nhiều lần tới mức đáng thương, hơn nữa không làm ra việc để người khác bắt gặp rồi sinh ra hiểu lầm. Ngày thường trừ khi có công việc quan trọng, anh và Đồng Nhu ở cạnh nhau mà không có ai cơ hội đều bằng không, nếu có thể tránh anh đều tránh, đừng nói là thân thể, cho dù là tinh thần cũng chưa bao giờ vượt rào.

Yến Thành tự thấy mình không thẹn với lương tâm, anh cũng biết Giang Ý Miên hiểu được, cho nên việc giải thích cũng không cần dùng những từ ngữ trau chuốt để nguy trang, anh biết cô hiểu rõ.

Chính xác là vậy. Giang Ý Miên không cảm thấy Yến Thành có thể làm ra chuyện gì, những cái bóng cái gió chẳng qua cô tự thêm mắm thêm muối cứng nhắc mà hắt lên người anh mà thôi.

Cô đã từng nói về chuyện ngoại tình trước đây khi còn yêu đương, nhưng vì ích kỷ của bản thân mà hạ thấp chính mình, trả giá cho sự áy náy.

Chỉ có cách tìm được lý do anh không yêu, cô mới có thể thuyết phục bản thân mình.

Lý do ấu trĩ tới mức làm người ta buồn cười. Vì cô không tin mình có sự may mắn như vậy, được một người chung thủy lựa chọn. Cũng không tin, có người sẽ vì mình mà vứt bỏ những thứ có giá trị hơn. Nói không phải tự ti, cô chỉ cảm thấy người với người đều tồn tại lợi ích, vô điều kiện trả giá là ngu xuẩn, sâu trong nội tâm cô cũng từng khát khao có người vì mình mà ngu ngốc, hoặc là một người đáng giá với sự ngu ngốc của mình.

Nhưng hết thảy đều đang thật sự diễn ra, vậy mà cô lại lùi về sau.

Có đúng như vậy không? chỉ bởi vì cô là cô sao?

Sau một lúc lâu, cô mới cười nhạt một tiếng. Yến Thành không vì vậy mà thờ nhẹ, bởi vì Giang Ý Miên lui về sau một bước, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh, nước đã vòng quanh đầy hốc mắt.

Âm thanh bị gió đêm lạnh lẽo thổi đi, tính cả khuôn mặt rách nát của cô.

"Có những lúc...em thật sự hi vọng anh có thể lừa dối em". Cô đưa tay lên gạt nước mắt.

"Nhưng vì sao anh lại tốt như vậy?...chỉ có làm em phát hiện ra là anh đang lừa dối, em mới có thể không động lòng...em mới có thể... thuyết phục chính mình mất đi anh chẳng có gì quan trọng".

Cô không biết tại sao mình lại khóc, nhưng nước mắt không thể dừng lại được. Giang Ý Miên không cảm thấy khóc ở trước mặt Yến Thành là một việc mất mặt, cô chỉ cảm thấy mình thật yếu đuối.

Nhìn đến khuôn mặt dần dần đanh lại, đôi mày anh nhíu lại, thậm chí cô nghĩ, có phải cô không nên nói nhiều những lời dư thừa như vậy?

Nhưng một giây tiếp theo, cô đã được một cánh tay kéo tới gần chàng trai. Khuôn mặt bị hai bàn tay áp lên, xúc cảm ấm áp làm trong lòng phát run, hơi thở của anh theo lời nói dừng ở mí mắt, chóp mũi, khoe miệng... còn có, trong lòng.

"Em chưa bao giờ mất đi anh."

Tách tách!

Hình như có tiếng nước đọng trên cành cây rơi xuống.

Hai cánh môi nóng bỏng xuyên qua khoang miệng, như là muốn đem cô nuốt vào mút mạnh. Nụ hôn của anh bá đạo trước sau như một, mang theo dự vọng chiếm hữu nhưng sẽ không làm người cảm thấy đau. Chẳng sợ trong lúc liếm láp có những giọt nước mắt chua xót rơi xuống hoà vào hai cánh môi, anh cũng ôn nhu nhận lấy tất cả.

Tuyết rơi.

Cách đó không xa những ngọn đèn đường ánh sáng dần dần lan tỏa, trận tuyết đầu mùa rơi xuống, âm thanh mơ hồ nổi lên bốn phía, trở thành một cảnh tình ám muội. Tiếng tuyết rơi sột xoạt dừng trên cành cây, vô thanh mà tiến vào giấc mơ, dần bay toán loạn, dừng trên sợi lông mi của anh gần trong gang tấc.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, cặp mắt kia vẫn không hề thay đổi, trước và sau đều như một ôn nhu mà chân thành, nhìn vào đồng tử có thể nhìn thấy nội tâm khẩn thiết thanh thuần, giống như con người anh.

Yến Thành nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt chắc chắn có độ ấm, nếu không sao cô lại cảm thấy toàn thân mình bị thiêu đốt tới nóng lên.

"Anh thích em, Miên Miên."

Đơn giản chỉ là em.

Chương 80: Khách sạn hay nhà anh

Lúc Giang Ý Miên về đến nhà đầu vẫn còn hơi mê mang.

Vậy nên lúc đi vào nhà, mới phát hiện phòng khách vẫn sáng đèn, ba mẹ đang ngồi trên sofa xem TV. Ôn Thanh Dung nhìn dáng vẻ của con gái bị dọa sợ: "Miên Miên? Con quên mang ô à?"

Đó là lúc được Yến Thành đưa về nhà, chạy vào trong sân đứng vài giây mới bình tĩnh lại, bị tuyết xối đầy đầu. Còn tốt hơn là lúc nãy đứng dưới tuyết quyến luyến, may mà trận tuyết đầu mùa này bông tuyết vẫn còn nhỏ.

Cô bị giục đi tắm rửa, trong lòng đang cầu mà không được, lúc từ phòng tắm đi ra, chui cả người vào trong chăn, sờ soạn đồ đạc, chờ bật được đi động lên sẽ nhắn tin wechat cho Yến Thành.

Trong chăn ấm áp làm cơn buồn ngủ ập đến, Giang Ý Miên xoa xoa mắt, nghe thấy tiếng cửa phòng bị gõ gõ.

Là Ôn Thanh Dung: "Miên Miên? Mẹ có thể vào không?"

Cô từ trên giường bò xuống ra mở cửa, kể cả việc biết rõ rằng phòng không khoá.

Mẹ cô rất ít khi quấy rầy, cho dù là ốm đau, chỉ cần nhìn cô ăn là được, vào phòng cũng không nói thêm chuyện gì. Chỉ là hôm nay, chắc bà có việc gì muốn nói.

Giang Ý Miên không thể nói được trong lòng mình có cảm giác gì, cô đối với Ôn Thanh Dung tâm tình có chút phức tạp, nên vẫn luôn trốn tránh, dùng ánh mắt lạnh lùng cự tuyệt giao tiếp tới lừa mình dối người.

"Ba con, trong khoảng thời gian này đều rảnh. Ông muốn đến tuổi nước nóng, tính mang mẹ đi ra ngoài mấy ngày..."

Khi bà nói lời này ánh mắt đều loé lên ánh sáng, năm tháng không đánh bại được mỹ nhân, thời gian không làm sự dịu dàng mất đi, không thay đổi được con người yếu đuối cùng vừa lòng với hiện tại.

"Vậy thì sao?" Giang Ý Miên đánh gãy, "Mẹ muốn nói gì."

"Ý mẹ là...". Ôn Thanh Dung bị thái độ của cô dọa sợ tới mức ngẩn người, giọng nói trở nên co quắp, "Con xem, ba con vẫn để tâm tới gia đình, với mẹ cũng vậy. Con có rảnh thì về nhà ăn cơm nhiều thêm chút, chúng ta trước sau vẫn là người một nhà..."

Tay Giang Ý Miên vẫn cầm then cửa ở phía trong, nắm vào một mảng lạnh lẽo, mới từ tức giận tìm về giọng nói của mình:

"Ông ấy có lẽ chỉ là nhớ đến mình còn một cái nhà, có người vợ hợp pháp, trăm công nghìn việc rút ra chút thời gian tới ăn nhờ ở đậu, mẹ liền mang ơn đội nghĩa?"

Cô biết mình không nên dùng lời nói như vậy nói chuyện với mẹ, nhưng cô thật sự không khống chế được bản thân mình, tựa như năm đó không thể khống chế được mình khi biết Giang Trí ngoại tình, cô lựa chọn tha thứ nhưng sau đó sinh ra chán ghét, rõ ràng hết thảy không phải mẹ cô sai --

"Người một nhà? Mẹ có hỏi một chút xem ông ta cùng con đàn bà kia đã cắt đứt sạch sẽ chưa?"

Cô gái nhỏ nổi giận giống như con thiêu thân, bên tai có tiếng bước chân đến gần, là Giang Trí đã nghe được tất cả lời nói của cô.

Ông thâm trầm với khuôn mặt không còn hoà ái như ngày thường, nhưng cho dù như thế nào Giang Ý Miên cũng không có cách nào tiếp nhận ông.

Cô hận ông nói dối, hận ông phản bội hôn nhân phản bội tình yêu, hận ông làm ra việc bị người đời phỉ nhổ còn tạo ra cảnh bình yên giả tạo.

Giang Ý Miên xông ra cửa.

Ở một cái nhà như thế này một giây đều thấy buồn nôn.

Một giờ trước tuyết còn rơi lả tả, bây giờ quanh cảnh đã hoàn toàn thay đổi, tuyết dày như là muốn áp đảo cảnh cây tùng cao ngạo.

Những bông tuyết cũng đáp xuống trên vai của Giang Ý Miên, cô không mặc áo khoác, cả người bị đông lạnh đến run rẩy, thậm chí chút nữa còn té ngã trong sân một cái, nhưng giờ phút này cô chỉ muốn trốn đi.

Cô hận mẹ mình thờ ơ duy trì mặt ngoài hoà bình, hận bà muốn nhận sự bố thí như ban đầu của Giang Trí. Cô cũng hận Giang Ý Văn lừa dối mình nhiều năm như vậy, hận anh đối với ba mình không ngại kính trọng. Nhưng cô hận nhất vẫn là bản thân mình.

Hận chính mình không hiểu được con người trên đời, hận những điều trong lòng hiểu rõ mà lại không nói ra, hận mình không rành sự việc còn ảo tưởng.

Cô mở khoá cổng lung tung, lúc mở ra nháy mắt như người thiếu oxy cuối cùng đã gặp không khí. Cô bước chân ra, đã bị một tiếng gọi phía sau lưng làm đóng đinh tại chỗ.

"Miên Miên?"

Yến Thành đẩy cửa xe ra bước xuống, sắc mặt anh không tốt. Giữa ngón tay anh vẫn kẹp nửa điếu thuốc, có một lớp sương trắng ở trong xe tràn ra, không biết anh đã dừng ở đây bao lâu, hút nhiều hay ít, vì sao vẫn chưa đi.

Anh không cho Giang Ý Miên thời gian phản ứng, lôi cánh tay cô túm người đẩy vào ghế sau, sau khi thấy trước mặt có người tìm, duỗi tay tắt đèn xe.

Hai vợ chồng tìm người không thấy, vẫn rút điện thoại ra gọi cho Giang Ý Văn, bảo anh tìm giúp.

Yến Thành nhìn chằm chằm cánh cửa tới khi nó khép lại, mới hơi nhấc người lùi lại khỏi thân thể cô. Trong xe không có ánh sáng, đèn đường xưa cũ đã rình nhìn bọn họ ở nơi tối tăm thân thiết vô số lần, giờ khắc này lại vô tình chiếu sáng lông mi ướt át của cô.

Giang Ý Miên ngơ ngác đối diện với ánh mắt của anh, tựa như hoàn toàn mất đi ý thức, đầu óc mê mang tới lời nói ra cũng không hoàn chỉnh.

Nhưng anh săn sóc cái gì cũng chẳng hỏi, chỉ duỗi tay nắm lấy tay cô, đem người kéo lại gần bọc lấy chân tay đang lạnh lẽo. Chân cô đập lên cơ bụng rắn chắc, người được ôm vào trong lòng, nhiệt độ dần dần truyền đến, có thứ gì đó hoà tan bên cạnh.

Cô bị hương vị thuốc lá quanh quẩn ở chóp mũi hun tới hít thở không thông, đầu chui lên, nhỏ giọng trách móc:

"Thật khó ngủ".

"Ừm, không hút." Anh vén mái tóc ướt đẫm của cô sang bên:

"Về sau sẽ không hút."

Trong xe lại im lặng . Thật kỳ lạ, rõ ràng anh vừa mới hút xong, trên người vẫn còn hơi thở thuốc lá, nhưng không hề khó ngủ, so với những mùi khác, trên người anh lúc nào cũng có hương vị làm Giang Ý Miên có thể tiếp nhận.

"Mặc có bấy nhiêu quần áo"

Sau một lúc lâu, anh mới thở dài nói một câu như vậy.

Giang Ý Miên phục hồi tinh thần, phản bác: "Em định đi ngủ".

Nói đến ngủ, cô mới nhớ ra lúc đó mình định làm gì, giống như giờ mới phát hiện ra trên trái đất này biển chiếm nhiều diện tích hơn đất liền, cô nhăn hai mày:

"Sao anh vẫn chưa đi?"

"Đang nghĩ vài việc."

Người trong lòng uể oải nhắm mắt lại.

Anh bất đắc dĩ cười một tiếng, ngả bài, "Được rồi, thật ra là suy nghĩ về em".

Chuyện này có liên quan tới cô.

"Nghĩ gì về em?"

"Không có gì." Anh nói, "Vẫn là cười nhạo bản thân anh đã thiếu kiên nhẫn".

Rõ ràng đã nói sẽ cho cô thời gian, yên lặng canh giữ bên người chờ cô lớn lên, cho dù ngay từ đầu đã biết thật ra mình chẳng kiên trì được bao lâu, cũng rõ ràng dự vọng của mình rất lớn không thể mặc kệ cô. Nhưng Yến Thành không nghĩ tới vẫn đánh giá cao chính mình.

Anh trai cô thuận miệng nói hai câu, cũng làm lòng anh có thể rối loạn.

Sau khi biết được cô đang chờ mong cái gì, liền thật sự làm theo tâm ý của cô.

Giang Ý Miên nghe không rõ lý do, người này nói chuyện kiểu gì như ông nói gà bà nói vịt. Nhưng một hồi khắc khẩu kịch liệt lên xuống

phập phồng vừa rồi cô mất hết sức lực, dựa vào vòng ngực ấm áp, muốn ngủ một giấc.

Yến Thành không nghe thấy cô nói chuyện, mới phát hiện người đã muốn ngủ say. Lắc lắc người:

"Thật sự tính ngủ ở trong xe một đêm à?"

"...hả?"

"..."

Anh ý xấu nổi lên, dán ở bên tai Giang Ý Miên cho cô hai lựa chọn:

"Khách sạn hay nhà anh, em chọn một cái đi".

*

Như thế nào liền 80 chương!!!!!! Ta thật sự muốn điên rồi, căn bản không tính toán viết như vậy lớn lên.

Chương 81: Cún nhỏ

Cho tới lúc Yến Thành đỗ xe xong, quay trở lại mở cửa nhà cho Giang Ý Miên, người nọ mặt vẫn đỏ. Anh cảm thấy buồn cười, miết vành tai cô: "Anh lừa em đấy, không có ai ở nhà".

Cuối cùng Giang Ý Miên mới thở dài nhẹ nhõm, được anh nắm tay dắt vào. Vừa rồi ở trên xe anh không cho lựa chọn, tất nhiên bị hai chữ "Nhà anh" dọa cho sợ hãi, chắc vì nghĩ tới không lâu trước đây cô mới cùng bạn trai mình ở trong phòng riêng làm việc không thể tả. Tim đập nhanh hơn không thể khống chế.

Yến Thành ngồi xổm xuống túm giày tìm dép lê cho cô, Giang Ý Miên ngơ ngác nói:

"Thật đáng sợ."

"Hửm?"

Thật đáng sợ, cảm giác này quá xa lạ, bỗng nhiên cũng có một ngày cô được người yêu dẫn về nhà. Giống như vào mỗi đêm mưa chú cún nhỏ bị ướt ướt, rốt cuộc cũng gặp được người chủ tốt bụng cho nó tá túc một đêm. Trước kia cô ghi chú Yến Thành trong điện thoại là : "Đại Cẩu", nhưng hiện tại xem ra người gấp muốn vầy vầy đuôi lại chính là mình.

Thật ra Yến Thành không quen việc cô trở nên im lặng khi ở bên anh, chỉ đang nghĩ rõ ràng là cô rất khổ sở, nên cũng không ép cô phải mở miệng. Cho tới khi bạn gái giống như đứa trẻ bị anh dẫn đi uống nước ấm, tắm rửa, mặc quần áo ngủ rồi nhét vào trong ổ chăn, mới cảm thấy có tác dụng. Quá đáng yêu, người nọ ngoan ngoãn tới không tưởng.

Lòng anh mềm như một vũng nước, vuốt ve vành tai cô: "Ngủ nhanh nào".

"Anh đã nói cho anh em biết là em ở đây, bảo cậu ấy xin cho em nghỉ học nửa ngày, chiều mai đến trường cũng được".

Được yêu thương như bị mất đi ý thức, Giang Ý Miên nằm trong ổ chăn mềm mại, khắp người được lớp bông bao bọc, rất thoải mái, không nghĩ đến sao anh trai lại không nóng giận.

Cho tới khi Yến Thành bùng ly nước đi ra ngoài, cô mới vươn tay kéo lấy người:

"Anh không ngủ cùng em sao?"

Đây là phòng anh.

Chàng trai quay đầu, sườn mặt giấu ở nơi tối tắm ánh đèn le lói, sắc mặt không rõ. Anh liếc người đang dùng thủ đoạn giữ mình lại, thờ dãi:

"Anh không có lý do ở lại."

Cô gái nhỏ chẳng biết nói lý lẽ gì, Giang Ý Miên xốc chăn nửa bên giường lên, vỗ vỗ, mời anh ở lại.

Được, anh thờ dãi, trong lòng nhanh chóng đưa ra đáp án.

Cô chỉ đơn thuần muốn ngủ, vì thế người chui vào chăn tìm nơi áp áp, dán vào trong ngực anh, vừa nhắm mắt bắt đầu mơ màng. Tâm trạng của Yến Thành cuối cùng cũng buông lỏng.

Anh đối với cô luôn không có tự chủ, thật cảm ơn cô đã không trêu chọc gì.

Yên ổn ngủ say tới nửa đêm, Giang Ý Miên mơ một giấc mơ. Mơ mình đang ngồi trên thành bồn tắm, mà Yến Thành đang đứng bên cạnh. Hình ảnh cùng lúc này anh chinh nước nóng cho mình giống

nhau như đúc, khác nhau ở chỗ lúc ấy cô đứng ngoan ngoãn chờ bên cạnh, nhưng trong mơ thì ngồi ở bồn tắm người bị xối ướt đẫm.

Áo ngoài trên người cô đã bị cởi ra, chỉ còn lại đồ lót, nước ẩm tưới lên da thịt bốc lên hơi nước mờ mờ, ám muội tới xương cốt đều mềm nhũn. Yến Thành cúi đầu xuống hôn cô, đầu lưỡi của anh giống vòi sen đang phun trào nóng như nhau, muốn cùng cô hòa tan.

Tay anh bắt lấy bộ ngực không có gì che đậy, xoa xoa một chút, chưa được mấy phút liền giở trò.

"Bảo bối nhỏ, cái * của em đã ướt rồi".

() Từ nhạy cảm.*

Giang Ý Miên lập tức tỉnh dậy từ trong mơ.

"..."

Yến Thành chưa bao giờ nói những lời thô tục lộ liễu, cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt như vậy.

Hành động của cô không lớn, nhưng vẫn đánh thức người vẫn luôn lo lắng cho tâm tình của cô ở bên cạnh. Chỉ vì Giang Ý Miên bưng tỉnh miệng vẫn còn thờ dốt, Yến Thành không do dự mở mắt.

"Làm sao vậy em?"

Anh ngồi dậy, một tay xoa đầu, một tay khác vỗ vỗ lưng cho cô dễ thở.

"...Không có gì." Cô giống như đứa trẻ bị bắt gặp làm chuyện xấu, quay người đi:

"Mau ngủ đi, ngủ thôi".

Yến Thành thấy quần áo sau lưng cô ướt một mảng, tầm mắt nhìn lên vành tai đã đỏ bừng.

Anh hỏi: "Năm mơ?"

Thân mình nho nhỏ không nhúc nhích.

Anh lại hỏi: "Mộng xuân?"

Con mèo nhỏ bị dẫm trúng đuôi, dậm chân bức tức, đôi mắt hồng hồng kiêu diễm. Định phát giận vì anh hỏi lảm, vì sao vẫn muốn chọc thủng cô, chạm tới ánh mắt quan tâm của anh lại bại trận rồi.

Cô gái nhỏ nũng nịu nói: "Ướt... Thật khó chịu..."

Yến Thành nhìn chăm chăm cô, hầu kết lẩn lẩn trên dưới. Nói chuyện không đầu không đuôi, anh vừa nghe đã hiểu.

"Làm một lần được không?" Anh đang thương lượng, đêm nay tinh thần đã kém còn muốn vận động kịch liệt, sợ ngày mai cô sẽ không thể xuống giường.

Lời này nghe vào tai Giang Ý Miên lại thấy như bị ép buộc. Ánh đèn nửa sáng nửa tối, cô không thấy rõ trong mắt Yến Thành lửa tình đang sắp bốc cháy, chỉ cảm thấy anh giống như dục cầu bất mãn, bị bạn gái ép khô.

Nhưng cô đang khó chịu muốn chết, không muốn bỏ lỡ cơ hội này. Vì thế vươn hai tay ra, kiêu mị nói ê a: "Anh...ôm một chút".

Giống chú cún nhỏ.

*

Tiểu miên: Gâu gâu.

Chương 82: Mê người

Đối diện giường có vách tường trống trơn, bóng đèn chiếu lên hai chiếc bóng một cao một thấp, hai cái đầu lúc tách ra rồi lại để sát vào, cho tới khi dính lại triền miên ở bên nhau.

Anh quỳ gối trên giường, Giang Ý Miên đưa cằm lên đón nhận cái hôn của anh.

Đầu lưỡi chạm vào nhau nháy mắt như có dòng điện chạy qua dây thần kinh, tê dại xông thẳng vào não, cô bị cuốn vào một nơi mềm mại dịu dàng, mặc kệ bản thân đã bị thuần phục. Đầu lưỡi kia từ khoang miệng cô rút ra, lưu lại một vệt nước, dần dần đi xuống, liếm qua cần cổ, xương quai xanh, rồi tới khe rãnh no đủ.

Khi hôn phát ra âm thanh nhẹ nhàng làm cô thẹn thùng, thân thể bị xúc cảm ướt át bao trùm, rõ ràng bị hôn liếm nửa người trên, phía dưới cũng đang chảy ra chất lỏng ẩm ướt.

Động tác của anh nhẹ nhàng, chơi đùa vỗ về gái đúng chỗ ngứa. Một tay đã đặt sẵn bên eo, một tay xoa bóp hai vú, đầu lưỡi đảo qua hạt quả, răng cắn cắn, phát ra tiếng nỉ non: "Ăn cái gì lớn như vậy..."

Giang Ý Miên nghe được rõ ràng, ngón chân của cô đều cuộn tròn đỏ hồng. Tứ chi như bị con kiến gặm nhấm, ngứa ngáy nổi lên, cùng với tiếng liếm mút của anh ngày càng trầm trọng.

Cô gái nhỏ cầm lấy bàn tay ở bên eo, nhỏ giọng nói muốn anh sờ vào.

Yến Thành hơi ngược mắt lên liếc cô một cái.

Áo ngủ không vừa, anh chỉ lấy một bộ quần áo hời còn học sơ trung cho cô mặc. Dù là kiểu dáng đơn giản, nhưng mặc trên người cô lại

trở nên ngây thơ quyến rũ, bên trong trống rỗng, hai viên thịt cứng đỏ hồng mặc cho anh tùy ý đùa bỡn.

Yến Thành thâm trầm cởi chiếc quần dài của cô ra, nâng người úp lên đầu giường, ấn phần lưng muốn sụp xuống dưới, hai mông nhếch lên cao cao. Quần lót đang dính vào nơi tư mật, Giang Ý Miên lắc lắc mông nhỏ khấn cầu anh động tác nhanh hơn một chút, không nghĩ anh vừa kéo quần xuống đã liếm từ dưới lên.

"A a a...đừng có liếm.."

Chiếc lưỡi dài ở khe hẹp nhanh chóng đâm đâm, chọc mấy cái liền kéo ra một dòng chất lỏng, đâm dịch anh chưa kịp nuốt chảy dọc theo bắp đùi xuống dưới. Anh rời ra một chút, bóp hai bên bắp đùi lướt lên trên, theo tiếng rên rỉ thay đổi. Bị lúc liếm sâu liếm nông làm cho cả người nức nẻ, lỗ nhỏ run rẩy muốn cao trào. Đầu lưỡi co rút đảo qua vách trong trong chốc lát, không chờ khoái cảm lui xuống, anh liền đem ngón giữa thon dài của mình chọc vào, đè ở nơi nhô lên mẫn cảm, đâm ra chọc vào từng cái một.

"Chảy thật nhiều..."

Đôi mắt đen tối của anh nhìn bắp đùi ướt đầm dề, cô gái đã sướng không còn thấy rõ dáng vẻ.

"Không cần đâm vào..anh...anh..."

"Muốn anh cắm vào trong.."

Một lúc lâu sau Yến Thành mới mò tới túi áo lấy ra một chiếc áo mưa, kiềng chế chính mình ở mức cao nhất, đặc biệt là lúc nhìn thấy Giang Ý Miên ôm gối vênh mông lên, lộ ra lỗ nhỏ phấn nộn đang đóng mở.

Gậy thịt chỉ cắm vào phần đầu, eo đẩy mạnh về phía trước đã trơn tuột thuận lợi vào trong, con đường mượt như tơ lụa làm người khác khó có thể chờ thêm nữa, xúc cảm ập ập ảm ướt làm người không

thể ngừng lại mà đưa đẩy, dâm thủy dính nhớp cùng với động tác thọc vào rút ra bị văng ra ngoài, rơi xuống động trên ga trải giường.

Giang Ý Miên kêu tới mức nước mắt lưng tròng, cảm giác bụng nhỏ đều bị xuyên qua. No căng lấp đầy cùng sung sướng đánh vào dây thần kinh, cô giống như đã đánh mất khả năng tự hỏi, chỉ nghĩ muốn trầm luân trong việc được anh yêu thương, bị anh một chút một chút xỏ xuyên qua người. Những cú thúc mạnh mẽ phành phạch đánh vào hai bên mông, rút ra thọc vào với tốc độ kinh người. Đã lâu không được làm với cô, anh khó có thể nhẫn nhịn thêm nữa. Chiếc máy đóng như đóng cọc..vang lên tiếng ồm ọp. Làm Giang Ý Miên như sắp nứt vỡ, sướng không nói nên lời.

"Ô ô...a aaaa"

Hai tay anh đưa ra đằng trước vôn về hai vú đang bị dập cho nảy tung tung, bị anh đóng tới mức trườn lên đầu giường, cô ôm chặt chiếc gối, dương vật thúc mạnh vào sâu bên trong lỗ nhỏ, do dịch sướng tuôn ra càng dễ dàng trơn tuột, cảm giác sung sướng như pháo hoa nổ rộ, đánh thẳng lên đầu.

Anh rút ra rồi lật người cô lại, kê chiếc gối xuống dưới mông để nâng lên cao hơn, day day cự vật đưa lên miệng để cô liếm hương vị của mình vài cái, sau đó quay trở về miệng nhỏ chọc vào lút cán, Giang Ý Miên kêu không ngừng, anh bắt đầu rút ta đẩy vào lúc sâu lúc nông, tay đưa xuống vuốt ve chỗ giao hợp, đầu ngón tay ấn vào điểm mẫn cảm nhô lên day day, cô càng gào to hơn. Đầu cúi xuống cắn lên đầu vú thẳng đứng, mút hết bên này tới bên kia, hông vẫn dẻo dai đưa đẩy.

Cả hai lên đỉnh sung sướng hoà hợp về thể xác lẫn tâm hồn...

Lúc được buông ra nháy mắt cô dính vào gối liền muốn ngất, Yến Thành thở phì phò chống vào nhẹ nhàng day miết, sau đó cọ sát mười mấy cái rên to rồi bắn ra.

Tắm rồi thay đồ sạch.

Anh cúi xuống hôn lên tóc mai dính ướt của cô, hô hấp đều đều bên tai đẩy lùi cái lạnh.

...Dỗ bạn gái ngủ thật sự mê người.

///

Sắp kết thúc rồi huhu

Chương 83: Gặp mẹ chồng

Tám giờ sáng hôm sau dưới lầu vang lên vài tiếng động, Giang Ý Miên bị ồn ào đánh thức, mở bừng hai mắt, Yến Thành kéo đầu cô ôm vào trong lồng ngực.

"Người làm dọn vệ sinh."

Giang Ý Miên yên tâm nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Trận tuyết đầu mùa ngừng rơi, một buổi sáng yên bình, cô nhìn xuyên qua khe hở màn cửa, ánh sáng len vào tạo nên một vệt dài.

Yến Thành lôi cô từ trong chăn ra, tắt đồng hồ báo thức đang chỉ chín giờ sáng.

"Không..."

Chăn quá ấm áp.

Yến Thành một tay bế cô lên, một tay kéo chăn xuống. Nâng người đi ra ngoài: "Ra sofa ngồi phơi nắng một lát".

Giang Ý Miên ôm cổ anh không buông, đầu đặt trên hõm vai, hai mắt nhắm không mở ra nổi. Nhiệt độ chàng trai cao hơn so với cô gái, cô gái nhỏ dựa vào ngực anh, quần áo dán vào nhau như muốn dính hẳn lên người.

Không ai chú ý tới dưới lầu có tiếng mở cửa.

Ba Yến gần đây đi công tác, con trai cả ngày không thấy về nhà, mẹ Yến tranh thủ về nhà thăm ông bà ngoại. Sáng nay người làm tới thấy giày của Yến Thành ở cửa, đoán rằng anh đã trở về, liền gọi điện báo cho mẹ Yến, còn hỏi có muốn làm đồ ăn cho cậu chủ không.

"Không cần, không gọi được nó."

Mẹ Yến xách túi xách đi vào trong.

Chắc hẳn con mình ở tiệm net cả đêm hoặc lêu lổng ở đâu cùng bạn bè. Tuổi đã lớn mà vẫn tự do tự tại ham chơi, không biết bao giờ mới tìm bạn gái mang về...

Trong lòng vẫn đang trách móc thậm chí còn có cả dấu chấm câu. Biểu tình đang bức bối bỗng nhiên dờ người...

"..."

Cửa đang mở trên lầu hai, nhìn xuyên qua lan can ra sân nhỏ, bà đang mắng chửi con trai, cho rằng con trai hơn hai mươi còn vẫn chưa sáng suốt, con trai hơn hai mươi vẫn đơn thuần không rành thế sự cuộc đời, chính nó còn đang ôm một cô gái, hôn lên từng chút một, trong miệng còn lẩm bẩm: "Đứng dậy, lát nữa đi học muộn mất..."

Có lẽ là cảm nhận được tầm mắt nóng rực, Yến Thành chậm rãi quay đầu.

Liền thấy ngay người mà chắc hẳn còn đang ở nhà ông bà ngoại chăm sóc báo hiếu, hiện lên vẻ mặt khó có thể tin được vào mắt mình, đứng ở giữa nhà ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm anh.

Quai túi xách Hermes tay có thể bị bà bóp gãy.

Anh nhỏ giọng gọi một câu: "Mẹ..."

Lúc này Giang Ý Miên như bị điện giật, chậm rãi mở bừng mắt.

*

Việc xấu hổ này so với việc bị Giang Ý Văn bắt gặp em gái và bạn cùng phòng của anh yêu đương chẳng là gì, cô chưa hề chuẩn bị chuyện gặp ba mẹ anh.

Giang Ý Miên bị không khí trầm mặc này ép cho cả người hít thở không thông.

Mẹ chồng tương lai ngồi ngay ngắn ở trước mặt, cách cô chỉ một mét cách bởi bàn ăn, ưu nhã thành thói quen quét một lớp bơ lên bánh mì.

Vật áo cọ qua cọ lại, như cọ vào lòng cô.

Yến Thành cắn một miếng bánh mì, nói: "Hơi nhiều hạt tiêu."

Giang Ý Miên: "..."

Mẹ Yến dừng một chút, đưa mắt lên nhìn anh, không nói lời nào.

Đây chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ. Giang Ý Miên ăn ngấu nghiến bữa sáng, chỉ sợ bị người hỏi một câu rằng có thấy hợp khẩu vị không? Nếu có thể, cô chỉ muốn ăn thật nhanh. Nhưng yết hầu không biết cố gắng, nuốt hai ba miếng đã bị sặc, cô che miệng ho khan, nước mắt đều ứa ra, ly nước bên cạnh chỉ còn một ít. Yến Thành lấy ly nước của anh rót vào ly nước gần hết của cô, sau đó đưa tay vỗ lưng bộp bộp để cô nuốt xuống, sau đó mới thu tay về.

Mẹ Yến chưa bao giờ cảm thấy mình dư thừa như lúc này.

"..."

Bà gác đĩa lên một góc, kéo ghế đứng dậy:

"Các con ăn từ từ".

Dứt lời liền đi ra phía ban công nơi đặt máy giặt.

Miệng Giang Ý Miên vẫn còn nước thiếu chút nữa thì phun ra.

Mẹ kiếp.

Cô quay đầu cầu cứu về phía Yến Thành, anh như chẳng hề có việc gì, an ủi cô:

"Chắc là thấy như chiếc giường cô đơn"

Chẳng nhẽ mẹ anh là đồ ngốc sao! Tâm tình phức tạp nghĩ ngợi, chắc trời cao đang báo ứng, lao ra cửa bị bạn trai bắt được, cho tá túc một đêm ở trên giường, hiện tại còn bị mẹ anh bắt gặp xấu hổ muốn chết...

Giang Ý Miên đan tay vào gãi gãi tóc, chưa bao giờ muốn đi học ngay lúc này...

Cô bịt tai trộm chuông, bỏ lỡ màn hình điện thoại Yến Thành đang không ngừng sáng lên.

Anh mở khoá, mở wechat vừa được người nhắn đến:

Mẹ: Con thật giỏi.

Mẹ: Con nói trước cho mẹ một câu thì chết à?

Mẹ: Hiện tại mẹ muốn hồng mắt, con có thể hiểu chuyện một chút không, tốt xấu gì cũng phải báo một tiếng, hiện tại mẹ làm sao bây giờ?

Yến Thành bình thản trả lời: "Mẹ quay lại ngồi xuống, chào hỏi với con dâu một chút..."

Mẹ:...?

Khung thoại vẫn hiện "Đang nhập vào", giằng co suốt một phút.

Mẹ: Mẹ sợ.

" ... "

Chương 84: Lão hóa

Mẹ Yến mặt vô cảm trở lại bàn ăn. Ánh mắt nhìn Yến Thành rồi chuyển qua mặt Giang Ý Miên, sau đó nhìn trở về bàn, trước sau đều thấy khó nói nên lời.

Giang Ý Miên chỉ cảm thấy toàn thân như đang bị ánh nhìn xuyên thấu, ánh mắt mẹ anh giống như đốt lửa phía sau mông cô, đốt lên sự lo lắng, tay kéo kéo tay áo của Yến Thành, ý nói mình phải về trường học.

Xui xẻo hơn là đúng lúc này điện thoại của Yến Thành reo lên.

"Dạ?...Thầy gọi sớm vậy ạ." Về mặt anh từ bình tĩnh tới nghiêm trọng:

"Được, được, bây giờ em qua ngay."

Giang Ý Miên có dự cảm không tốt, quả nhiên giây tiếp theo anh mở miệng nói:

"Bên phòng làm việc số liệu có vấn đề, hiện tại anh phải qua đó ngay". Yến Thành nhìn về mặt như chiếc bánh quai chèo bị nính nừ của Giang Ý Miên, quay đầu nói với mẹ Yến vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt nhưng nội tâm đang hoảng sợ nói: "Mẹ giúp con đưa em ấy đi".

Bàn tay mẹ Yến dưới bàn nắm lại, chút nữa hực hơi chửi anh một trận. Nhưng nghĩ còn Giang Ý Miên vẫn ở đây, nên rất nhanh bình tĩnh lại, đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương:"Ừm".

Yến Thành vỗ vỗ đầu Giang Ý Miên: "Đi lên lấy đồ, anh đi cùng hai người ra cửa".

Mọi người ăn mặc chỉnh tề xuống dưới nhà, cảm xúc mẹ Yến đã bình tĩnh trở lại. Bà khô khan mở miệng: "Học ở đâu?"

Giang Ý Miên nói: "Ở cao trung, cách đây rất gần ạ, cảm ơn cô".

"..."

Mẹ Yến không vì sự lễ phép này mà cảm thấy vui mừng, ngược lại trừng lớn hai mắt, máy móc tìm cái tên đầu sỏ gây tội, mặt đầy vẻ hoang mang và khiếp sợ.

"Con bé, con bé...." Bà tay chỉ vào Giang Ý Miên, ngón tay không ngừng run, lời nói thì nói với Yến Thành.

"Con bé vẫn là học sinh cao trung?"

*

Hai chiếc xe tới ngã rẽ phía trước chia nhau đường ai nấy đi, chiếc Cayenne vừa khuất bóng, chỉ còn lại hai người. Tay mẹ Yến đặt trên tay lái, ngón tay gõ gõ, lúc hít sâu, lúc lại thở dài.

Hít sâu là vì khẩn trương, thở dài là...còn tốt, còn tốt, đã thành niên.

Giang Ý Miên vẫn chưa ứng phó nổi với tình huống như vậy, như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, trong lòng điên cuồng mong ước: Đừng nói chuyện với mình, đừng hỏi mình cái gì.

Lúc này ánh nhìn của bà đối với cô cùng Yến Thành có vẻ không đứng đắn mà phát triển tới mức này...Cô sợ mang tiếng với trường bố.

Hai mỹ nữ tuy tuổi tác bất đồng nhưng đang căng thẳng trên đường, cách cổng trường một đoạn, cuối cùng cũng đến rồi.

Giang Ý Miên đã nghĩ sẵn trong đầu lời chào, chỉ kém việc đứng trên sân khấu mà diễn, mở cửa xe ra đặt bước chân xuống, nụ cười hiền

lành vô hại gương lên:"Cô đi trước ạ, cháu cảm ơn cô, hẹn gặp lại ạ".

Mẹ Yến cũng là lần đầu tiên ở trong trường hợp này, trong lòng đang nghĩ làm sao để đáp lại, cuối cùng trong họng cũng chỉ nghẹn được ra một chữ:"Ừm".

Giang Ý Miên đang muốn trở tay đóng cửa xe thành công lui lại, liền nghe thấy phía sau có tiếng gọi quen thuộc, trong hơi thở hỗn loạn đang vui mừng:

"Miên Miên..."

Quay đầu nhìn thấy chiếc Audi quen thuộc, cửa xe hạ xuống, ba mẹ mặt gần trong gang tấc:

"..."

Hai người lo lắng cả một đêm, sau đó Giang Ý Văn gọi điện báo bình an mới yên tâm, nhưng không ngủ ngon, sau buổi sáng im lặng vẫn quyết định tới trường học nhìn xem sao.

"Miên Miên." Ba mẹ từ trên xe mở cửa bước xuống, mẹ cô chạy nhanh lại nắm tay cô, nước mắt lưng tròng:"Con, con đêm qua cứ như vậy chạy đi, không lạnh à? có giận ba mẹ cũng không để bản thân bị ốm chứ, cái con nhỏ này...".

Giang trí đứng ở phía sau, không nói gì. Nghe vợ ông nói, quay đi hút thuốc. Chỉ nhìn thấy gương mặt lạnh lùng kia, chắc đang nuốt không trôi.

Nếu là ở chỗ khác khẳng định Giang Ý Miên cũng sẽ cảm động, nhưng nghĩ còn mẹ của bạn trai vẫn còn đang làm tài xế, cả người cũng không tập trung được.

Cô à cô mau lái xe đi đi thôi...trong lòng nội tâm đang gào thét muốn xe đi mau, cầu trời bái phật, thổ địa và vô số phụ đề, nhưng phía sau

không hề có động tĩnh.

Mẹ YẾN nhìn di động vừa nhấn đi: "Đã đưa bạn gái nhỏ an toàn đến nơi". Tin thành công gửi đi, chậm rãi ấn tắt màn hình. Tùy ý nhìn thoáng qua, nhìn qua gương chiếu hậu thấy cô gái nhỏ còn chưa đi, thấy lạ bèn kéo cửa xe đi xuống.

Giang Ý Miên tim như ngừng đập.

Hai bên ba mẹ bất ngờ đối mặt, ngẩn ngơ. Mẹ YẾN nghi ngờ chính mình đã bắt đầu lão hóa, hoa mắt.

"...Giang tổng?"

Giang Trí quay đầu lại, khói bụi dừng ở trên tay.

"...chị YẾN?"

Ba người đồng thời quay đầu, thống nhất nhìn vào đôi mắt đang khiếp sợ của Giang Ý Miên.

*

Chương 85: Vai hề

Học sinh cao tam đã phấn đấu không ngừng nghỉ, hôm nay là buổi học cuối cùng của kỳ nghỉ đông. Ngày 30 bắt đầu nghênh đón kỳ nghỉ mười ngày. Trong phòng học kêu khổ thấu trời xanh, trên phát xuống nào là bài thi cùng bài tập, thật sự sống không bằng chết.

"Giang Ý Miên, hôm nay xong là nghỉ, thấy sao mà mặt mày vẫn ủ ê?"

Một đám người họ đứng bên đường chờ đèn xanh đèn đỏ, có người đâm một cái ở bả vai cô. Giang Ý Miên lắc đầu, nói ra cũng không ai hiểu. Bạn cô đoán: "Chắc đang nghĩ không muốn làm bài tập".

"Bài tập? cái gì mà bài tập?"

"Đúng thế, làm gì có bài tập, phát xuống chỉ là bản giấy nháp hỏng mà thôi".

"Ha ha ha ha mẹ nó cậu..."

Qua vài ngã tư, Giang Ý Miên tạm biệt bạn bè, bước chầm chậm về tới cửa nhà. Chưa lấy ra chìa khóa, cửa bên trong đã mở ra. Đập vào mắt là mặt Giang Ý Văn đang cười nhưng trong lòng thì không cười.

"Đã về rồi?"

Cô cũng tươi cười chào lại: "Anh."

Giang Ý Văn: "Ha hả."

Bên trong rất náo nhiệt. Hôm nay làm cơm tất niên, sáng sớm Ôn Thanh Dung đã bắt đầu chọn thực phẩm, mua đồ ăn, dọn dẹp nhà cửa, vội vàng xung quanh. Tuy mấy năm trước cũng vậy nhưng năm nay thì khác---có thông gia đến đây.

Giang Trí chân đạp lên bàn trà, treo bức tranh chữ vừa được tặng lên tường, ba Yến đứng chống tay ở cách đó không xa, ngắm nghía, bảo ông bên trái bên phải. Mẹ Yến vẫn đoan trang như cũ, ngồi ở sofa ôm em mèo búp bê vải uống trà, bà cũng nghĩ đi giúp đỡ, nhưng Ôn Thanh Dung nấu ăn rất giỏi, bà chỉ là tay mơ, sẽ gây thêm phiền phức, nên ngồi cắn hạt dưa xem TV.

"Miên Miên đã về à?"

Giang Ý Miên chào hỏi, cầm cặp sách đi lên lầu, vào cửa khóa lại, lúi lúi động ra nhả cho Yến Thành.

"Sao anh vẫn chưa đến, em xấu hổ tới chân không đứng nổi".

Bên kia nhả lại rất nhanh: "Trên đường kẹt xe."

"Anh mau lên, mau lên...mau đến đi!!!"

"Không dám xuống nhà?" Anh đoán được cô đang ở phòng, "Trốn tránh không có tác dụng, đợi lát nữa ăn cơm cũng phải đối mặt, không bằng trước tiên làm quen dần đi".

"..."

Chuyện này là vì ai?

Phải nói tới từ sự việc lần trước mẹ Yến cùng vợ chồng họ Giang gặp nhau.

Ngày đó bốn người sững sờ đứng tại chỗ, im lặng một lúc lâu, quyết định ba người trưởng thành sẽ đi ăn sáng uống cà phê, đem chuyện này bàn bạc một chút, còn đương sự trước tiên cần phải về trường đi học.

Giang Ý Miên căn bản chưa trải qua tình huống này, bị đuổi đi chỗ khác tất nhiên là không thể tốt hơn. Nhưng cô phát hiện sự việc có hơi nghiêm trọng hơn trong dự tính--bọn họ quen nhau, vì sao?

Trong đầu hoàn toàn là nghi vấn sắp thoát ra, Giang Ý Miên nhắn tin wechat cho Yến Thành: Xong đời!

Bên kia nhắn lại: ?

Giang Ý Miên: Mẹ anh đưa em tới cổng trường, đúng lúc đụng phải ba mẹ em, làm sao bây giờ???

Yến Thành dùng ngữ khí bình tĩnh nhất nói lời không hề bình tĩnh: "Em cứ đi học đi, hiện tại anh đang trên đường tới đó".

Con gái vừa đi, lời nói xấu hổ cũng phải nói. Giang gia đối với việc con cái yêu sớm từ trước nay đều đã biết, so với việc con gái yêu đương cùng bạn ở trường, mấy đứa choai choai không có kết quả, cùng quen biết với con trai bạn bè làm ăn trên thương trường, càng dễ dàng tiếp nhận hơn.

Chỉ là mẹ Yến không bởi vậy mà bình tĩnh. Bởi vì Ôn Thanh Dung nói:

"Nhà tôi tính tình con gái không được tốt lắm, cho tới nay thật cảm ơn Yến Thành đã bao dung...nói về tương lai, tôi cũng không biết bọn nhỏ nghĩ thế nào, nhưng hiện tại Miên Miên còn chưa thành niên, lại đang chuẩn bị cho kỳ thi đại học..."

Lúc mẹ Yến nghe được bốn chữ: "Còn chưa thành niên". Bã nhịn đã lâu, may mắn là kiềm chế được không bóp nát chén trà trên tay. Bây giờ bà mới phát hiện ra, thằng con trai súc sinh mà mình đã tâm huyết bồi dưỡng thành người tốt hơn hai mươi mấy mùa xuân, vậy mà lại không buông tha con gái người ta vẫn chưa thành niên.

Chờ lúc Yến Thành tới nơi này hết thầy đã không còn kịp nữa rồi, mẹ Yến đã nghĩ xong lẽ phải, hai bên gia đình đã bàn bạc bữa cơm tất niên năm nay chính là ngày gặp mặt, việc đã được hai bên nhất trí.

Chờ tới lúc về nhà đóng cửa, một trận chửi rửa không thể tránh khỏi. Nhưng như ván đã đóng thuyền, mẹ Yến cũng đã bình tĩnh lại,

ngược lại chỉ thấy thương cảm cho Giang Ý Miên: Ba thì đã như vậy, từ nhỏ không được sự quan tâm của gia đình, tuổi thanh xuân còn bị con trai mình vùi dập hồng bét, dề vào miệng cạp....!

"Chờ con bé đến tuổi, hai đứa lập tức kết hôn cho mẹ"

Mẹ Yến xoa xoa eo, chỉ vào mặt anh:"Tôi nói cho anh biết Yến Thành, cái việc loạn này tuyệt đối không thể nào phát sinh trên người con trai của tôi, nếu cậu mà không chịu trách nhiệm, hãy rút ra khỏi cái nhà này".

Ba Yến thờ dài, muốn khuyên cái gì nhưng không lại được với lão bà bà của mình đang tức tới lửa ngập trời, không dám mở miệng. Ông nghĩ nói gì đó, nhưng việc này người trẻ tuổi bây giờ đều như vậy...thời đại tự do yêu đương có con có cháu là có phúc...Ông ngấm người đang nhếch miệng cười, có vẻ đối phó được, như con chó đang vẫy đuôi....rất may mắn là mình không làm anh hùng. Chỉ cần ôm bảo bối bảo bối búp bê vải, yên lặng tránh một bên.

Bên này vừa phát tác xong, liền đến lượt Giang Ý Văn.

Ngày đó hai người họ uống đến nửa đêm, Giang Ý Văn muốn nhổ cả gan ra cũng không suy nghĩ cẩn thận, như thế nào bảo bối vẫn chưa phát dục hết, đã bị trộm khỏi nhà.

Anh ta còn ngằm đi hỏi một người bạn cùng phòng:"Cậu nói người Yến Thành thích thật ra có phải là tôi hay không? cho nên cậu ta mới tiếp cận em gái tôi, vì muốn hiểu tôi hơn?"

Bạn cùng phòng anh thật sự rất muốn trao giải thưởng cho anh, bỏ đầu ra xem trong đó có phải toàn là rơm rạ hay không, nói: "Nhưng còn có một khả năng, Yến Thành vẫn luôn thích em gái cậu? tiếp cận cậu là vì tìm hiểu em gái cậu?"

Tâm tình Giang Ý Văn rất phức tạp, anh cảm thấy mình như bị lừa dối. Thế giới này đều là giả, không có khả năng không có khả năng không có khả năng!

!!!

Sau đó Yến Thành không nhìn nổi nữa, so với nói lời hoa mỹ lừa gạt không được khả quan, làm người vẫn nên thẳng thắn thành khẩn, rốt cuộc hai năm nữa pháp luật cũng sẽ công nhận là người một nhà. Vì thế mời anh trai vợ uống rượu, đem tất cả mọi chuyện nói ra, bao gồm cả chuyện lần đầu gặp mặt hai người đã crush lẫn nhau nói hết.

Giang Ý Văn: "..."

Anh cảm thấy mình đúng là một vai hề.

Anh còn nói qua với Yến Thành :

"Hy vọng con bé có thể gặp được người yêu nó thật lòng".

Anh trăm lần không nghĩ tới, thằng bạn thân cùng phòng của mình không tiếc thân mình, thậm chí quên mình nhảy và hố lửa.

Anh cảm thấy có nghĩa vụ phải nhắc nhở bạn tốt.

Vì thế Giang Ý Văn thao thao bất tuyệt kể rõ sự tích của Giang Ý Miên, lớn nhỏ đem mối tình đầu của cô ra cho đối phương học tập, rồi chuyện hồi còn nhỏ chuyên bò lên giường anh tè bậy.

"Nói ngắn gọn, con bé này tội ác tày trời, tâm cơ của nó sâu không thể lường được..."

Đáng tiếc nói cũng chẳng có hiệu quả. Yến Thành chỉ cười cười nói:

"Tôi đều biết".

"Tôi nguyện ý chấp nhận tất cả của em ấy, khuyết điểm cũng tiếp nhận".

Anh đặt tay mình lên mu bàn tay Giang Ý Văn, thành kính gọi một câu:

"Anh trai"

Giang Ý Văn: "....."

Con mẹ nó!

Chương 86: Kết thúc

"Canh đến, canh đến — — nóng đấy".

Cuối cùng một bàn đồ ăn được đưa lên bàn, hai nhà ngồi vây quanh ăn uống, cửa sổ sát đất đang rơi từng bông tuyết, bên trong nhà vui vẻ hòa thuận.

"Đến đây, trước hết là phát bao lì xì".

Mẹ Yến đầu tiên: "Lần đầu mẹ phát lì xì cho con dâu, không biết nhiều hay ít mới tốt. Một chút tấm lòng, Miên Miên không cần ngại nhé".

Giang Ý Miên cầm lấy phong bao dày trong tay, chỉ cảm thấy hai chữ "Con dâu", hai chữ này thẳng tắp đánh trúng vào trái tim cô, ngay cả Giang Ý Văn đang nã pháo ở bên cạnh cô cũng không để ý tới.

Chương trình xuân đang phát trên màn hình, ấm áp lan tỏa trong phòng, Ôn Thanh Dung và mẹ Yến đang trong bếp rửa chén. Giang Trí cùng ba Yến đang ra cửa mua thêm rượu và thức ăn, Giang Ý Văn phát hiện nơi này không có chỗ dung thân, vì vậy tính ra cửa rủ bạn bè ra quán chơi game.

Giang Ý Miên và Yến Thành cùng ngồi xổm trên mặt đất, sờ con búp bê vải đã mang thai hai tháng. Trong bụng nó phình to tròn tròn, Giang Ý Miên không dám dùng sức, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua bụng nó, con mèo phát ra tiếng rên meo meo.

"Bác sĩ nói nó có năm bé con, chỉ là lúc trước nhiễm bệnh, sợ sinh sản sẽ hơi khó khăn".

"A." Giang Ý Miên nhú mày, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Thay nó cầu phúc, mẹ anh còn chạy lên chùa miếu, thay nó thắp hương bái Phật, xin số đoán mệnh. Anh và ba cũng đi theo, còn muốn đem nhân sâm trong nhà ra hầm canh cho nó uống".

Cô cười: "Thật vậy sao?"

"Chắc không đến mức hầm canh, nhưng sẽ tìm bác sĩ thú y tốt nhất".

"Thật tốt." Giang Ý Miên nhìn búp bê vải đang buri biếng nằm bò, bị hai đôi tình nhân yêu nhau ngu ngốc sờ loạn, không kiên nhẫn đuổi người, nhưng cũng không tránh ra.

"Nó với ba mẹ anh, nói cho cùng đều là người nhà nhĩ".

"Ừm." Anh nói: "Em cũng vậy."

Mặt cô bỗng dưng nóng lên.

Yên tĩnh một lát, Giang Ý Miên nói: "Thật ra em vẫn rất sợ."

"Ừm?"

"Em vẫn chưa từng nói cho anh biết, sự việc trong nhà"

Đôi mắt cô nhìn qua, đồng tử đen láy mang theo vài phần tháp thỏm và thành khẩn: "...em không biết phải mở lời như thế nào".

Không muốn dùng loại chuyện sai trái này lấy cớ, không muốn dùng những việc như thế này đối lấy sự đồng tình hoặc ý đồ kéo dài tình yêu. Ba cô phạm sai lầm, chẳng liên quan tới Yến Thành. Mà cô vì gia đình như những mảnh thủy tinh tan vỡ, Yến Thành không cần phải nhặt cô lên từng mảnh, từng mảnh.

Cô cảm thấy thật khó khăn, bản thân quá gian nan, luôn làm cho anh thêm phiền phức, lúc nào cũng thỏa hiệp. Ngay cả thời điểm này, cũng không có cách nào thẳng thắn nói về bản thân mình, mang chuyện đau thương nhất nói ra.

Nhưng anh rất tốt, chỉ nhẹ nhàng vỗ về đầu cô, nói: "Không cần".

"Để hiểu được một người có rất nhiều cách, em có thể nói trực tiếp với anh, cũng có thể nhắc tới mọi lúc, anh rất vui lòng lắng nghe. Đương nhiên, em cũng có thể cảm thấy không cần phải nói. Nhưng Miên Miên, anh muốn hiểu và cũng nguyện ý muốn hiểu em, không cần phải dựa vào việc mang vết thương của em xé mở"

Lúc anh nói chuyện luôn nghiêm túc như vậy, ngữ điệu không nhanh không chậm, ánh mắt chỉ nhìn cô.

Giang Ý Miên nhăn nhăn mũi, nuốt nước mắt vào trong, muốn khóc mà vẫn không khóc nổi:

"...Em xin lỗi, em luôn như vậy"

Chỉ cần cô phát hiện mình thật sự thích một người, liền sẽ không có cảm giác an toàn, muốn đánh vỡ cục diện, muốn lặp lại dò hỏi, muốn cứu vớt, muốn tra tấn lẫn nhau. Nhưng nếu nhận thức được:"Đối phương cũng thật sự thích mình", cô liền lại biến thành kẻ ngu ngốc trong tình yêu.

Thích một người giống như sa vào đầm lầy, người biết rõ trước mắt có thể là một bãi bùn, vẫn ảo tưởng phía bên kia là tương lai xán lạn, thẳng tiến chứ sẽ không lùi bước, khó khăn đến mấy đều sẽ bị đẩy lùi.

Trước đây cô có dự cảm, cho rằng Yến Thành là một người đặc biệt. Cho nên một hai lần mà thử, đến cuối cùng sức cùng lực kiệt, cũng không phát hiện ra anh có chỗ nào không tốt.

Thật sự có người không hề giữ lại gì mà trao đi chính mình sao? Cô rõ ràng không phải người đáng tin cậy. Giang Ý Miên nghĩ như vậy không chỉ một lần.

Xuất phát từ trách nhiệm, hay xuất phát từ lương tâm và đạo đức, cô cũng cho rằng mình đang cố tình nghiêm túc. Vì thế trong lòng đã

luôn xem nhẹ, thật ra hết thảy đều căn cứ vào việc mình đã động lòng mà thôi.

Cô thích Yến Thành.

Cho nên sẽ như vậy.

Yến Thành biết cô đang suy nghĩ gì, nhưng khó mà không thuận theo cô, anh ôm người lại gần, như muốn khảm vào trong lòng ngực.

Anh nói: "Ừm, anh rất yếu ớt, cho nên em hãy thích anh nhiều hơn một chút"

Giang Ý Miên lắp bắp nói, được.

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng động, trong TV vang lên một câu lãnh lút: "Các bạn khán giả đang xem truyền hình, chúc đại gia đình tất niên vui vẻ", khóa cửa mở ra, là Giang Trí và ba Yến trở lại. Bọn họ nói bên ngoài đã bắt đầu bắn pháo hoa, giọng nói còn chưa nói xong đã bị bùm một tiếng đánh gãy, ngay sau đó những âm thanh pháo bắn nổi lên bốn phía, làm cả lỗ tai rung động phát đau.

Trong lúc những tiếng pháo bùm bùm vang lên, Yến Thành ôm lấy cô nấp vào chỗ góc chết của sofa, nhẹ nhàng đưa tay lên bịt kín cả hai tai cô, sau đó hôn lên môi.

Anh nói: "Em nhanh nhanh lớn lên, Miên Miên".

Âm thanh như thần chú gần trong gang tấc, chặt chẽ siết chặt lấy cô.

Ma nữ luôn quấy rối cuối cùng cũng bị cú nhỏ trung thành thu phục, không phải vì cú nhỏ có phép thuật, cũng không phải vì cú nhỏ tốt nhất, mà chính bản thân cô muốn đem cú nhỏ giữ ở bên mình.

Em sẽ không bao giờ lừa dối, cũng không nói đùa, anh có thể luôn ở bên cạnh em không.

Giang Ý Miên hỏi: "Anh sẽ luôn ở bên em chứ?"

Anh nói, đương nhiên.

Cún nhỏ mãi mãi yêu em.

///

THE END~